

තෙසේ ශ්‍රී ලංකාවේ වෙනුවෙන්
மும்மொழி இலங்கையான்றுக்காக
For a Trilingual Sri Lanka

- 2010 වර්ෂයේ ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජ භාෂාමය සමීක්ෂණයේ මතුවන සියුම් දැක්ම -
- இலங்கை சமூக - மொழியியல் 2010: அளவாய்விலிருந்தான அகப்பார்வைகள் -
- Insights from the Socio - Linguistic Survey of Sri Lanka: 2010 -
2012.01.21

Being a Polite Nation - in Sri Lanka's New Region

නෙයිස් ශ්‍රී ලංකාවක් වෙනුවෙන්
මුර්මොඞ් ඉලඞ්කෙයොඞ්ඞුඞ්කාක
For a Trilingual Sri Lanka

2010 වර්ෂයේ ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජ භාෂාමය සමීක්ෂණයේ මතුවන සියුම් දැක්ම
ඉලඞ්කෙ සමුඞ් - මොඞ්ඞ්ඞ් 2010: අඞ්ඞ්ඞ්ඞ්ඞ්ඞ්ඞ් අඞ්ඞ්ඞ්ඞ්ඞ්ඞ්
Insights from the Socio - Linguistic Survey of Sri Lanka: 2010

හැඳින්වීම

භාෂාව වනාහි ජනතාවකගේ ආත්මයයි. ජන සමාජයක් තුළ ජීවත් වන ඒ ඒ පුද්ගලයන් සතු ගති ලක්ෂණ, පුද්ගල භාවයන් මෙන් ම අනන්‍යතාවන් ද ලබා දෙන්නේ භාෂාව විසිනි. එසේ වුව ද භාෂාව ජනතාවක් වෙත බලෙන් ආරෝපණය කළ හැකි වන්නේ ද නැත. ජනතා අපේක්ෂාවනට එරෙහිව ඔවුන් වෙත භාෂාවක් ආරෝපණය කිරීමට රජයන් විසින් දරන ලද ප්‍රයත්නයන් අසාර්ථක වුණු අවස්ථාවන් පිළිබඳ උදාහරණ ලොව එමට තිබේ. භාෂාව පිළිබඳ කවර සැලසුමක් වුව ද ක්‍රියාවට නැංවීමට පෙර ඒ පිළිබඳ ජනතා අපේක්ෂාවන් සියුම්ව තක්සේරු කර බැලීම අවශ්‍ය වන්නේ ය. අපේක්ෂිත මෙම භාෂා සැලසුම ජනතා අපේක්ෂාවන් විෂයයෙහි වූ ප්‍රතිචාරයක් ම විනා ඔවුන්ගේ අපේක්ෂාවනට එරෙහිව කෙරෙන ආරෝපණයක් නොවනු ඇත්තේ එවිටය. ජනාධිපති කාර්යාලයෙහි මහජන සමීක්ෂණ හා පර්යේෂණ ඒකකයේ අනුග්‍රහය යටතේ පවත්වන ලද පරිපූර්ණ වැඩසටහනක් වූ ශ්‍රී ලංකා සමාජ-භාෂා සමීක්ෂණය (2010 අගෝස්තු) හරවත් පියවරක් බවට පත් කෙරෙන්නේ මෙම අවශ්‍යතාව මත ය.

භාෂා ඉගෙනීමේ සංස්කෘතිය ශ්‍රී ලංකාවට පමණක් සීමා වූවක් නොවේ. විදේශීය භාෂාවන් පිළිබඳ දැනුම සාක්ෂාත් කරගැනීම තුළින් විවිධ පුද්ගලයන් ලද තෘප්තිය පිළිබඳ ලිඛිත මෙන් ම ශිලා ලේඛනගත සාක්ෂි නො මඳව ඉතිහාසය තුළ දක්නට තිබේ. භාෂා ඉගෙනීමේ සංස්කෘතිය ටෙටරයවත් කළ ආදි ශ්‍රී ලංකාවේ නායකයන් ගේ සුවිශේෂ ගෞරවයට ද එය පාත්‍ර වී තිබේ. එකල විශිෂ්ඨ උසස් අධ්‍යාපන ආයතනයන් වූ පිරිවෙන් ආශ්‍රයෙහි සිටි උගත් හික්ෂුහු දඹදිවින් ගෙන ආ බෞද්ධ පොතපත සිංහලට පරිවර්තනය කිරීමෙන් මහගු සේවයක් භාෂාව වෙනුවෙන් ඉටු කළහ. භාෂාවන් ගණනාවක් පිළිබඳව ඇති දැනුම සියවස් ගණනක් තිස්සේ අතීත ශ්‍රී ලංකාවේ විසූ ගුරුවරුන් මෙන් ම ශිෂ්‍යයන් විසින් ද අගය කරන ලද්දේ ඒවායෙහි ව්‍යවහාරික වටිනාකම් පිළිබඳ තැකීමකින් ද තොරව ය. දැනුම, පූර්ණත්වය සහ සහායත්වය

සඳහා වූ සාධකයක් වශයෙන් විවිධ භාෂා පිළිබඳ දැනුම සලකන ලදී. සුප්‍රකට තොටගමුවේ ශ්‍රී රාහුල තෙරුන් වහන්සේ ශ්‍රී ලාංකිකයන් විසින් හඳුන්වන ලද්දේ 'ෂඩ් භාෂා පරමේශ්වර' යන නමින් ය. බහුභාෂිකත්වය එකල ශ්‍රී ලාංකිකයන් විසින් උතුම් කොට සලකන ලද අතර, ඒක භාෂිකත්වය සලකන ලද්දේ පුද්ගලයකුගේ උෟනතාවක් මෙන් ම නො සුදුසුකමක් ද වශයෙනි. "දෙමළ සකු මගධ නො හසළ සතට දද - සිහල බසින් සැකෙවින් කියමි පද බැඳ" (මා මෙම කාව්‍යය සිංහල භාෂාවෙන් ප්‍රබන්ධ කරන්නේ දෙමළ, සංස්කෘත සහ පාලි යන භාෂාවන් නොදත් නූගත් ජනතාව වෙනුවෙනි) යනුවෙන් අලගියවන්න මුකවෙට් කිවියාණන් විසින් සිය 'සුභාෂිතය' කාව්‍යයේ කරන ලද සඳහනින් දෙමළ, සංස්කෘත සහ පාලි යන භාෂාවන් එකල ලබා තිබුණු ජනප්‍රියත්වය පැහැදිලි වෙයි.

මෑත කාලය වන විට භාෂා අධ්‍යයනයට හිමි ව පැවැති වැදගත්කම හීන වී ගොස් තිබිණ. ඒ සඳහා බෙහෙවින් ම බලපෑවේ ඊට ලැබුණු රාජ්‍ය අනුග්‍රහය අඩු වීමයි. කිසිදු වැදගත්කමක් නැති කාර්යයක තරමට ම එය නො සලකා හැරිණ. 2010 වර්ෂය වන විට ශ්‍රී ලංකාවේ භාෂා නිපුණතාවන් පිළිබඳව, ජාතික භාෂා සහ සමාජ ඒකාබද්ධතා අමාත්‍යාංශය සතුව ඇති දත්ත තුළින් ඒ බව පැහැදිලි වේ. ඒ අනුව ශ්‍රී ලාංකික සිංහල කතා කරන්නවුන්ගෙන් 90% ක් දෙමළ භාෂා සන්නිවේදන හැකියාවෙන් මුළුමනින් ම තොර වන අතර, ඉංග්‍රීසි භාෂාව සාර්ථකව භාවිත කිරීමේ හැකියාව ද ඔවුන් සතුව නැත. ශ්‍රී ලාංකේය දෙමළ කතා කරන්නවුන්ගෙන් 70% ක් සිංහල භාෂා සන්නිවේදන හැකියාවන්ගෙන් තොර ය. සාර්ථක ශිෂ්‍යයන් විශාල වශයෙන් බිහි කරන බව කියන මෙරට බොහෝ වූ උපකාරක පන්ති වෙතින් අධ්‍යාපනය ලබන්නවුන් විසින් ඉහළ ලකුණු ප්‍රමාණයන් ලබා ගැනෙන බව ප්‍රකාශ වෙතත් ඉදිරියේ දී දැක්වෙන කරුණු තුළින් තහවුරු වන්නේ ඊට බෙහෙවින් පටහැනි යථාර්ථයකි. සාර්ථකව සන්නිවේදනයෙහි යෙදීමේ හැකියාව බහුතරයක් සතුව නොමැති බව නිල සංඛ්‍යාලේඛන තුළින් හෙළි වෙයි. එහෙත්, සමාජ-භාෂා සමීක්ෂණය හෙළි කරන්නේ මෙරට ජනතාව භාෂා ඉගෙනීමේ උනන්දුව මුළුමනින් ම අත්හැර නොමැති බවයි. භාෂාවන් ඉගෙනීම පිළිබඳ ව ජනතාව තුළ සැඟවී පවත්නා ආශාව සම්බන්ධයෙන් නිසි ප්‍රතිචාර දැක්වීමෙහි ලා කලින් කලට බලයට පැමිණි රජයන් සමත් වී නැති බව එම සමීක්ෂණයේ ප්‍රතිඵල තුළින් පැහැදිලි වෙයි. තවත් පොදු පිළිගැනීමක් වන, ආර්ථික ප්‍රතිලාභ නො ලැබෙන්නේ නම් භාෂාවන්

ඉගෙනීමේ උනන්දුවක් මිනිසුන් තුළ ඇති නො වන්නේ ය යන මතය ද සමීක්ෂණයේ දී ඉදිරිපත් වූ නමුදු එය ශ්‍රී ලංකාව ඇතුළු දකුණු ආසියාතික සංස්කෘතීන්ට අදාළ වන්නක් නොවේ.

විවිධ වෘත්තීන්, වෘත්තිකයන්, ජීවනෝපායයන්, සමාජ මට්ටම් හා සමාජ ස්තරයන් ආවරණය වන්නා වූ පුළුල් සමාජ පරාසයක් තුළ පවතින මතිමතාන්තර මෙම සමාජභාෂා සමීක්ෂණයට පාදක කරගන්නා ලදී. විවිධ ආගමික හා දේශපාලන නායකයෝ ද විශ්ව විද්‍යාල ආචාර්යවරු ද පාඨශාලාචාර්යවරු ද ශිෂ්‍යයෝ ද රාජ්‍ය සේවා නිලධාරීහු ද විශ්‍රාමිකයෝ ද ආරක්ෂක බලකායන් හි නිරැකියෝ ද කම්හල් සේවකයෝ ද පමණක් නොව, ගෘහණියෝ ද මෙම සමීක්ෂණයට දායක වූවන් අතර වූහ. භාෂා අධ්‍යාපනය සඳහා ශ්‍රී ලාංකිකයන් තුළ වූ ආශාව කෙසේවත් මුළුමනින් තුරන්ව ගොස් නැති බව ඔවුන්ගේ ප්‍රතිචාර තුළින් සෘජුව ම පැහැදිලි විය. සිංහල සහ දෙමළ මාතෘ භාෂා කොට ගත් අය තුළ ඉංග්‍රීසි භාෂාවට අමතරව ඔවුනොවුන් ගේ භාෂාවන් ඉගෙනීමේ කැමැත්ත හැම විට ම තිබුණු බව එහි දී පැහැදිලිව දක්නට ලැබිණි. සමාජ සහජීවනයක මෙන් ම භාවමය සංහිදියාවකදී පමණක් නොව, සෑම ජන කොට්ඨාසයක් තුළ ම වූ ත්‍රෛභාෂික දැනුම ඇති කරගැනීමේ ද අවශ්‍යතාව තහවුරු කළ මෙම සමාජභාෂා සමීක්ෂණය නව දිශානතියක් වෙත අප රට යොමු වෙමින් පවත්නා ආකාරය ද පෙන්වා දෙයි.

බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණු, උතුරු හා නැගෙනහිර යන පළාත් පහෙන් සමීක්ෂණයට දායක වූවන් තෝරාගනු ලැබ තිබුණේ විවිධ භාෂාමය කණ්ඩායම් නියෝජනය වන ආකාරයට ය. රූප සටහන්වල 'අ' වශයෙන් දක්වා ඇත්තේ බස්නාහිර, මධ්‍යම හා දකුණු පළාත්වල වෙසෙන සිංහල, දෙමළ හා මුස්ලිම් ජනතාවගේ ප්‍රතිචාර වන අතර, 'ආ' වශයෙන් දක්වා ඇත්තේ උතුරු හා නැගෙනහිර පළාත්වල වෙසෙන සිංහල, දෙමළ හා මුස්ලිම් ජනතාවගේ ප්‍රතිචාර වේ.

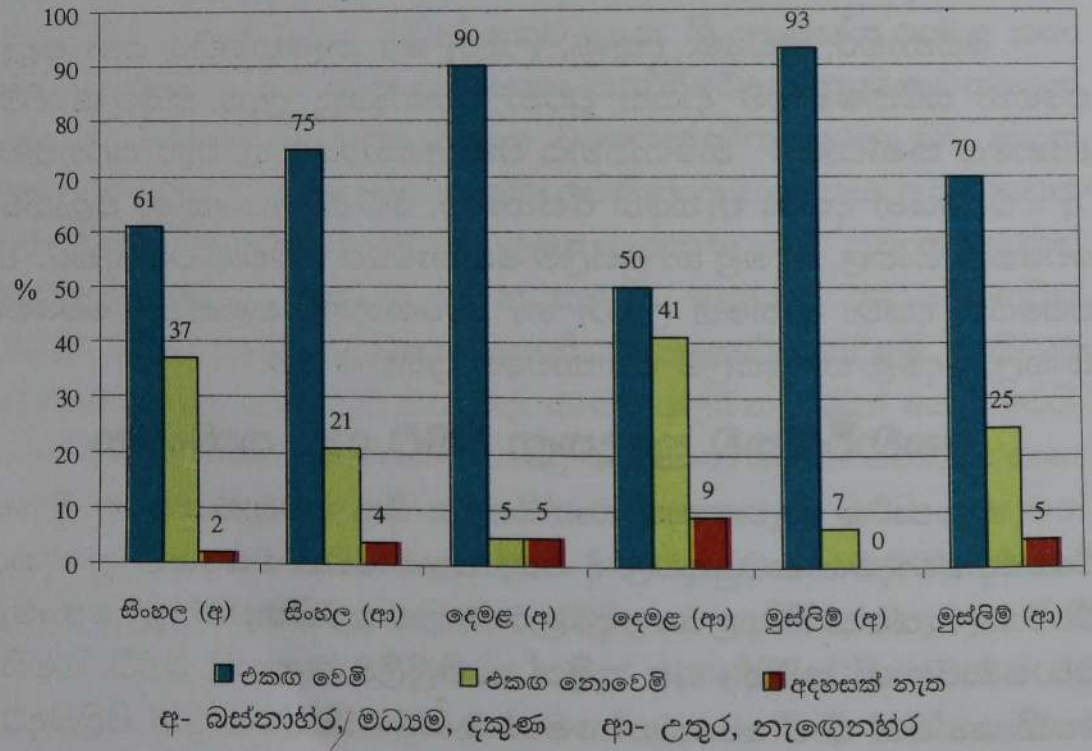
ජනවාර්ගිකව හුදෙකලා වීමට නො කැමැත්ත

ව්‍යාපාරික නැතහොත් වෘත්තීයමය මිත්‍ර සම්බන්ධතාවල දී හෝ විනෝදාස්වාදමය කටයුතුවල දී හෝ ජනවාර්ගික වශයෙන් හුදෙකලා වීමේ කැමැත්තක් සිංහල හා දෙමළ ව්‍යවහාර කරන්නවුන් තුළ නොමැති බව සමාජභාෂා සමීක්ෂණය තුළින් පැහැදිලිව ම හෙළි වෙයි. මෙයින් පෙනී යන්නේ ඒ ඒ භාෂාවන් මෙන් ම ඒවා වහරන්නවුන් පිළිබඳව ද

දැනගැනීමෙහි ලා මිනිසුන් තුළ පවත්නා සැබෑ වුවමනාවයි. බහුතරය සිංහල කථා කරන සහ බහුතරය දෙමළ කථා කරන ප්‍රදේශවල ජීවත්වන සිංහල ජනතාවගෙන් පිළිවෙලින් 61% ක් හා 75% ක් ද බහුතරය සිංහල කථා කරන සහ බහුතරය දෙමළ කථා කරන ප්‍රදේශවල ජීවත්වන දෙමළ ජනතාවගෙන් පිළිවෙලින් 90% ක් හා 50% ක් ද බහුතරය සිංහල කථා කරන සහ බහුතරය දෙමළ කථාකරන ප්‍රදේශවල ජීවත්වන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් පිළිවෙලින් 93% ක් හා 70% ක් ද, වෙනත් භාෂාවක් කථා කරන ජනවර්ගයකට අයත් නායකයකු යටතේ වැඩ කිරීමට ඔවුන් තුළ වූ කැමැත්ත පළ කළහ. මෙම සමීක්ෂණයේ දී ලද ප්‍රතිචාරයන් වූකලී පරිණත භාවයකින් යුතුව හා අගතියකින් තොරව ලෝකය දෙස බැලීමට ඔවුන් තුළ වූ හැකියාව මෙන් ම ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් ජනතා සන්නානයන් තුළට කාන්දු වී ඇති විවෘත භාවය ද මැනවින් ප්‍රදර්ශනය කරන සාධක වෙයි. ඔවුන්ගේ මෙම නිගමනයෙහි පදනම වන්නේ එකිනෙකාගේ භාෂාවන් කථා කිරීමෙහි ලා ඒ ඒ පුද්ගලයන් තුළ වූ නො හැකියාව දශක ගණනාවක් තිස්සේ මෙරට තුළ පැවැති ජනවාර්ගික අසමගියට හේතු වී ඇති බවට වූ විශ්වාසයයි.

අනෙක් ජාතික භාෂාව කථා කරන පුද්ගලයින් සම්බන්ධයෙන් පහත දැක්වෙන ප්‍රකාශයට ඔබ කොපමණ දුරට එකඟ වෙන්නෙහි ද?

ඔහු/ඇය නායකයකු ලෙස පිළිගැනීමට මා සූදානම් ය

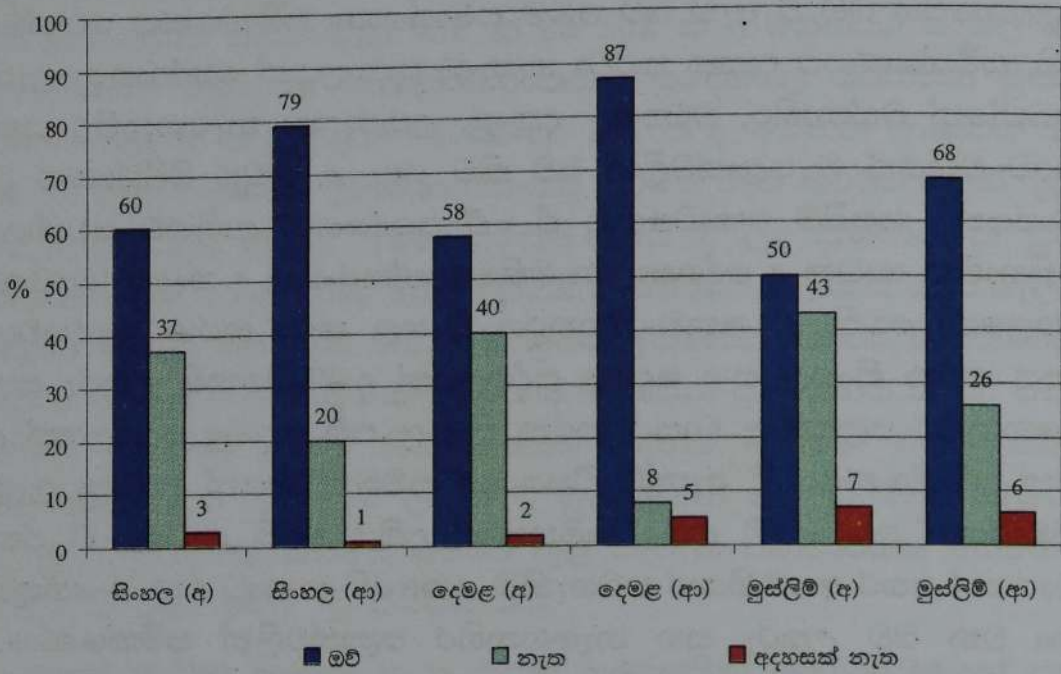
භාෂාව වනාහි

සාර්ථක සන්නිවේදනය සඳහා වූ මෙවලමකි

ඉකුත් දශක කීපය තුළ දී බෙහෙවින් ප්‍රගතිගාමී වූ ජනතාවක් ශ්‍රී ලංකාවෙහි බිහි වී ඇති බව මෙම සමාජභාෂා සමීක්ෂණය පෙන්වා දෙයි. සමීක්ෂණයට දායක කරවා ගැනුණු පුද්ගලයන් තෝරාගනු ලැබ තිබෙන්නේ බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණු, උතුරු හා නැගෙනහිර යන මෙරට වැදගත් ම පළාත්වලින් බව කිව යුතු ය. ඔවුහු විවිධාකාර වූ සමාජයන් පසුබිම් කොටගෙන ඒ ඒ ප්‍රදේශයන් ආශ්‍රිතව පවත්නා ඓතිහාසික සාධක ද දේශපාලන මතිමතාන්තර තුළ ද හැඳුණු වැඩුණු පුද්ගලයෝ වෙති. ඒ අනුව බහුතරය සිංහල කථා කරන ප්‍රදේශවල වාසය කරන සිංහල සහ දෙමළ පුද්ගලයන් ද දිවයිනෙහි උතුරු සහ නැගෙනහිර පළාත්වල වාසය කරන සිංහල සහ දෙමළ පුද්ගලයන් ද විසින් සමීක්ෂණයේ දී ඇතැම් විෂයයන් සම්බන්ධයෙන් දක්වනු ලැබූ ප්‍රතිචාරයන් අතර යම් යම් විෂමතාවන් දැකිය හැකි ය. ඒ ඒ ජන සමාජයන් අතර අසමගියක් හටගැනීම කෙරෙහි භාෂාව එක ම හේතුව නො වන බව උතුරු සහ නැගෙනහිර පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට දායකත්වය දුන් සිංහල (59%) සහ දෙමළ (58%) පිරිස් විශ්වාස කරති. එසේ වුව ද බස්නාහිර, මධ්‍යම හා දකුණු පළාත්වල වෙසෙන සිංහල (43%) දෙමළ (53%) හා මුස්ලිම් (57%) ජනතාව තුළ පවත්නා මතය වන්නේ විවිධ භාෂාමය කණ්ඩායම් අතර සාර්ථක සන්නිවේදනයක යෙදීමෙහි ලා තිබුණු නො හැකියාව වෙනත් භාෂාවක් ව්‍යවහාර කරන පුද්ගලයකු හඳුනාගැනීමටත් එම පුද්ගලයා වෙත නිසි ප්‍රතිචාර දැක්වීමටත් අසමත් වීම කෙරෙහි බල පා ඇති බවයි.

පහත සඳහන් කරුණු අපේ රට මුහුණ පා ඇති ප්‍රධාන ගැටලුවක් ලෙස ඔබ පිළිගන්නේ ද?

ජනවාර්ගික අනුරූපතාව

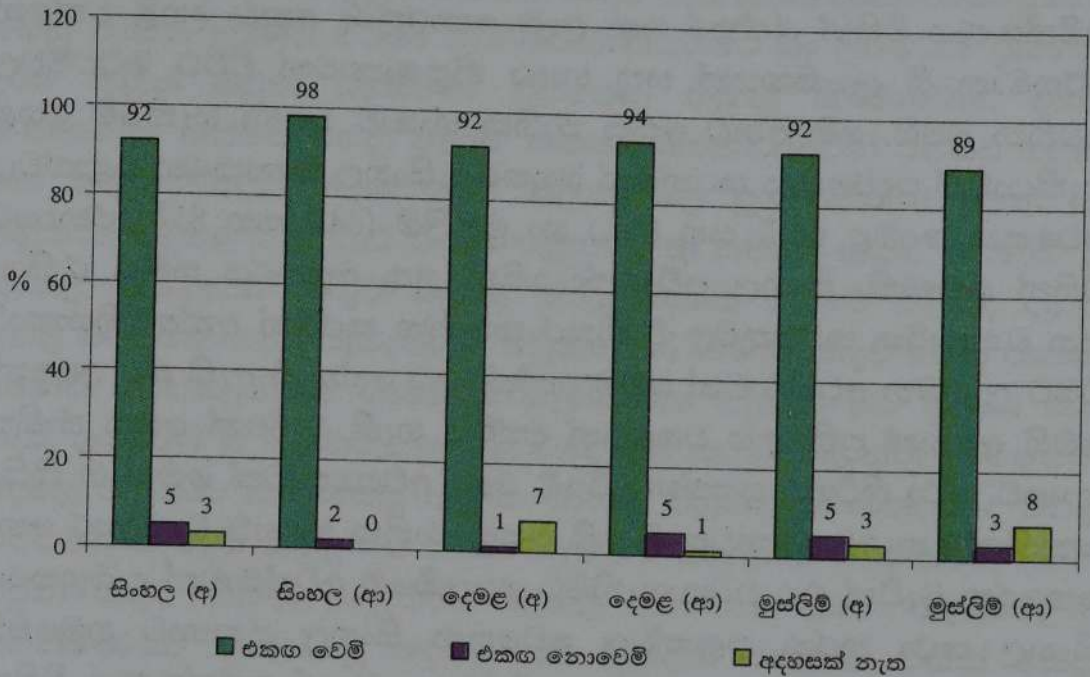

අ- බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණ   ආ- උතුර, නැගෙනහිර

බහුතරය සිංහල කථා කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 92%ක් ද, බහුතරය දෙමළ කථා කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 98%ක් ද, බහුතරය සිංහල කථාකරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 92%ක් ද, බහුතරය දෙමළ කථා කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 94%ක් ද, බහුතරය සිංහල කථා කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 92%ක් ද, බහුතරය දෙමළ කථා කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 89%ක් ද අනෙක් භාෂාව ඉගෙනීම ජාතීන් අතර සහජීවනය වර්ධනය වීමෙහි ලා උපයෝගී වන බව කීහ.

පහත සඳහන් ප්‍රකාශය සමඟ ඔබ එකඟ වන්නෙහි ද?

අතර භාෂා ඉගෙනීම ජාතීන් අතර සහජීවනය නංවාලයි

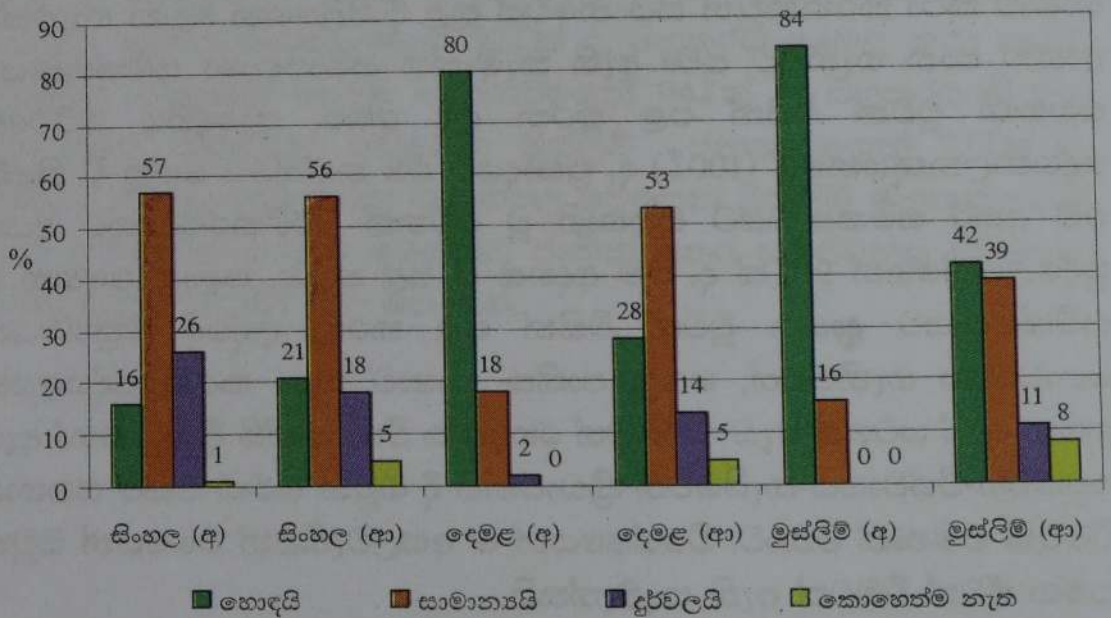
අ- බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණ ආ- උතුර, නැගෙනහිර

විවිධ භාෂාමය කණ්ඩායම් අතර මිත්‍රත්වය වර්ධනය කිරීමේ අවශ්‍යතාව ජනතාව විසින් අවබෝධ කරගනු ලැබ තිබේ. අනෙක් ජාතික භාෂාව කථා කරන්නවුන් සිය නිවෙස් තුළ දී පිළිගෙන ඔවුන් හා එක්ව ආහාර පාන ගැනීමට පවා ඇති කැමැත්ත සමාජභාෂා සමීක්ෂණයට සහභාගි වුවත් විසින් පළ කරන ලද අතර, ප්‍රාදේශීය මට්ටමේ දේශපාලනඥයන්ගේ (100%) ද, ප්‍රසාදයට එම තත්ත්වය හේතු වී තිබේ. මේ අතර සමීක්ෂණයට සහභාගි වූ වෙනත් වර්ගීකරණයකට අයත් පුද්ගලයන්ගෙන් 90%ක් ද, එම අදහස ම පළ කළහ. පළාත් පහෙන් ම සමීක්ෂණයට දායක වුවත් විසින් පළ කරන ලද්දේ මිත්‍රත්වයන් ගොඩනගා ගැනීමටත්, සෙසු ජාතික භාෂාව කථා කරන පුද්ගලයකු සමඟ හෝ යටතේ වැඩ කිරීමටත් රහසිගත විෂයයන්හි දී ඔහු හෝ ඇය කෙරෙහි විශ්වාසය තැබීමටත් ක්‍රීඩාවන්හි දී ඔවුන් සමඟ එක්ව සහභාගි වීමටත් පමණක් නොව, විශේෂයෙන් ම අසල්වැසියන් වශයෙන් ඔවුන් සමඟ ජීවත් වීමටත් ඇති කැමැත්තයි.

භාෂා ප්‍රවීණත්වයෙහි විවිධ මට්ටම්

ඒ ඒ පුද්ගලයන්ගේ ස්වීය අගැයීම් ඔස්සේ සමාජභාෂා සමීක්ෂණය විසින් රැස්කර ගනු ලැබූ තොරතුරු අනුව හෙළි වන්නේ වර්තමාන ශ්‍රී ලාංකිකයන් සතු භාෂා නිපුණතාවන් විවිධ මට්ටම්වල පවතින බවයි. මේ අනුව සෛසු ජාතික භාෂාව වටහා ගැනීමේ ඉහළ හැකියාවක් ප්‍රදර්ශනය කරන්නේ බහුතරය සිංහල කතාකරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ (80% සහ 80%) හා මුස්ලිම් (84% සහ 85%) ජනතාව විසින් පමණකි. සිංහල ප්‍රවීණත්වයකින් යුතු බහුතරය සමඟ රැකියා සහ ව්‍යාපාරික කටයුතුවල දී නිතර කතාබහ කරමින් අන්තර්ක්‍රියාකාරී වීමට ලැබෙන අවස්ථාවන් මෙම තත්ත්වයට හේතු වී ඇති බව පෙනේ. මෙහි අනෙක් ප්‍රතිඵලය වශයෙන් දැක්විය හැකි වන්නේ සෛසු ජාතික භාෂාව කථා කිරීමට ප්‍රයත්න දැරීමේ හෝ අවශ්‍යතාවක් මෙන් ම කිසිදු සන්නිවේදන අවශ්‍යතාවක දී එකී සෛසු ජාතික භාෂාව ව්‍යවහාර නොකෙරෙන බැවින් එය වටහාගැනීමට පෙලඹීමේ අවස්ථාවන් ද බහුතරය සිංහල කථා කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාව හමුවෙහි නිර්මාණය නො වීම ය. මෙම තත්ත්වය යටතේ සමීක්ෂණය විසින් හෙළි කරනු ලබන්නේ ඊට සහභාගි වූ සිංහල පුද්ගලයන් සතු වූ සෛසු ජාතික භාෂාව පිළිබඳ දැනුම ඉතා අල්ප මට්ටමක පැවැති බවයි.

ඔබ අනෙක් ජාතික භාෂාව දන්නේ කෙතරම් ප්‍රමාණයකින් ද?
තේරුම් ගත හැකි ප්‍රමාණය

අ- බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණ   ආ- උතුර, නැගෙනහිර

බහුතරය දෙමළ භාෂාව ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට සහභාගි වූ සිංහල, දෙමළ සහ මුස්ලිම් පුද්ගලයන් වෙතින් සෙසු ජාතික භාෂාව පිළිබඳ විශිෂ්ට දැනුමක් තමන් සතුව ඇති බවක් ප්‍රකාශ නොවුණ ද සෙසු ජාතික භාෂාව වටහා ගැනීමටත් කියවීමට හා ලිවීමටත් ප්‍රයත්න දැරීම තුළින් ඔවුන් සාක්ෂාත් කරගෙන තිබුණු හැකියාවන්, දශක ගණනාවක් තිස්සේ සෙසු පළාත් සමඟ සම්බන්ධතාවන් රහිතව ඔවුන් ගත කළ ජීවිතයට සාපේක්ෂව බලන කල ප්‍රශංසනීය වන්නේ ය. බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට සහභාගි වූ සිංහල පුද්ගලයන් සතුව තිබුණු සෙසු ජාතික භාෂාව පිළිබඳ දැනුම ඉහළ මට්ටමක නො පැවැතිය ද ඔවුන්ගෙන් 56% ක් සතුව සෙසු ජාතික භාෂාව වටහාගැනීමේ සාමාන්‍ය හැකියාවක් පැවැති බව ප්‍රකාශ කළ හැකි ය. එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාව සතු සෙසු ජාතික භාෂාව පිළිබඳ ප්‍රවීණත්වය ද පහළ මට්ටමක පැවැති නමුදු එය වටහා ගැනීමේ සාමාන්‍ය හැකියාවක් (53%) ඔවුන් සතුව තිබිණි. බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට භාජන වූ දෙමළ සහ මුස්ලිම් ජනතාව විසින් සෙසු ජාතික භාෂාව පිළිබඳ ඉහළ ම දැනුමක් ප්‍රදර්ශනය කරන ලදී. ඒ අනුව කියවීමෙහි දී පිළිවෙළින්, 51%ක සහ 65%ක ද, ලිවීමෙහි දී පිළිවෙළින් 42%ක සහ 61%ක ද, හැකියාවන් ඔවුන් සතුව තිබිණි. මේ අනුව සෑම පළාතකින් ම සහභාගි වූ සිංහල පුද්ගලයන් විසින් සෙසු ජාතික භාෂාව ලිවීමේ හෝ කියවීමේ හෝ ඉහළ හැකියාවක් තමන් සතුව පවතින බව ප්‍රකාශ කර නැත. ඉන් පැහැදිලි වන්නේ සෙසු ජාතික භාෂාව පිළිබඳව ඔවුන් සතුව මඳ හුරුවක් පමණක් ඇති බව හෝ ඇතැම් විට කොහෙත් ම නැති බවකි. තත්ත්වය මෙසේ වුව ද බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන සහ බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට භාජන වූ සිංහල පිරිස් තුළ දක්නට ලැබුණු සෙසු ජනවාර්ගික කොටස් සමඟ මිශ්‍රව වාසය කරමින් ඔවුන්ගේ භාෂාව පිළිබඳ සෑම ආකාරයක ම හැකියාවන් සාක්ෂාත් කරගැනීමේ උනන්දුව අනුව බලන කල මෙම ප්‍රවණතාව පවතින්නේ වෙනස් කරනු ලැබිය හැකි තත්ත්වයක බව කිව යුතු ය.

බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන සහ බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට භාජන වූ සිංහල පිරිස් වෙතින් පළ වූයේ ඔවුන් සතු ඉංග්‍රීසි භාෂාව වටහාගැනීමේ ශක්තිය සාමාන්‍ය තත්ත්වයක පැවැති බවයි. (එය පිළිවෙළින් 58%ක් හා 54%ක් විය)

බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන සහ බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට භාජන වූ පිරිසෙන් ඉංග්‍රීසි භාෂාව ග්‍රහණය කරගැනීමේ මනා හැකියාවක් ඇති බව ප්‍රකාශ කරන ලද්දේ පිළිවෙලින් 35%ක් සහ 38%ක් විසින් පමණකි. බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 60%ක් තුළ ඉංග්‍රීසි භාෂාව පිළිබඳ ඉහළ මට්ටමේ හැකියාවක් තිබෙන බව පෙනෙන්නේ උතුරු හා නැගෙනහිර පළාත්වල දෙමළ ජනතාව සම්බන්ධයෙන් එසේ ප්‍රකාශ කිරීමේ හැකියාවක් නොමැති බව සමීක්ෂණයෙන් හෙළි වෙයි. ඔවුන්ගෙන් බහුතරයක් (56%) සතුව ඇත්තේ ද ඉංග්‍රීසි භාෂාව පිළිබඳ සාමාන්‍ය වැටහීමක් පමණි. බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට භාජන වූ දෙමළ පිරිස් තමන් සතු කථා කිරීමේ, කියවීමේ හා ලිවීමේ (56%, 54% සහ 56%) විශිෂ්ට හැකියාවන් තුළින් ඉංග්‍රීසි භාෂාව සම්බන්ධයෙන් සිය ශක්තිය ප්‍රදර්ශනය කරති. බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන සහ බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට දායක වූ ඉංග්‍රීසි භාෂාව වටහා ගැනීමෙහි ලා මනා හැකියාවන් ප්‍රදර්ශනය කළ මුස්ලිම් පුද්ගලයන්ගේ සංඛ්‍යාව බොහෝ දුරට සමාන තත්ත්වයක එනම් 47%කට ආසන්න තත්ත්වයේ පැවැතුණු අතර, සාමාන්‍ය වටහාගැනීමේ හැකියාවක් ප්‍රදර්ශනය කළ පුද්ගලයන්ගේ ප්‍රතිශතය පිළිවෙලින් 47%ක් හා 49%ක් වූයේ ය. පළාත් පහෙන් සමීක්ෂණයට දායක වූ සෑම වර්ගීකරණයකට ම මෙන් අයත් වූ පිරිස් සතුව තිබුණු ඉංග්‍රීසි කථා කිරීමේ, කියවීමේ සහ ලිවීමේ හැකියාව පවතින්නේ සාමාන්‍ය මට්ටමක වුව ද (බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාව හැර) ද්විතීය භාෂාවක් වශයෙන් ඉංග්‍රීසි ඉගැන්වීම ශ්‍රී ලංකාව පුරා ම ක්‍රියාත්මක වන්නකි. ඉහත දැක්වුණු පළාත් පහ තුළ වෙසෙන්නන් පමණක් ගත් කල ඉංග්‍රීසි කථා කිරීමේ, කියවීමේ හා ලිවීමේ හැකියාව සාමාන්‍ය මට්ටමක පවතින බව නිගමනය වන්නේ වුව ද, ශ්‍රී ලංකාවේ සෑම පළාතකින් ම සමීක්ෂණයට දායක වූවන් සැලකිල්ලට ගත් කල ඉංග්‍රීසි කථා කිරීමේ, කියවීමේ හා ලිවීමේ සාමාන්‍ය හැකියාවක් සහිත ජනතාවගේ ප්‍රතිශතය 40%ක් ඉක්මවන බව පෙනේ. ඉංග්‍රීසි භාෂාව වටහාගැනීමේ, කථාකිරීමේ, කියවීමේ හා ලිවීමේ මනා දැනුමක් ඇති බව ප්‍රකාශ කළවුන් අතර වූවෝ වෘත්තීය සේවාවන්හි නිරතයන් හා විශ්වවිද්‍යාල කථිකාචාර්යවරුන් වෙති. අනාගත ඉංග්‍රීසි භාෂා වැඩපිළිවෙළවල් යොමු විය යුත්තේ කිනම් දිශාවකට ද යන්න ඉන් පැහැදිලි වන්නේ ය.

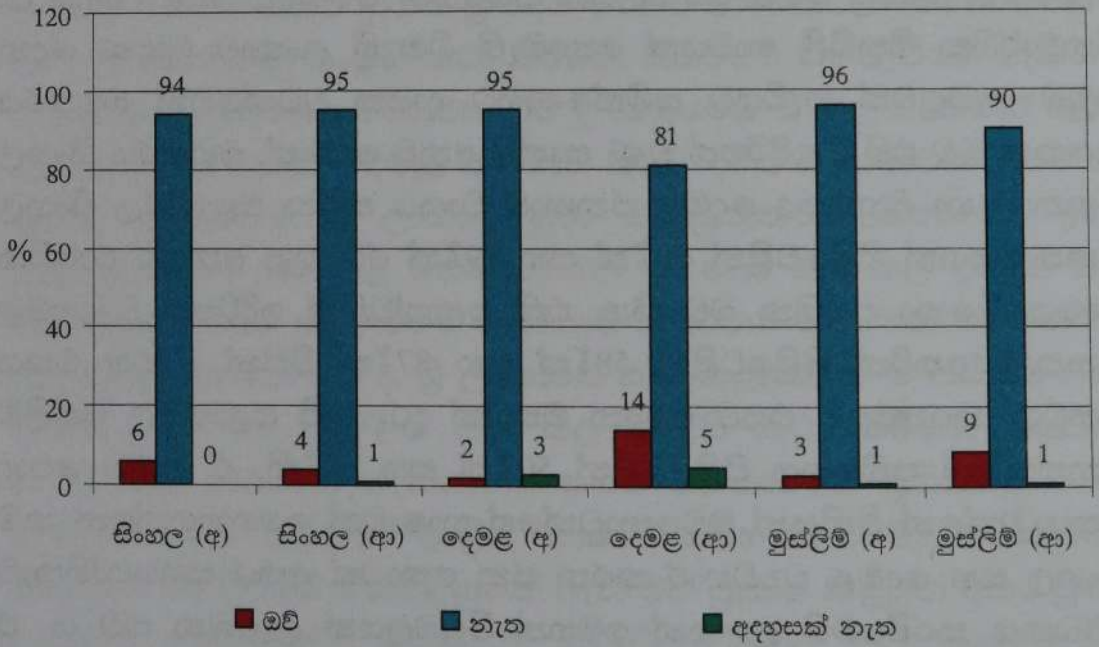
එක් භාෂාවක් පමණක් සෑහෙන බවත්, අමතර භාෂාවන් ඉගෙනීමේ අවශ්‍යතාවක් නොමැති බවත් ප්‍රකාශ කරන ලද්දේ බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 3%ක් ද බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 11%ක් ද බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 8%ක් ද බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 9%ක් ද බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 4%ක් ද බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 6%ක් ද විසින් පමණකි.

බහුභාෂික වීමෙහි ලා සමීක්ෂණයට දායක වූවන් තුළ වූ උනන්දුව

විවිධ භාෂා ව්‍යවහාර කරන ජනසමාජයන් නියෝජනය කරමින් සමීක්ෂණයට දායක වූ පිරිස් බහුභාෂිකත්වය විෂයයෙහි දැක්වූ උනන්දුව දස අවුරුදු ජාතික සැලැස්ම සාධාරණීකරණය සඳහා වූ සාධකයකි. එබඳු වූ පැසුණු ආකල්පයක් නිර්මාණය වී තිබෙන්නේ 'සංස්කෘතිය, කලාව, සංගීතය හා නැටුම් වැනි විෂයයන් හි ලා භාෂාව මිශ්‍ර කරගනිමින් ක්‍රියාත්මක වන බහුභාෂික ජන මාධ්‍යයන් වෙත ජනතාව වැඩි වැඩියෙන් යොමු වීමේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් වෙතැ'යි සිතිය හැකි ය. ජනවාර්ගික මිත්‍රශීලී භාවයක් නොමැති වීම ශ්‍රී ලංකාව මුහුණ දෙන ප්‍රමුඛ ගැටලුවක් හැටියට සමීක්ෂණයට දායක වූවන්ගෙන් බහුතරය සලකන බව එහි දී ඉදිරිපත් වූණු සාක්ෂි අනුව පෙනේ. බහුතරය සිංහල ජනතාව හා බහුතරය දෙමළ ජනතාව වාසය කරන පළාත්වල සිංහල ජනතාවගෙන් පිළිවෙළින් 60%ක් සහ 79%ක් රට තුළ අන්තර් වාර්ගික සාමයක් නො පවතින බව කීහ. එකී පළාත්වලින් ඉදිරිපත් වූ දෙමළ ජනතාව අතරින් පිළිවෙළින් 58%ක් සහ 87%ක් විසින් ද එම මතය තහවුරු කරන ලදී. එයට සමාන මතයක් දරූ එකී පළාත්වල මුස්ලිම් ජනතාවගේ ප්‍රතිශතය පිළිවෙළින් 50%ක් සහ 68%කි. ඒ අනුව පොදු මතය වන්නේ මිනිසුන් ඔවුනොවුන්ගේ භාෂාවන් ඉගෙනගන්නේ නම් සිංහල සහ දෙමළ ව්‍යවහාර කරන ජන කොටස් අතර සහයෝගිතාව වර්ධනය කරවීමෙහි ලා ඉන් ඉමහත් පිටුබලයක් ලැබෙන බව ය. ඒ අනුව බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 90%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල

වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 100%ක් ද, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 91%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 52%ක් ද බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 88%ක් ද බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 44%ක් ද විවිධ භාෂා ව්‍යවහාර කරන්නවුන් අතර එකමුතු බව ශක්තිමත් කිරීමේ ලා භාෂාව අනිවාර්ය සාධකයක් බව පිළිගනිති. බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල, දෙමළ සහ මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් පිළිවෙලින් 94%ක් 95%ක් සහ 96%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල, දෙමළ සහ මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් පිළිවෙලින් 95%ක් 81%ක් සහ 90%ක් ද, ඒ ඒ භාෂාවන් ව්‍යවහාර කරන ජන කොටස් වෙන් වෙන් ප්‍රදේශයන් හි නොව එක ම ප්‍රදේශයක් තුළ මිශ්‍රව ජීවත් වීම යෝග්‍ය බව ප්‍රකාශ කළහ. මිශ්‍රව ජීවත් වීම පිණිස ඔවුන් ගේ සහයෝගය ලැබෙන්නේ ඉහත දක්වන ලද සියලු ම ක්‍රියාවලීන් විෂයයෙහි මෙන් ම තවත් භාෂාවක් ඉගෙනීමෙහි ද ලා ඔවුන් තුළ පවත්නා උනන්දුව හේතු කොටගෙන ය.

ඔබ සිතන්නේ ඔබේ ප්‍රජාව වෙනත් ප්‍රජාවන්ගෙන් වෙන්ව ජීවත්විය යුතුයැයි කියා ද?

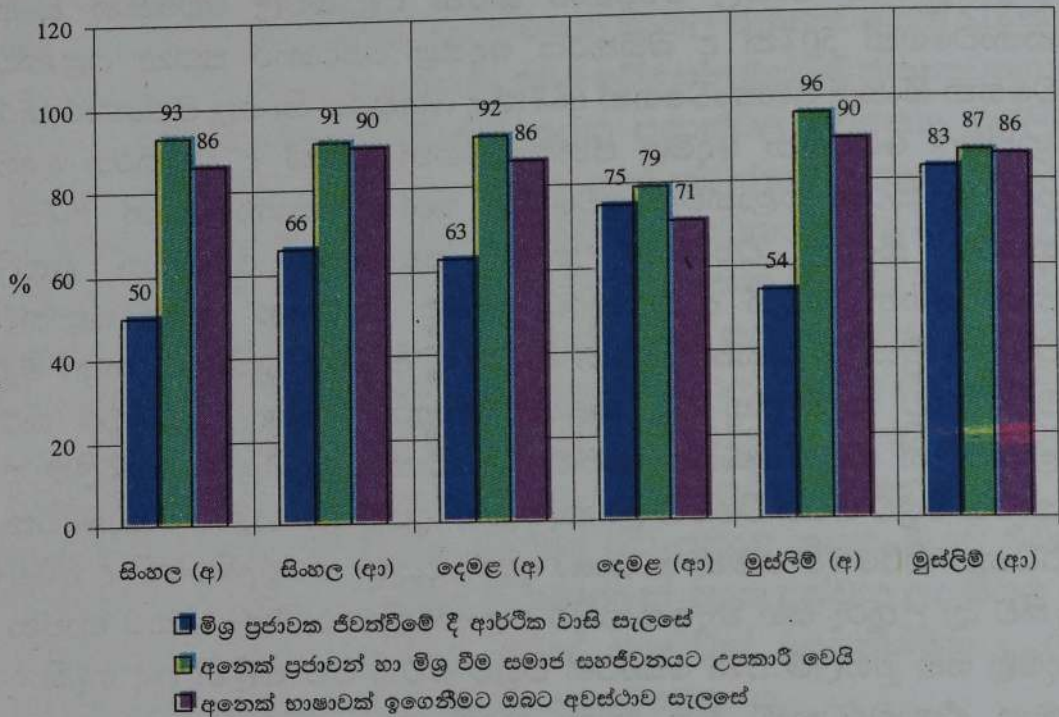
අ- බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණ   ආ- උතුර, නැගෙනහිර

මිශ්‍ර ව ජීවත් වීමට පක්ෂව...

බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 50%ක් ද බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 66%ක් ද බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 63%ක් ද බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 75%ක් ද බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 54%ක් ද බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 83%ක් ද ආර්ථික ප්‍රතිලාභ තකා මිශ්‍ර ජීවත් වීමට කැමැත්ත පළ කළහ. බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට භාජන වූ සිංහල දෙමළ හා මුස්ලිම් ජන කොටස් මිශ්‍ර ව ජීවත් වීමෙහි ලා කැමැත්ත දැක්වූයේ සමාජ ඒකාබද්ධතාව වර්ධනය කිරීමෙහි මෙන් ම භාෂා දැනුම දියුණු කරගැනීමෙහි ද අරමුණ ඇතිව ය. උතුරු සහ නැගෙනහිර පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට භාජන වූ දෙමළ සහ මුස්ලිම් ජන කොටස් මිශ්‍ර ව ජීවත් වීම තුළින් ලද හැකි වන සමාජ ඒකාබද්ධතාව සහ භාෂා දැනුම යන ප්‍රතිලාභයන්ට අමතරව ආර්ථික ප්‍රතිලාභ විෂයයෙහි ද සමාන උනන්දුවක් දැක්වූහ. (පිළිවෙළින් 75%ක් සහ 83%ක් වශයෙනි) වෘත්තික සේවාවන් හි නිරතයන් ගේ මතය වූයේ මිශ්‍ර ව ජීවත් වීම තුළින් තමන්ට ආර්ථික ප්‍රතිලාභ මෙන් ම වෙනත් භාෂාවක් ඉගෙනීමේ අවස්ථාවන් ද උදා වන බව ය. මිශ්‍ර ව ජීවත් වීමට පක්ෂව කවර කරුණු ඉදිරිපත් වුව ද ඉහළ මට්ටමේ තනතුරු දරන්නන්ගේ පටන් පහළ ම මට්ටම් දක්වා වූ සියල්ලන්ගේ ම සාමූහික මතය වූයේ සියලු ම භාෂාවන් ව්‍යවහාර කරන්නන් අතර සම්බන්ධතාව වර්ධනය වීම අනිවාර්ය බව ය. ඒ ඒ ජන සමාජ තම තමන්ට ආවේණික වූ ප්‍රදේශයන් තුළ, නැතහොත් ඊනියා 'නිජබිම්' තුළ ජීවත් වීමට කැමැති වෙති'යි යන ඇතැම් සමාජ හා දේශපාලන විද්‍යාඥයන් විසින් වැලඳගෙන ඇති මතය මෙයින් නිෂ්ප්‍රභ වන්නේ ය.

ඔබ මිශ්‍ර ප්‍රජාවක ජීවත් වීමට කැමැති නම් ඒ ඇයි?

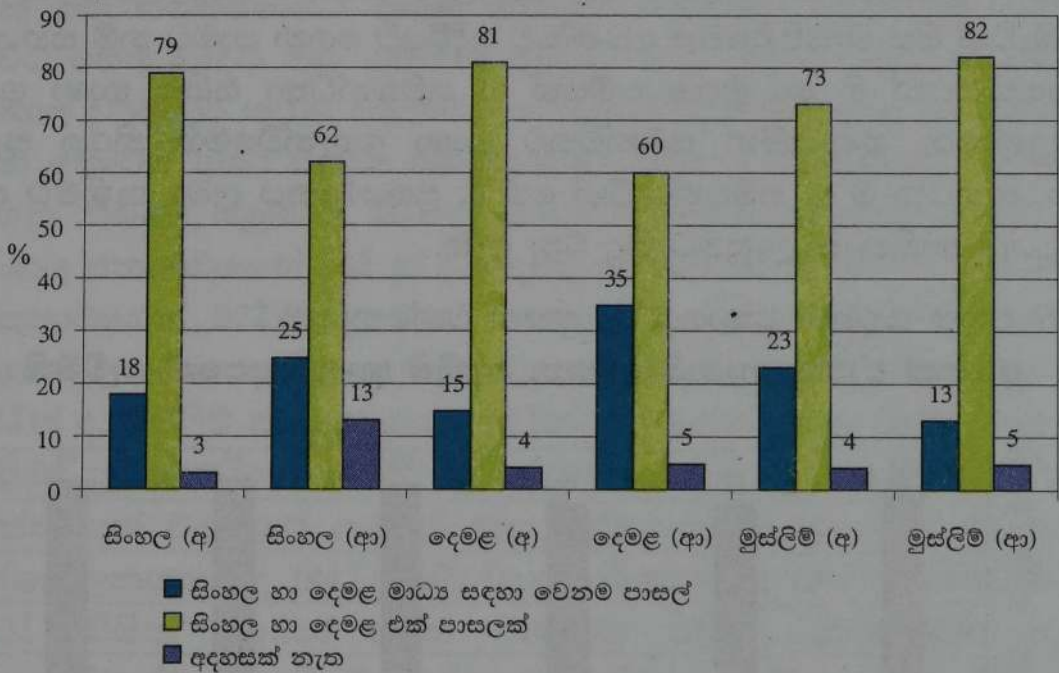
අ- බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණ   ආ- උතුර, නැගෙනහිර

විවිධ භාෂා ව්‍යවහාර කරන ජන සමාජයන් හි දරුවන් සඳහා එක ම පාසලක් !

බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන සහ බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් සමීක්ෂණයට භාජන වූ සියල්ලෝ ම සිංහල සහ දෙමළ යන මාධ්‍ය දෙකෙන් ම ඉගැන්වීම කැරෙන තනි පාසලක් සිංහල සහ දෙමළ ව්‍යවහාර කරන ජන කොටස් සහිත පළාත්වල තිබිය යුතු ය යන මතය එකඟව පිළිගත්හ. බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 79%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 81%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 73%ක් ද, එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන, සිංහල ජනතාවගෙන් 62%ක් ද දෙමළ ජනතාවගෙන් 60%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 82%ක් ද මිශ්‍ර මාධ්‍යයන් සහිත පාසල්වල අවශ්‍යතාව තහවුරු කළහ. මේ වනාහි භාෂා දැනුම සාක්ෂාත් කරගැනීම තුළින් සෘජු ආර්ථික හෝ ජීවනෝපායමය ප්‍රතිලාභ ලද හැකි නො වන්නේ නම් ත්‍රේහාෂා වැඩ පිළිවෙලෙහි සාර්ථකත්වයක් දැකිය හැකි නො වනු ඇති බවටත් සුළුතරයගේ භාෂාව

බහුතරය විසින් ඉගෙනගැනීමේ අවශ්‍යතාවක් නොපෙනෙන බවටත් ඉදිරිපත් වන මතයන්ට ප්‍රතිවිරුද්ධ තත්වයකි. වෙනත් ආකාරයකින් සඳහන් කරන්නේ නම් භාෂාමය වශයෙන් වෙනස් කණ්ඩායම්වලින් වෙන්ව විසීමේ වුවමනාවක් ජනතාව තුළ තවදුරටත් නොමැති වන අතර, ඔවුන් ගේ අවශ්‍යතාව වන්නේ එකමුතු වීම පිණිස සෙසු අය ගේ භාෂාව ඉගෙනගැනීම ය. මේ අනුව අපේක්ෂිත මෙම පියවර දියත් කරවීමට නම් සිංහල සහ දෙමළ මාධ්‍ය ශිෂ්‍යයන්ට එක වහලක් යට සිට ඉගෙනගත හැකි පාසල් ස්ථාපනය කිරීම හැර වෙනත් විකල්පයක් නැත.

ඔබ සිතන පරිදි සිංහල හා දෙමළ ප්‍රජාවන් මිශ්‍රව ජීවත් වන ප්‍රදේශවල පාසල් තිබිය යුත්තේ....

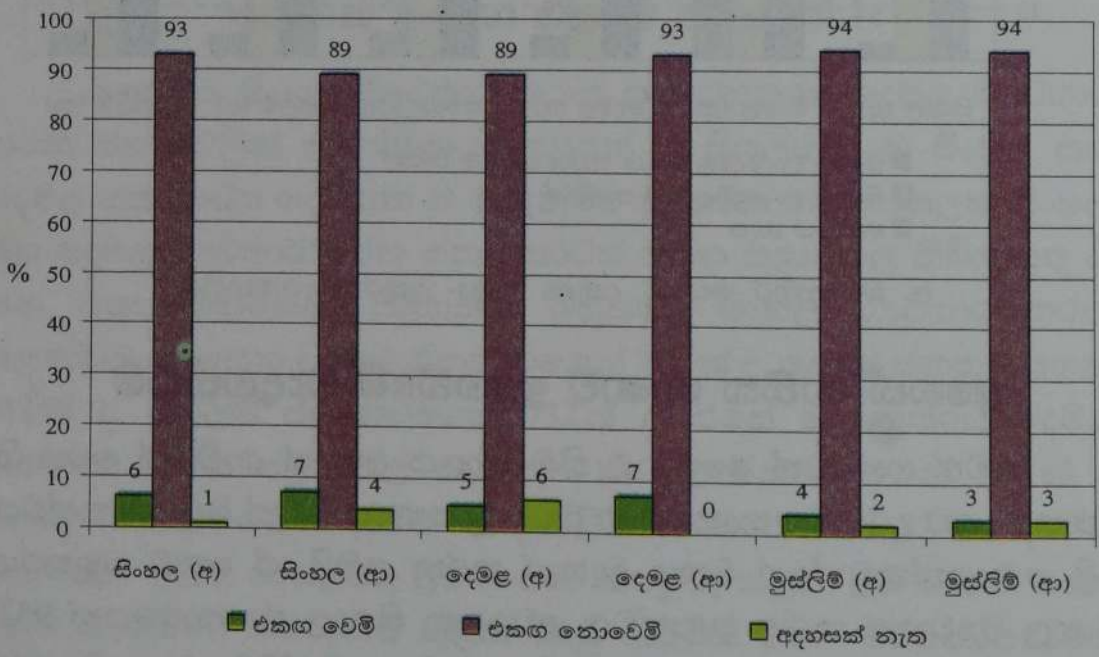
අ- බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණ   ආ- උතුර, නැගෙනහිර

අනෙක් ජාතික භාෂාව ඉගෙනීමේ වැදගත්කම

තවත් භාෂාවක් ඉගෙනගැනීම කාලය අපතේ යැවීමක් වෙතැයි ජනතාව තව දුරටත් නොසලකන බවට වූ සත්‍යය විසින් බහුභාෂිකත්වය පිළි නොගන්නවුන්ගේ මතය බැහැර කරනු ලබයි. ඒ අනුව බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 93% කගේ ද, දෙමළ ජනතාව ගෙන් 89% කගේ ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 94%කගේ ද, එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල

වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 89%කගේ ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 93%කගේ ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 94%කගේ ද, අවශ්‍යතාව වී තිබුණේ කථා කිරීමේ පමණක් නොව ලිවීමේ ද හැකියාවන් සහිතව ඒ ඒ භාෂාවන් මාතෘ භාෂාව කොට ගත්තුවත් හා සමාන ම ප්‍රවීණත්වයක් සෙසු ජාතික භාෂාව පිළිබඳව ලබා ගැනීම ය. මෙරට දුරස්ථතම ප්‍රදේශ දක්වා භාෂා ප්‍රවීණත්වය ගෙන යමින් එකී අවශ්‍යතාව සඳහා නිසි ප්‍රතිචාර දැක්වීමට යාමේ දී යටිතල පහසුකම් පිළිබඳ ප්‍රබලතම ගැටලුව මතු වන්නේ ය. ශ්‍රී ලංකා වාසීන්ගේ අවශ්‍යතාවන් සපුරාලීම පිණිස ඔවුන් සතු ප්‍රවීණතා මට්ටම් සොයා බලා නිගමනයන්ට එළැඹීම මෙහි දී තීරණ ගත්තුවත් විසින් කළ යුතු වනු ඇත. එසේ ම ප්‍රවර්තන භාෂා පාඨමාලාවන් ද ඉගැන්වීම් මෙවලම් හා උපහෝගයන් ද පමණක් නොව, ඉගැන්වීම් ක්‍රම ද ප්‍රතිව්‍යුහගත කිරීමත් යළි සැලැසුම් කිරීමත් අවශ්‍ය වන්නේ ය. එබැවින් සිය වැඩපිළිවෙළ අඛණ්ඩව ඉදිරියට ගෙන යාමට නම් සහයක ආයතනයන් හි හා මූල්‍ය සම්පත් හි සම්බන්ධතා සහිත භාෂා ගුරු පුහුණුකරු ගණයකින් සමන්විතව භාෂා ඉගැන්වීමෙහි නිරත සෑම ආයතනයක ම ද, සම්පත්ධාරීන් ගේ ද, ප්‍රයෝජනය ලබා ගැනීමට දස අවුරුදු ජාතික සැලැසුමට සිදු වනු ඇත.

ඔබ පහත සඳහන් ප්‍රකාශය හා එකඟ වන්නෙහිද?
අනෙක් ජාතික භාෂාව ඉගෙන ගැනීම කාලය අපතේ යැවීමකි

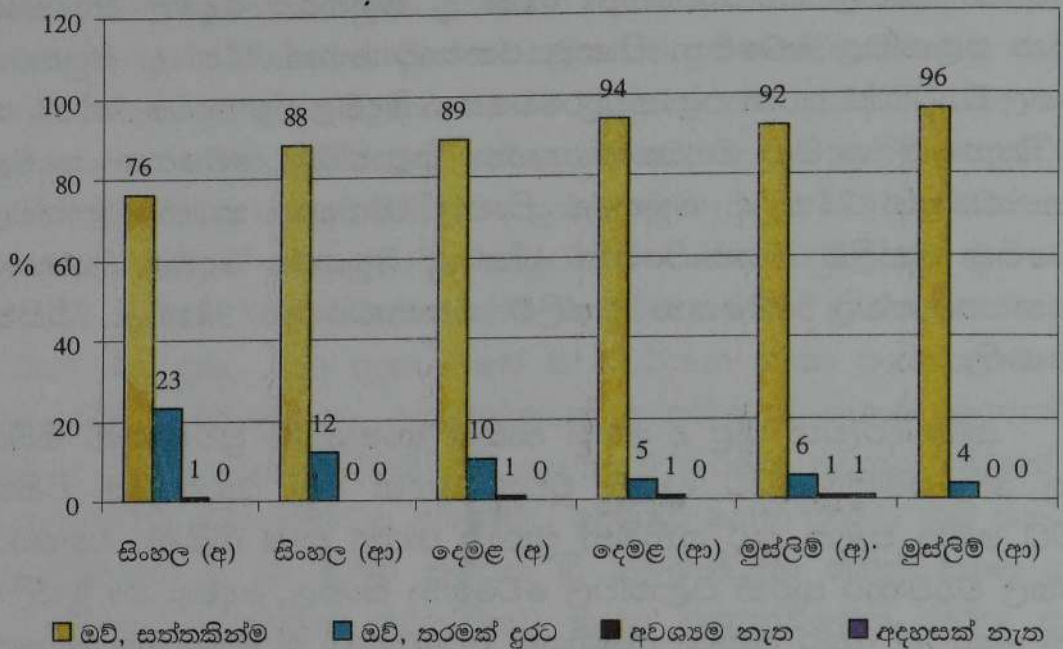

අ- බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණ   ආ- උතුර, නැගෙනහිර

අනෙක් ජාතික භාෂාව ඉගෙනගැනීම කාලය අපතේ යැවීමකැයි යන මතය දරන ලද්දේ බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 6%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාව ගෙන් 7%ක් ද, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 5% ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 7%ක් ද, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 4%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 3%ක් ද, විසින් පමණකි.

කුඩා දරුවන් තුළ ද සෙසු ජාතික භාෂාවෙහි ප්‍රවීණතාව තිබිය යුතු බව සමීක්ෂණයට දායක වූවන් ගෙන් අති බහුතරයක් විසින් විවිධ හේතු පාදක කර ගනිමින් ප්‍රකාශ කරනු ලැබ තිබිණ. බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල, දෙමළ හා මුස්ලිම් ජන කොටස් අතර ජාතික සමඟියක අවශ්‍යතාව ඒ අතර මුල් තැනක් ගෙන තිබිණ. බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 76% ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 89%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 92%ක් ද, එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 88%ක් ද දෙමළ ජනතාවගෙන් 94%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 96%ක් ද, දරුවන් සෙසු ජාතික භාෂාව පිළිබඳ ප්‍රවීණත්වයක් සහිතව සිටිය යුතු බව පිළිගත්හ. මෙහි දී විශේෂ තත්ත්වයක් වශයෙන් සඳහන් කළ හැකි වන්නේ ප්‍රාදේශීය මට්ටමේ දේශපාලනඥයන් ද, (94%) විශ්ව විද්‍යාල ශිෂ්‍යයන් ද, (90%) ගෘහිනියන් ද, (90%) විසින් දරුවන් තවත් භාෂාවක් පිළිබඳ දක්ෂතාවක් ඇති කරගැනීම විෂයයෙහි ධනාත්මකව ප්‍රතිචාර දක්වනු ලැබ තිබීමයි. ප්‍රදේශයේ දේශපාලන නායකයන්ගේත්, අනාගත ශ්‍රම බලකායට එක් වීමේ බලාපොරොත්තු සහිතව සිටින විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍යයන්ගේත් තවත් ජාතික භාෂාවක් ඉගෙනීමේ උනන්දුව ස්වකීය දරුවන් තුළ රෝපණය කරවීමෙහි ලා දායකත්වය සපයන මව්වරුන්ගේත් පිටුබලය ලබන මෙම වැඩපිළිවෙළ ඉදිරියේ දී යොමු විය යුතු වන්නේ කිනම් දිශාවකට ද යන්න මෙයින් පැහැදිලි වන්නේ ය.

දරුවන් අනෙක් ජාතික භාෂාවෙහි ප්‍රවීණත්වයක් ලැබිය යුතු යැයි ඔබ සිතන්නෙහි ද?

අ- බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණ   ආ- උතුර, නැගෙනහිර

දරුවන් සෙසු ජාතික භාෂාවෙහි ප්‍රවීණත්වය ලබා තිබිය යුතු වීමට හේතු වශයෙන් 75% - 93% අතර පිරිසක් විසින් දක්වන ලද්දේ විවිධ භාෂා ව්‍යවහාර කරන්නවුන් අතර අදහස් හුවමාරු කරගැනීමේ පහසුවයි. සමීක්ෂණයට දායක වූ සියල්ලන් ම අතරින් 92% ක් විසින් ප්‍රකාශ කරන ලද්දේ ජාතික සමඟිය ඇති කිරීම සඳහා එය අවශ්‍ය වන බවයි. බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 89%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 94%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 96%ක් ද, ජාතික සමඟිය ඇති කිරීමේ අවශ්‍යතාව සඳහා හා සමානව ම රැකියා අවස්ථාවන් වැඩි කරගැනීම සඳහා ද එය අවශ්‍ය වන බව කියා සිටියහ. විවිධ කරුණු නිසා කලක් තනි වී වාසය කරන්නට උතුරු හා නැගෙනහිර පළාත්වල වෙසෙන ජනතාවට සිදු වීම හේතු කොටගෙන දිවයිනෙහි සෙසු පළාත් සමඟ අන්තර්ක්‍රියාකාරීත්වයකට අවස්ථා නොලැබීමෙහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ඒකභාෂිකව ජීවත් වූ ඔවුන් තුළ, සාමයෙන් හා සංහිදියාවෙන් යුතු වර්තමාන පරිසරය යටතේ රැකියා අවස්ථාවන් වැඩි කරගැනීමේ අරමුණ ඇතිව සෙසු ජාතික භාෂාව ඉගෙනගැනීමේ උනන්දුවක් නිර්මාණය වූවා විය හැකි ය.

බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 93%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 86%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 92%ක් ද, එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 93%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 96%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 97%ක් ද, තුළ පැවැති මතය වූයේ අනෙක් ජන කොටස ව්‍යවහාර කරන භාෂාව පිළිබඳව දැනුමක් සහිතව සිටීම තුළින් එකී ජන කොටස පිළිබඳ වඩා හොඳ අවබෝධයක් ලබා ගැනීමට හැකි වන බව ය.

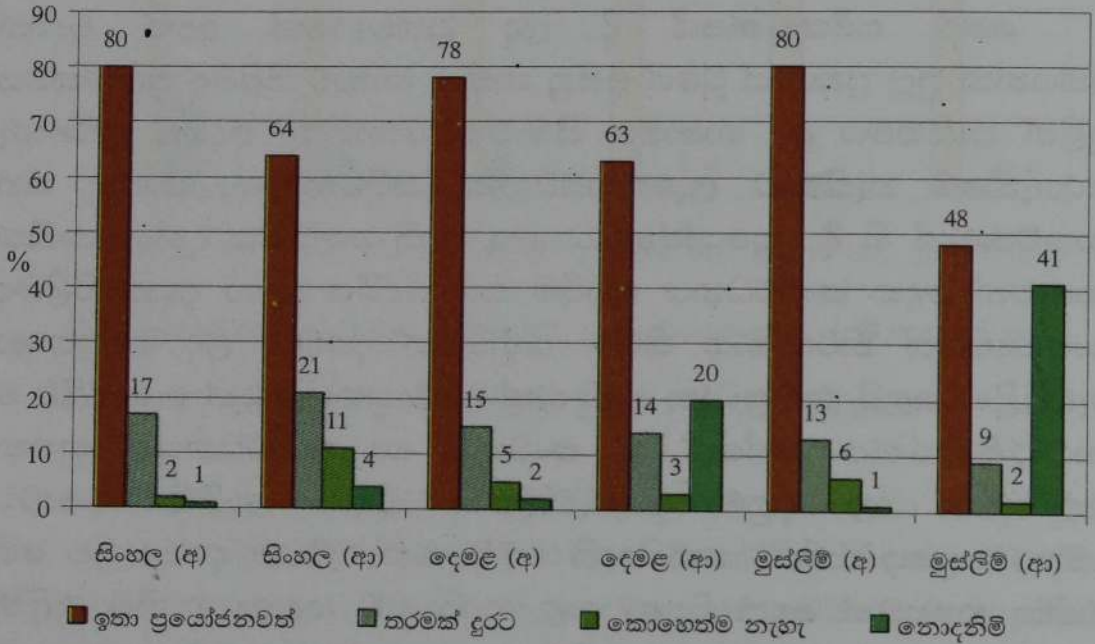
මෙම සමීක්ෂණයේ දී ලද ප්‍රතිචාරයන් අතර වඩාත් සිත්ගන්නාසුලු ප්‍රකාශය වූයේ සෙසු ජාතික භාෂාව පිළිබඳ ප්‍රවීණත්වය තුළින් ජාතිකමය හා භාෂාමය සීමාවන් නොතකා අදහස් හුවමාරු කරගැනීමේ හැකියාව ලැබෙනබව ය. 'සම්මන්ත්‍රණ, සංවාද සහ සාකච්ඡාවන් හි දී ප්‍රයෝජනයට ගත හැකි තත්ත්වය දක්වා ජාතික භාෂාවන් දෙක සංවර්ධනය කරවීම සහ දේශීය භාෂා දැනුම පිළිබඳ සංස්කෘතියක් නිර්මාණය කිරීම' යනුවෙන් දක්වන ලද ඉලක්ක භාෂා වැඩපිළිවෙළෙහි එක් ප්‍රධාන අරමුණක් මෙම ප්‍රකාශයෙන් පැහැදිලිව ම සාධාරණීකරණය වන්නේ ය. සංවාදය හා සංවර්ධනයන් නූතන මතවාදයන් හා දැනුම පතුරුවාලීමත් සඳහා ඉංග්‍රීසි භාෂාවට අමතරව ප්‍රයෝජනයට ගත හැකි මෙවලමක මට්ටම දක්වා අප ගේ ජාතික භාෂාවන් දෙක දියුණු කළ හැකි බව හඳුනා ගැනීම තුළින් මෙම සමීක්ෂණයේ දී ලද ප්‍රතිචාරයන් ඔස්සේ මෙම ඉලක්ක භාෂා වැඩපිළිවෙළ තවදුරටත් පිළිගැනීමට භාජන වෙයි. වෙනත් ජාතික භාෂාවක ප්‍රවීණත්වය උසස් අධ්‍යාපන අවශ්‍යතා සඳහා ද වාසිදායක වන බව පිළිගැනෙයි. තමනට රිසි පරිදි කාලය යොදා ගනිමින් තම ශක්ති ප්‍රමාණය අනුව දැනුම ලබා ගැනීමේ නිදහස සහිත මෙම වැඩපිළිවෙළ යටතේ කිසිදු පීඩනමය තත්ත්වයක් සමීක්ෂණයට දායක වුවනට නොදැනීම ද යහපත් ලක්ෂණයකි.

ඉංග්‍රීසි, සමාජ ප්‍රගමනය සඳහා වූ මෙවලමක් වශයෙන්....

බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 80%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 64%ක් ද, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන

පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාව ගෙන් 78%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 63%ක් ද, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 80%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 48%ක් ද, සමාජ ප්‍රගමනය සඳහා ඉංග්‍රීසි අවශ්‍ය වන බව ප්‍රකාශ කළහ.

සමාජ ප්‍රගමනය සඳහා ඔබට ඉංග්‍රීසි ප්‍රයෝජනවත් යැයි සලකන්නෙහි ද?

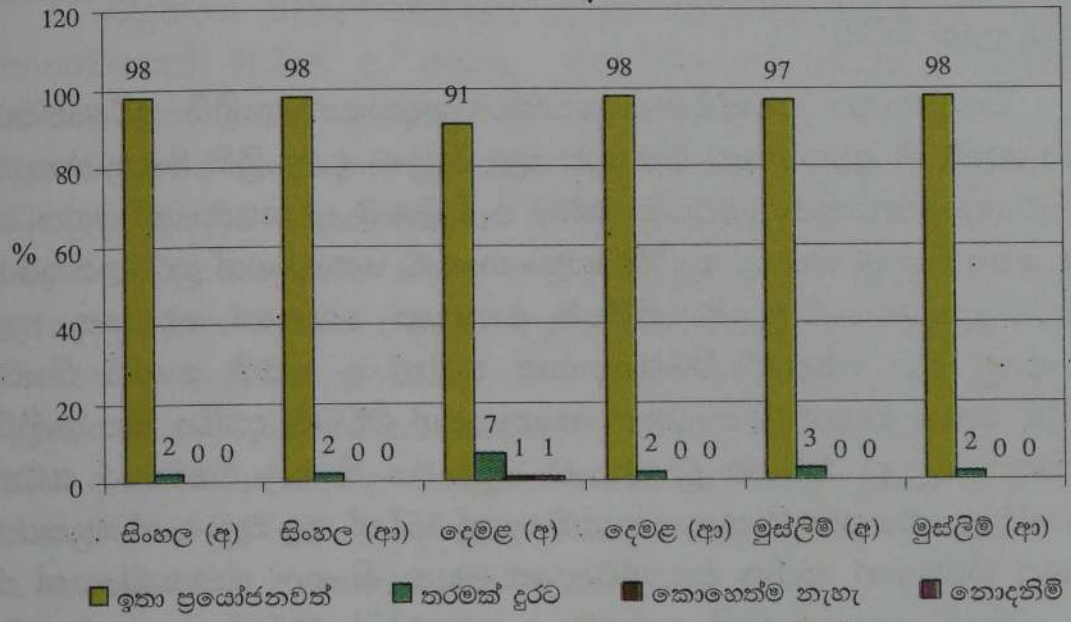
අ- බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණ   ආ- උතුර, නැගෙනහිර

මෙම සමීක්ෂණයෙන් හෙළි වී ඇති ආකාරයට ඉංග්‍රීසි භාෂාව සතුව තිබුණු වැදගත්කම ගිලිහී ගොස් නැත. දිවයිනෙහි විවිධ පළාත් නියෝජනය කරමින් සමීක්ෂණයට දායක වූ විවිධ වර්ගයන්ට අයත් පුද්ගලයෝ දරුවන් ඉංග්‍රීසි භාෂා ප්‍රවීණත්වය ලබා තිබීමේ අවශ්‍යතාව එක හෙළා පිළිගත්හ. ඒ අනුව බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 98%කගේ ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 98%කගේ ද, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 91%කගේ ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාව ගෙන් 98%කගේ ද, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාව ගෙන් 97%කගේ ද,

බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 98%කගේ ද, අවශ්‍යතාව වූයේ ස්වකීය දරුවන් ඉංග්‍රීසි භාෂා ප්‍රවීණත්වය ලබා තිබීම ය.

දරුවන් ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙහි ප්‍රවීණත්වයක් ලැබිය යුතු යැයි ඔබ සිතන්නෙහි ද?

අ- බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණ   ආ- උතුර, නැගෙනහිර

ඉංග්‍රීසි භාෂා ප්‍රවීණත්වය ලබා තිබිය යුතු වීම සඳහා වඩාත් ම වැදගත් හේතූන් වශයෙන් සඳහන් කරනු ලැබ තිබුණේ රැකියා අවස්ථාවන් වැඩි කරගැනීම හා ඉහළ ගුණාත්මක බවකින් යුතු උසස් අධ්‍යාපනයක් ලබා ගැනීමයි. සමීක්ෂණයට දායක වූ සියලු ම ශිෂ්‍යයන් (100%) විසින් පළ කරනු ලැබ තිබුණේ උසස් අධ්‍යාපනයක නිරත වීම පිණිස ඉංග්‍රීසි ප්‍රවීණත්වය අවශ්‍ය වන බව ය. ජාතික සහජීවනය සඳහා ඉංග්‍රීසි අවශ්‍ය වන බවක් දැඩි සේ සඳහන් නො වූණ ද සමීක්ෂණයේ ප්‍රතිඵල තුළින් තහවුරු වූයේ ශ්‍රී ලාංකිකයන් තුළ සමාජ තරාතිරම හා ගෞරවනීයත්වය අතින් ඉංග්‍රීසි භාෂාව දිගු කලක් තිස්සේ ලබා තිබුණු වැදගත්කම ගිලිහී ගොස් නැති බවයි. බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 86%ක් ද, දෙමළ ජනතාව ගෙන් 82%ක් ද මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 75%ක් ද, එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 91%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 81%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 83%ක් ද, ඉංග්‍රීසි

භාෂාව සමාජ තරාතිරම සහ ගෞරවය සඳහා හේතු වෙනැයි යන මතය පිළිගත්හ. ස්වකීය දරුවන් ඉංග්‍රීසි භාෂා ප්‍රවීණත්වය ලබා තිබිය යුතු බවට හේතු වශයෙන් සමීක්ෂණයට දායක වූ සමස්ත පිරිසෙන් 91%ත් 97%ත් අතර ප්‍රමාණයක් විසින් සඳහන් කරන ලද්දේ රැකියා අවස්ථාවන් වෙත ප්‍රවේශ වීමේ හැකියාවයි. උසස් අධ්‍යාපනය වෙත ප්‍රවේශ වීම පිණිස එය අවශ්‍ය වන බව 96%ත් 98%ත් අතර පිරිසක් විසින් සඳහන් කරනු ලැබ තිබිණි.

සමාජභාෂා සමීක්ෂණය පෙන්වා දෙන්නේ ඉංග්‍රීසි ප්‍රවීණත්වය ලබා ගැනීමේ අවශ්‍යතාව ජනතාව තුළ තිබුණ ද, ඉංග්‍රීසි මාතෘ භාෂාව කොටගත් කෙනකුගේ මට්ටම දක්වා පැමිණීමේ අවශ්‍යතාවක් බහුතරය තුළ නො තිබුණු බව ය. ඉංග්‍රීසි මාතෘ භාෂාව කොට ගත් පුද්ගලයකුගේ මට්ටම දක්වා එය ප්‍රගුණ කිරීමේ ආශාවක් බොහෝ දෙනෙකු තුළ නොවුණු බව වෙනත් විමර්ශනයන් තුළින් ද පෙනී ගොස් තිබේ. ඉංග්‍රීසි මාතෘ භාෂාව කොටගත් කෙනකුගේ මට්ටම දක්වා සිය ඉංග්‍රීසි හැකියාව දියුණු කිරීමේ වුවමනාව බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 56%ක් තුළ තුබුණත් බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් ඒ හා සමාන අවශ්‍යතාවක් දක්නට ලැබෙන්නේ 37%ක් තුළ පමණකි. සමීක්ෂණයට සහභාගි වූ දෙමළ ජනතාවගෙන් බහුතරය, එනම් බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන සහ බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් පිළිවෙලින් 55%ක් හා 61%ක් තුළ එම අවශ්‍යතාව දක්නට ලැබිණි. එහෙත්, සෑම පළාතකින් ම සමීක්ෂණයට භාජන වූ මුස්ලිම් ජනතාව විසින් ඊට සමාන මතයක් දරුවන්ගේ ප්‍රතිශතය අනෙක් දෙකොටසට ම සාපේක්ෂව ඉහළ මට්ටමක පැවැතිණි. ඒ අනුව බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන සහ බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන ප්‍රදේශවල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් පිළිවෙලින් 66%ක් සහ 75%ක් තුළ ඉංග්‍රීසි මාතෘ භාෂාව කොට ගත්තුවත් හා සමාන ඉංග්‍රීසි භාෂා ප්‍රවීණත්වයක් ලබා ගැනීමේ වුවමනාව තිබිණි.

කථා කිරීමේ හැකියාවට පමණක් සීමා වූ ඉංග්‍රීසි භාෂා දැනුම ලබාගැනීමේ වුවමනාව තිබුණේ සමීක්ෂණයට දායක වූවන්ගෙන් ඉතා සුළු පිරිසක් තුළ පමණි. ඔවුන්ගෙන් බහුතරය ප්‍රකාශ කෙළේ හුදු කතා කිරීමේ හැකියාවෙන් ඔබ්බට යන ඉංග්‍රීසි දැනුමක් ඇති කරගත යුතු බව ය. සියලු අංශයන්ගෙන් සමන්විත ඉංග්‍රීසි ප්‍රවීණත්වයක් ඇති කරගැනීම

අවශ්‍ය වන බවට බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 83%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 79%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 78%ක් ද, එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 87%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 85%ක්ද මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 86%ක් ද, එකඟත්වය පළ කළහ. .

බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 90%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 83%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 85%ක් ද, එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 73%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 73%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 67%ක් ද, තුළ පැවැති මතය වූයේ රැකියාවක් සොයාගැනීම සඳහා ඉංග්‍රීසි වැදගත් වන බවයි. ව්‍යාපාරික ගනුදෙනු සම්බන්ධයෙන් ද නූතන දැනුම සාක්ෂාත් කරගැනීමේ මාර්ගයක් වශයෙන් ද ඉංග්‍රීසි භාෂාවට වැදගත් ස්ථානයක් හිමි වෙයි. ඒ අනුව බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 88%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 88%ක් ද, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 79%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 87%ක් ද, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 82%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 87%ක් ද, විසින් ඉංග්‍රීසි භාෂාව සලකන ලද්දේ නූතන දැනුම වෙත ප්‍රවේශ වීම සඳහා උපයෝගී කොට ගත හැකි මෙවලමක් වශයෙන් ය.

රජයේ කාර්යාලයක් ලවා අවශ්‍යතා ඉටු කරවාගැනීමේ දී ප්‍රයෝජනවත් වන මෙවලමක් වශයෙන් ද, (බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 54%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 53%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාව ගෙන් 59%ක් ද, එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 68%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 74%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාව ගෙන් 52%ක් ද, තුළ මෙම මතය පැවැතිණි.) දිවයින තුළ (බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 47%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 51%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 50%ක් ද, එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 51%ක් ද,

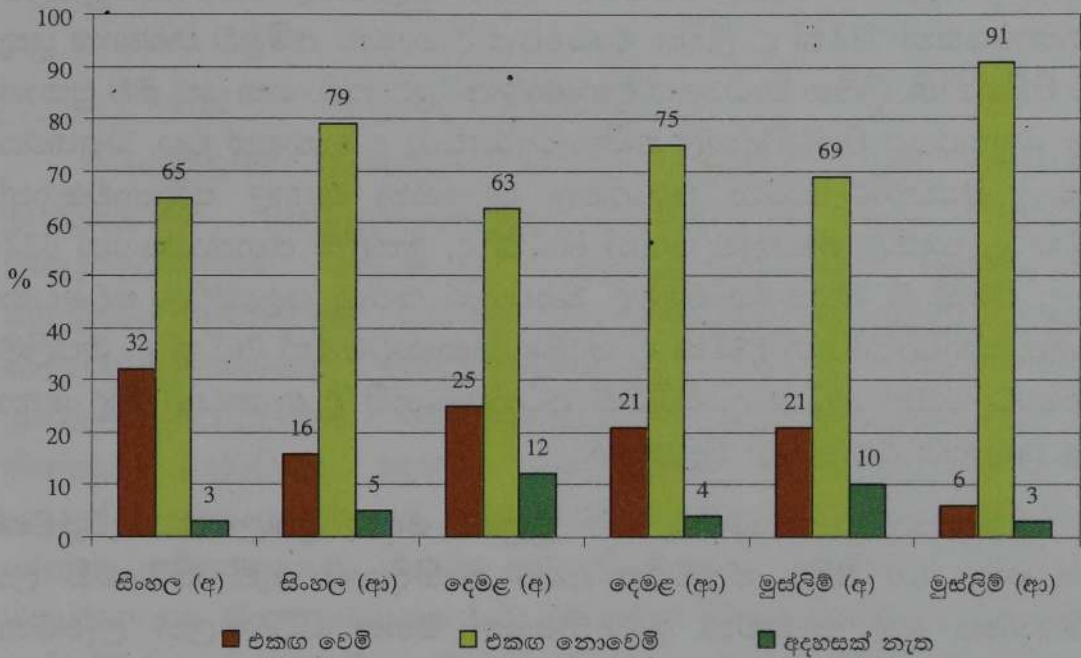
දෙමළ ජනතාවගෙන් 70%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 49%ක් ද, තුළ මෙම මතය පැවැතිණි.) හා විදේශයන් හි (බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 97%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 92%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 96%ක් ද, එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 93%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 93%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 92%ක් ද, තුළ මෙම මතය පැවැතිණි.) කෙරෙන සංචාරයන් සඳහා ප්‍රයෝජනවත් වන මාධ්‍යයක් වශයෙන් ද ඉංග්‍රීසි භාෂාව වැදගත් වන බව පිළිගනු ලැබ තිබේ. මේ අනුව රටෙන් බැහැරව වර්ධනය වන නූතන දැනුම සාක්ෂාත් කරගැනීමේ ක්‍රියාවලිය පහසු කරවීමේ කාර්යභාරය ඉටු කිරීමේ හැකියාව ඉදිරියටත් ඉංග්‍රීසි භාෂාව සතුව පවතිනු ඇත. කලක් ගත වන විට ඉංග්‍රීසි භාෂාව ඔස්සේ පමණක් ලබා ගත හැකිව තුබුණු නූතන දැනුම මෙරට සියල්ලන්ගේ ම විවිධ අවශ්‍යතා සඳහා ඉවහල් කරගත හැකි වන පරිදි සෙසු ජාතික භාෂාවන් දෙකට ද පරිවර්තනය කළ හැකි වනු ඇත. ජන කොටස් දෙකෙහි වින්තන රටාවන් හි සංවර්ධනය ඇති වීම සඳහා ද ජාතික භාෂාවන් උපයෝගී කොට ගනිමින් සාකච්ඡාවන් හි නිරත වීමේ අවස්ථාවන් උදා කරගැනීම සඳහා ද ඒ අනුව මෙම වැඩ පිළිවෙළ උපස්ථම්භකක වනු ඇත.

භාෂාවන් මිශ්‍ර වීම

සමීක්ෂණයට දායක වූවන් ගේ පොදු මතය අනුව සන්නිවේදනය සඳහා භාෂාවන් මිශ්‍රව යොදාගැනීම සම්බන්ධයෙන් විරෝධතාවක් මතු නොවිණ. ඔවුන් ගේ මතය වූයේ එයින් සන්නිවේදන ක්‍රියාවලිය පහසු වන බැවිනි. එහෙත්, වෙනත් භාෂාවකින් ඇතැම් කොටස් වැද්දගැනීම හේතු කොටගෙන කිසියම් භාෂාවක් හානියට පත් විය හැකි බව සුළු පිරිසක ගේ මතය වූයේ ය. වෙනත් භාෂාවකින් කොටස් මිශ්‍ර කරගැනීම නිසා භාෂාවක් විකෘත වන බවට වූ මෙම මතය සමීක්ෂණයට දායක වූවන් ගෙන් 50% කට වැඩි පිරිසක් විසින් බැහැර කරන ලදී.

ඔබ පහත සඳහන් කියමන හා කොතරම් දුරට එකඟ වන්නෙහි ද?

**වෙනත් භාෂාවලින් ඔබ යම් යම් දේ ගැනීමෙන්
ඔබේ භාෂාව දූෂිත වේ**

අ- බස්නාහිර, මධ්‍යම, දකුණ   ආ- උතුර, නැගෙනහිර

භාෂාවන් මිශ්‍රව භාවිත කිරීමෙහි ලා ගුරුවරුන් විසින් ශිෂ්‍යයන් දිරිගන්වනු ලැබීම සම්බන්ධයෙන් විවිධ මතවාදයන් හා සංජානනයන් පවතින බව පෙනේ. භාෂාවන් මිශ්‍රව භාවිතයට ගැනීමෙහි ලා ගුරුවරුන් විසින් ශිෂ්‍යයන් දිරි ගන්වනු ලැබීම සම්බන්ධයෙන් සමීක්ෂණයට දායක වූ දෙමළ සහ මුස්ලිම් පුද්ගලයන්ගෙන් 50% කට වැඩි පිරිසක් චෙකින් විරෝධයක් මතු නොවුණු නමුදු, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන සහ බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වලින් ඉදිරිපත් වූ සිංහල පිරිස් ඒ සම්බන්ධයෙන් විරෝධය පළ කළහ. (පිළිවෙලින් 56%ක් සහ 54% කි) කථා ව්‍යවහාරයේ දී භාෂාවන් මිශ්‍රව භාවිත කිරීමෙහි වරදක් නැතත්, ලිඛිත මාධ්‍යයේ දී එසේ නො විය යුතු බවට වූ, සමීක්ෂණයට දායක වූවන් බහුතරයක් විසින් දරන ලද මතය තුළින් පෙනෙන්නේ විධිමත් තත්ත්වයන් හි දී භාෂාව අමිශ්‍රව තබා ගැනීම ජනතාව ගේ අපේක්ෂාව වන බවයි. ඒ අනුව බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 76%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 64%ක් ද, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන

පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 61%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන දෙමළ ජනතාවගෙන් 70%ක් ද, බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 73%ක් ද, බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 73%ක් ද, ලිඛිත මාධ්‍යයේ දී භාෂාව අමිශ්‍රව තබාගත යුතු බව පිළිගනිති. ලිඛිත මාධ්‍යයේ දී භාෂාව අමිශ්‍රව තබා ගත යුතු බව ප්‍රකාශ කළ බහුතරයට විශ්වවිද්‍යාල කථිකාවාර්යවරු ද ඇතුළත් වූහ. බහුතරය සිංහල ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 78%ක් ද, දෙමළ ජනතාව ගෙන් 60%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් 62% ක් ද, එසේ ම බහුතරය දෙමළ ව්‍යවහාර කරන පළාත්වල වෙසෙන සිංහල ජනතාවගෙන් 82%ක් ද, දෙමළ ජනතාවගෙන් 76%ක් ද, මුස්ලිම් ජනතාව ගෙන් 69%ක් ද, විධිමත් අවස්ථාවන්හි දී භාෂාවන් මිශ්‍ර නො කළ යුතු බව එකඟව පිළිගත්හ.

ජනවාර්ගික අසමභාවය රට මුහුණ දෙන ප්‍රබලතම ගැටලුවක් වන බවට හා විවිධ ජනවර්ග අතර සංහිදියාව ඇති කිරීමෙහි ලා ඵකිනෙකා ගේ භාෂාවන් ඉගෙනීමෙන් මහඟු පිටිවහලක් ලැබෙන බවට, සමීක්ෂණයට දායක වූවන්ගෙන් බහුතරයක් දරන මතය මෙන් ම භාෂාවන් ඉගෙනීමෙහි ලා ජනතාව තුළ සැඟවී පැවැති දැඩි ආශාව විෂයයෙහි නිසි ප්‍රතිචාරයක් කලින් කලට බලයට පත් ආණ්ඩු වෙතින් ලැබී නැති බවට වූ මතය ද වනාහි මෙම ත්‍රෛභාෂා වැඩපිළිවෙළ පැහැදිලි ලෙස ම පිළිගැනීමක් වන්නේ ය. විවිධ මට්ටම්වල පසු වන ඒ ඒ ශිෂ්‍යයන්ගේ අවශ්‍යතාවන් හා අපේක්ෂාවන් විෂයයෙහි රාජ්‍ය ආයතනයන් වෙතින් ද නිසි ප්‍රතිචාරයක් ලැබී නැත. නො එසේ නම් දක්වනු ලැබ ඇති ප්‍රතිචාරයන් ප්‍රමාණවත් නැත. භාෂාවන් ඉගෙනීමේ අවශ්‍යතාව සහිත ජනතාව අපේක්ෂා කරන්නේ කිනම් තත්ත්වයේ ප්‍රවීණතාවන් ද යන්න මෙම සමාජභාෂා සමීක්ෂණයේ ප්‍රතිඵල තුළ පැහැදිලිව විද්‍යමාන වෙයි. ත්‍රෛභාෂික ශ්‍රී ලංකාවක් සඳහා වූ මෙම සුවිශාල දස අවුරුදු සැලැස්සුමෙහි අරමුණු සාක්ෂාත් කරගැනීම උදෙසා නිසි දක්ෂකින් හා අධිෂ්ඨානයකින් යුතු ජවයක් ප්‍රවර්තන ආයතනයන් වෙත ලබා දීමෙහි ද ලා රාජ්‍ය යාන්ත්‍රණයට අවශ්‍ය චන්තා වූ සාධක අති විශාල ප්‍රමාණයක් එමගින් සැපයෙන්නේ ය.

அறிமுகம்

மொழிதான் மக்களினமொன்றின் ஆன்மா. அது ஒவ்வொரு நபருக்குமான அடையாளத்தைக் கொடுக்கின்ற ஒரு சமுதாயப் பின்புலத்திற்கான பண்பையும் தனித்துவத்தையும் வழங்குகிறது. மொழியை மக்களினம் ஒன்றின் மீது திணிக்க முடியாது. மக்களது விருப்பத்திற்கெதிராக மொழியொன்றைத் திணிக்க அரசாங்கங்கள் முயற்சித்த போது ஏற்பட்ட தோல்விகளுக்கான உதாரணங்களால் உலகமே நிறைந்து வழிகிறது. ஆகவே எவ்விதமான மொழித்திட்டமிடலையும் முயற்சிப்பதற்கு முன்னதாக, மொழித்திட்டமானது மக்களின் விருப்பங்கள் மற்றும் அபிலாசைகள் மீதான ஒரு திணிப்பாக இல்லாமல் ஒரு பதிற் செயற்பாடாக இருக்கும்வகையில், மக்களின் விருப்பங்களைக் கவனமாக மதிப்பீடு செய்வது எப்போதுமே அவசியமாகவுள்ளது. இந்த விடயம்தான், மொழி வகையில் பல்வகைப்பட்ட மக்கள் குழுக்களாக சக வாழ்வு வாழும் இலங்கையர்களின் உள்ளார்ந்த ஆர்வக் கிடக்கைகளைப் பூரணமாகத் தீர்மானிக்கின்ற செயலகம் என்ற வகையில் இயங்கும் சனாதிபதி செயலகத்தின் பொது ஆய்வுக்கும் மற்றும் ஆரய்ச்சிக்குமான அலகின் (PSRU) உதவியுடன் நடாத்தப்பட்ட இலங்கையின் முழுமையான சமூக-மொழி ஆய்விற்கு (ஆகஸ்ட் 2010) சத்தையும் சாரத்தையும் வழங்குகிறது.

மொழி கற்கைக் கலாசாரமானது இலங்கைக்கு அந்நியப்பட்ட ஒரு விடயமாக இருக்கவில்லை. வரலாற்றில், மொழியறிவுப் பெறுகையின் எழுத்துமூல, கல்வெட்டுமூலச் சான்றுகளும் மொழிகள் கற்கும் அனுபவம் கொடுத்த ஆனந்தத்தினால் மக்கள் களிப்புற்றிருந்த நிகழ்வுகளும் நிறையவே உள்ளன. மொழி கற்கைக் கலாசாரமானது பண்டைய இலங்கைத் தலைவர்களால் பேணி வளர்க்கப்பட்டு மதிப்பும் மரியாதையும் அளிக்கப்பட்டு வந்தது. துணைக் கண்டத்திலிருந்தான பௌத்த மூலபாட மொழிபெயர்ப்புக்களை எடுத்தாண்டதன் மூலம், குருமார், குறிப்பாகக் கல்வியில் பாண்டித்தியம்பெற்ற பிக்குமார் உயர் கல்விக்குப் பேர்பெற்று விளங்கிய போதனா பீடங்களான பிரபலமான பிரிவெனாக்கள் மூலமாகப் பாரிய அளவில் பங்களிப்புச் செய்தனர். பல

நூற்றாண்டு காலமாக, தெற்காசியாவில் வாழும் ஏனையோரைப்போல புராதன இலங்கையின் ஆசான்களும் மாணவர்களும் மற்றும் மக்களும் பன்மொழிப் புலமைத்துவத்தை வெறுமனே அதன் பயன்பாட்டுப் பெறுமதிக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றாகவே கருதினர். அத்துடன் அறிவையும், நிறைவையும், கண்ணியத்தையும் அடைவதற்கான ஒரு சாதனமாகவும் அது கருதப்பட்டு வந்தது. பெருமதிப்புப் பெற்றிருந்த தொட்டகமுவே ஸ்ரீ ராகுல தேரர் அவர்கள் 'ஆறு மொழிகளில் பாண்டித்தியம்பெற்ற பேராசான்' என்று வருணிக்கப்பட்டார். ஒருமொழி மட்டும் கொண்டு செயற்படுவது தனிப்பட்ட ரீதியில் குறைபாடு கொண்டதென்றும் பின்னடைவை ஏற்படுத்தக் கூடியதென்றும் கருதப்பட்டது. பன்மொழி கற்பதோ பாராட்டுக்குரியதாயிருந்தது. சிங்களம், தமிழ், சமஸ்கிருதம் மற்றும் பாளி ஆகியன பிரசித்தி பெற்ற மொழிகளாக விளங்கின என்ற உண்மையானது, அழகியவண்ண முக்காவெட்டி என்பார் 'சுப சித்தய' என்ற தனது நூலை சிங்கள மொழியில் எழுதத் தீர்மானித்ததேன் என்பதற்கு அவர் தரும் விளக்கத்திலிருந்து அறியப்படுகிறது. அதாவது, "தமிழ், சமஸ்கிருதம் அல்லது பாளி ஆகிய மொழிகளை அறிந்திராத பாமர மக்களின் நன்மை கருதியே நான் இக் கவிதையை சிங்களத்தில் தொகுக்கிறேன்" என்று அவர் கூறியிருந்தார்.

பின்னாட்களில், அரச ஆதரவு குன்றிப்போனதன்காரணமாக இம்மொழி கற்கைக் கலாசாரமானது அதன் முக்கியத்துவத்தை இழந்ததுடன், இப்பாரம்பரியமும் கவனிப்பாரற்றுப் புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒரு நிலைக்குத்தள்ளப்பட்டது. அத்தகைய நிலைமையினால் ஏற்பட்ட விளைவானது இலங்கையில் 2010 இல் மொழித்திறன்களின் மட்டம் தொடர்பாக தேசிய மொழிகள் மற்றும் சமூக ஒருங்கிணைப்பு அமைச்சில் கிடைக்கத்தக்கதாயுள்ள தரவுகளினால் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. அதன்பிரகாரம், சிங்கள மொழி பேசும் மக்களில் 90% ஆனோர் தமிழில் தொடர்பாட இயலாதவர்களாகவும் அதுபோல் ஆங்கிலத்திலும் பயனுறுதியோடு தொடர்பாட முடியாதவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இலங்கையில் வாழும் தமிழ்பேசும் மக்களில் 70% ஆனோர் சிங்களத்தில் தொடர்பாட முடியாதவர்களாய் உள்ளனர். அதிக எண்ணிக்கையானோர் மொழி கற்கை நெறிகளை அதிக மதிப்பெண்களுடன் வெற்றிகரமாகப் பூர்த்தி செய்தமை குறித்து நாடெங்கும் மிகுந்து காணப்படும் (ரியூஷன்) கல்வி நிறுவகங்கள் கூறும் தரவுகளுக்கு மாறுபட்டதான ஒரு யதார்த்தத்தையே முற்போந்த உண்மைகள் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால்,

அதிகாரபூர்வ புள்ளி விபரங்கள் கூறும் உண்மைநிலை யாதெனில், அவர்களுள் பெரும்பான்மையானோரால் பயன்விளைவு தரும் வகையில் தொடர்பாட இயலாது என்பதேயாகும். சமூக மொழியியல் ஆய்வில் கூறப்பட்டவாறு, மொழிகள் கற்றுக்கொள்வதில் இந்த நாட்டு மக்கள் மத்தியில் காணப்படும் விருப்பமானது முழுமையாகக் கைவிடப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. மொழிகள் கற்பதில் மக்கள் மனதில் புதைந்து கிடந்த ஆசையைப் போதிய அளவு கண்டறிந்து பதிற்செயலாற்ற அடுத்தடுத்து வந்த அரசாங்கங்கள் தவறியிருப்பதை இவ்வாய்வின் பெறுபேறுகள் தெரிவிக்கின்றன. இச்சான்றானது, பணவருவாய் இருப்பதாகக் கண்டால்தான் மக்கள் மொழியால்/மொழிகளால் கவரப்படுவர் என்ற, இலங்கையினதும் தெற்காசியாவினதும் கலாசாரங்களுக்குப் பிரயோகிக்கப்பட முடியாத, கருத்தைப் பொய்யாக்குகின்றது.

சமூக . மொழி ஆய்வானது பல்வேறு தொழில்கள், தொழில்வாண்மையாளர்கள், பணிகள், நியதிச் சட்டங்கள் மற்றும் சமூக மட்டங்கள் என்பவற்றைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் விசாலமான வீச்சுக்கொண்ட மக்களினதும் கருத்துக்களை உள்வாங்கிக்கொண்டுள்ளது. சமய மற்றும் அரசியற் தலைவர்களிலிருந்து கல்விமான்கள், பாடசாலை ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், அரச சேவை அதிகாரிகள், ஓய்வூதியர்கள், பாதுகாப்புப் படையணியினர், இல்லத்தரசிகள் மற்றும் தொழிற்சாலை ஊழியர்கள் வரையான பல்வகையினர் இதில் உள்ளனர். அத்துடன் மொழிகள் கற்றுக்கொள்வதில் இயல்பாகவே உள்ள விருப்பம் இலங்கையரின் மனங்களைவிட்டு முற்றிலுமாக அகலவில்லை என்ற கருத்தானது அவர்களின் தத்ரூபமான பதில்களால் காட்டப்படுகிறது. சிங்களத்தையும் தமிழையும் தம் தாய்மொழிகளாகக் கொண்ட சனத்தொகையைப் பொறுத்தவரையில் ஒருவர் மற்றவரின் மொழியையும் அதுபோல் ஆங்கிலத்தையும் கற்பதற்கான ஒரு தேவை எப்போதும் இருந்து வந்துள்ளது என அது வெளிப்படுத்தியது. சமூக-மொழி ஆய்வானது அனைத்துச் சமூகங்கள் மத்தியிலும் சமூக இணைவுக்கும் உணர்வுபூர்வமான ஒருங்கிணைப்புக்கும் மும்மொழித் திறமைகளை அடைந்துகொள்வதற்கான ஒரு விருப்பத்தைச் செல்லுபடி யானதாகும் பின்னூட்டலுடன் நாடு பயணிக்கக்கூடிய சாத்தியமான ஒரு புதிய திசையைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கிறது.

மேல், மத்திய, தென், வட மற்றும் கிழக்கு ஆசிய நாட்டின் ஐந்து மாகாணங்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட பதிற் செயற்பாட்டாளர்கள்

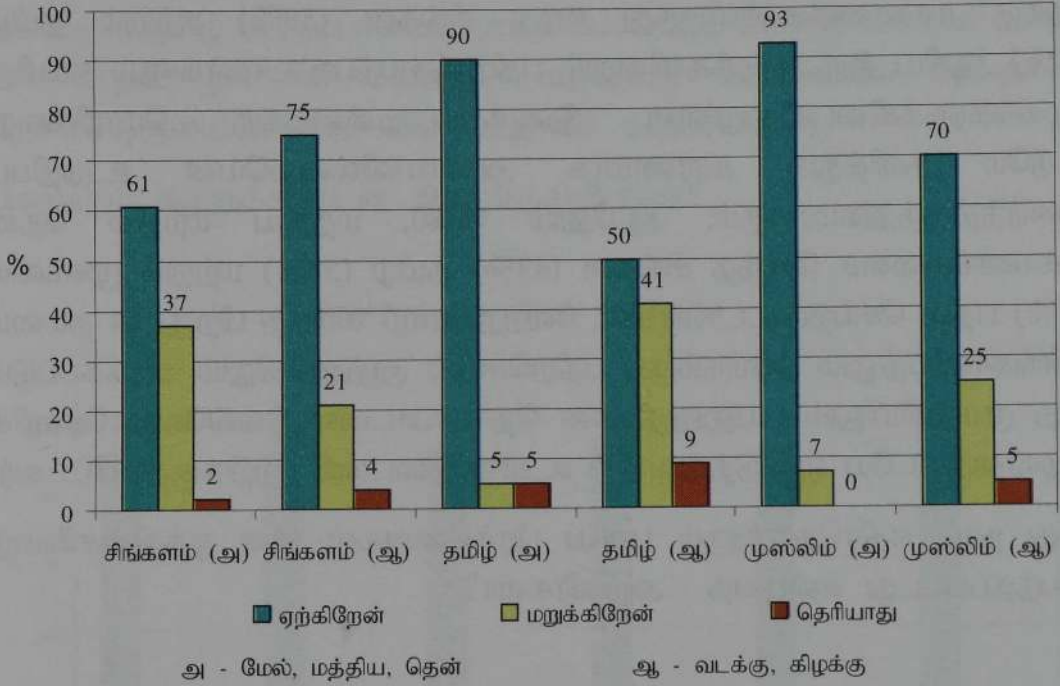
வெவ்வேறு மொழிக் குழுக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தனர். தரவு (அ) ஆனது மேல், மத்திய மற்றும் தென் மாகாணங்களிலிருந்து வந்த சிங்கள, தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களையும், தரவு (ஆ) ஆனது வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களிலிருந் வந்த சிங்கள, தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன.

இனத்தனித்துவத்திற்கு மேலாய் எழல்

சிங்களத்தையும் தமிழையும் தத்தம் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் தாங்கள் தனிமைப்பட்டு நிற்பதற்கோ அல்லது வியாபாரம் அல்லது வேலை வாய்ப்பு விடயங்களில், நட்பில் அல்லது பொழுதுபோக்கு விடயங்களில் தமது தனித்துவத்தைப் பிடிவாதமாய்ப் பேணுவதற்கோ விரும்பவில்லையென்பதை சமூக மொழி ஆய்வு தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது. மற்றைய தேசிய மொழியையும் மொழியைப் பேசுபவரையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற உண்மையான ஒரு நாட்டத்திலிருந்தே இச்செயலுக்க விசைகள் யாவும் எழுகின்றன என்பதை இது சித்திரித்துக் காட்டுகிறது. 61% மற்றும் 75% ஆன சிங்கள மக்கள் முறையே சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களிலும், 90% மற்றும் 50% ஆன தமிழ் மக்கள் முறையே சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களிலும், 93% மற்றும் 70% ஆன முஸ்லிம் மக்கள் முறையே சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களிலும் வாழ்ந்துவரும் உண்மையை நோக்கின் வேற்றுமொழிக் குழுவினிலிருந்து வரும் ஒருவரின் தலைமையை ஏற்று அவரின் கீழ் பணியாற்றுவதற்கு அவர்கள் விருப்பமாயிருக்கின்றனர் என்பதையே அது காட்டுகிறது. முதிர்ச்சியற்ற மற்றும் முற்சாய்வற்ற ஓர் உலகப் பார்வையும் திறந்த மனப்பாங்கும் படிப்படியாக மக்கள் மனதில் இடம்பிடித்துவிட்டன என்பதன் ஒரு வெளிப்பாடே இதுவாகும். ஒருவர் மற்றவர்களின் மொழிகளைப் பேசமுடியாமையே பல தசாப்த காலங்களாக நாட்டில் உள்ள பல்வேறு இனக் குழுக்களிடையே ஒத்திசைவைக் கொண்டுவருவதில் எவ்வகையிலும் உதவ முடியாமற் போனதற்குக் காரணமாகும் என்பது மக்களின் உய்த்துணர்வின் அடிமனதில் பதிந்துள்ள ஒரு விடயமாகும்.

மற்றைய தேசிய மொழியைப் பேசுவோர் தொடர்பிலான பின்வரும் கூற்றுக்கள் மட்டில் நீங்கள் எவ்வளவு தூரம் இணங்கிப் போகிறீர்கள்?

mt i u j i y t u h f V w W f n f h s s e h d ; j a h h ;

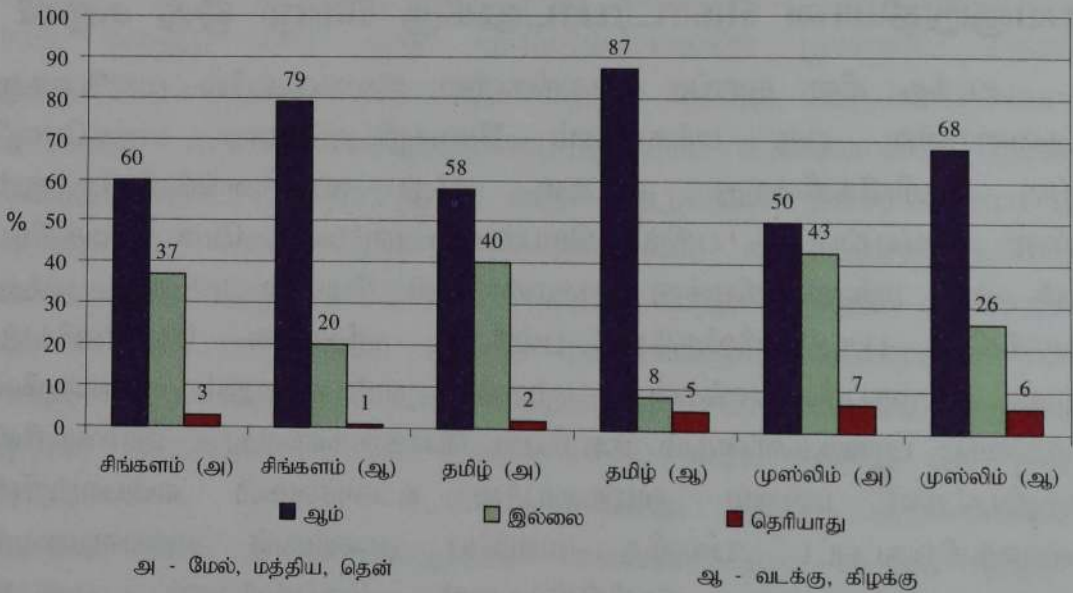

பயனுறுதியான தொடர்பாடலுக்கு மொழி ஒரு கருவி

கடந்த சில தசாப்த காலங்களில் இலங்கையில் முற்போக்கு சிந்தனையுள்ள ஒரு மக்களினம் தோன்றியுள்ளதாக சமூகமொழி ஆய்வு தெரிவிக்கின்றது. நாட்டின் ஐந்து மாகாணங்களிலிருந்தும் தெரிவு செய்யப்பட்ட பதிற் செயற்பாட்டாளர்கள் மேல், மத்திய, தென், வட மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்கள் போன்ற நாட்டின் ஐந்து மிகமுக்கிய பகுதிகளிலிருந்து பல்வேறு விதமான பின்னணிகள், மற்றும் சமூகப்பின்புலங்கள், மற்றும் நாடுகளினதும் அவற்றின் வாழ்க்கைப் பாங்குகளினதும் அரசியல் போக்குகளினதும், வரலாற்றின் கருத்தியல்கள் மற்றும் அனுபவபூர்வ உணர்வுகள் என்பவற்றின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட பல்வித வளர்ப்பு முறைகள் என்பவற்றைக் கொண்ட மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்றனர் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஓர் உண்மையாகும். அதன்பிரகாரம், சிங்களத்தைப் பெரும்பான்மையாகப் பேசும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்கள மற்றும் தமிழ் பதிற் செயற்பாட்டாளர்கள் நாட்டின் வடக்கு

மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழும் மேற்சொன்னவாறான இரு குழுக்களின் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களிலும் பார்க்கச் சில விடயங்களில் சற்று வேறுபட்ட கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தனர். மக்களது பார்வையில் ஒரு தெளிவான அம்சமாக இருந்தது யாதெனில், வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களிலிருந்து வந்த சிங்கள (59%) மற்றும் தமிழ் (58%) ஆகிய இரு குழுக்களினதும் பதிற் செயற்பாட்டாளர்களும் தம்மிரு சமூகங்களுக்கிடையிலுமுள்ள இணக்கப்பாடின்மைக்கு மொழிக்கூறு மட்டுமே தனித்துக் காரணமாக அமையவில்லையென உறுதிபட உணர்ந்திருந்தமையாகும். ஆயினும் மேல், மத்திய மற்றும் தென் மாகாணங்களைச் சேர்ந்த சிங்கள (43%) தமிழ் (53%) மற்றும் முஸ்லிம் (57%) பதிற் செயற்பாட்டாளர்கள், வேற்றுமொழி சார்ந்த பிறருடன் தம்மை இனங்காண்பதிலும் அவருக்குப் பதிற்செயல் ஆற்றுவதிலும் எடுக்கப்படும் எந்த முயற்சியிலும் பயனுறுதியான தொடர்பாடலை வெவ்வேறு மொழிக் குழுவினரிடையே ஏற்படுத்துவதில் உள்ள தடைகள் பற்றிக்குறிப்பிட்டனர். எமது நாடு எதிர்கொள்ளும் பாரிய பிரச்சினைகள் இன ஒத்திசைவோடு சம்பந்தப்பட்டது என்பதை அறிவீர்களா?

, dqf S f f ð l Na a hd x j j ð r T

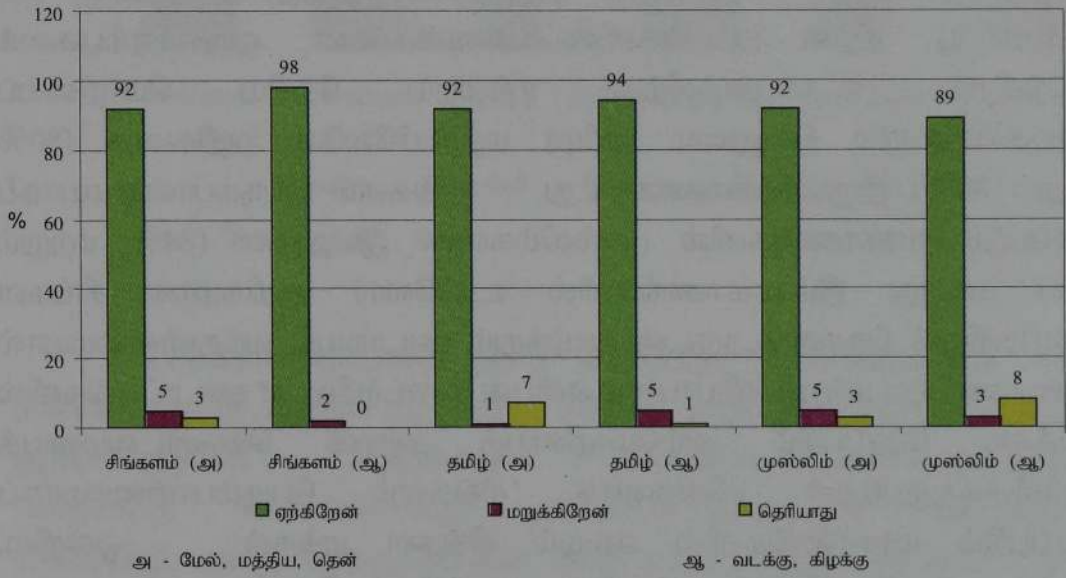

சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 92% ஆன சிங்கள மக்களும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 98% ஆன சிங்கள மக்களும்,

சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 92% ஆன தமிழ் மக்களும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 94% ஆன தமிழ் மக்களும், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 92% ஆன முஸ்லிம் மக்களும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 89% ஆன முஸ்லிம் மக்களும் மற்றொரு மொழியைக் கற்பதானது தேசிய ஒருமைப்பாட்டை வளர்ப்பதாகக் கூறுகின்றனர்.

பின்வரும் கூற்றுக்களுடன் இணங்குகிறீர்களா?

Nkyjþ nkhoþi sf;fwgJ Nj rþ xUi kgghl i l C fFt þ Fk;

வெவ்வேறு மொழிக் குழுக்களிடையே இன ஒத்திசைவை வளர்ப்பதற்கான தேவை இருப்பதை மக்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்ற உண்மை ஒருபுறம் இருக்க, மற்றைய தேசிய மொழியைப் பேசுகின்றவர்களைத் தங்களுடைய வீட்டில் விருந்தினராக ஏற்று அவர்களுடன் சேர்ந்து உணவைப் பகிர்ந்துண்ணவும் தாம் தயார் என்பதைப் பதிலளித்தவர்கள் தெரிவித்தபோது அவர்கள் தம் நிலைப்பாட்டில் திட்டவாட்டமாகவும் தெளிவாகவும் இருந்தமையானது 100% ஆன மாகாண மட்ட அரசியல்வாதிகளின் பலத்த ஆதரவையும் வரவேற்பையும் பெற்றிருந்தது. அதேவேளை, ஏனைய வகுதிகளைச் சார்ந்த பதிற் செயற்பாட்டாளர்களுள் 90% ஆனோர் தாமும் அவ்வாறே செய்ய விரும்புவதாகத் தெரிவித்தனர். அனைத்து ஐந்து மாகாணங்களிலுமான

வெவ்வேறு மொழிக்குழுக்களைச் சார்ந்த பதிற் செயற்பாட்டாளர்களும் நட்பைக் கட்டியெழுப்புவதற்கும் மற்றைய தேசிய மொழியைப் பேசுகின்ற நபர் ஒருவரோடு அல்லது அவரின் கீழ் பணியாற்றுவதற்கும், இரகசியமாய்ப் பேணப்படவேண்டிய விடயங்களில் அவர்மீது நம்பிக்கை கொள்வதற்கும், அவர்களோடு சேர்ந்து விளையாட்டுக்களில் பங்குகொள்வதற்கும் மற்றும் முக்கியமாக, அவரது அயல் வீட்டாராக வாழ்வதற்குமான தமது விருப்பார்வத்தை அழுத்தந்திருத்தமாகத் தெரிவித்தனர்.

மொழித்திறனின் வெவ்வேறு மட்டங்கள்

ஆய்வில் தெரிவிக்கப்பட்டவாறு, இலங்கையர் மத்தியிலான மொழித்திறனானது, தமது திறன் மட்டங்கள் குறித்த அவர்களின் சுய ஆய்வின்படி, திறன் மட்டங்களின் பல்வகைப்பட்ட ஒரு பரம்பலைக் காட்டுகிறது. உதாரணத்திற்கு: மற்றைய தேசிய மொழியைப் புரிந்துகொள்ளும் இயலுமை தமிழர் மத்தியிலேயே அதிகமாக (80% மற்றும் 80%) இருக்கக்காணப்பட்டது. சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் முஸ்லிம்களின் இயலுமை (84% மற்றும் 85%) யானது இம்மாகாணங்களில் உள்ளோர் அதிகமான சிங்கள மொழித்திறன் கொண்டோருடன் வாழ்ந்தும் ஊடாடியும் வந்துள்ளமையால் வேலைவாய்ப்பு மற்றும் வியாபாரம் என்பன தொடர்பிலான ஊடாட்டங்களில் அடிக்கடி பேசப்படும் அம்மொழியைக் கற்றுக் கொண்டமையைத் தெரிவிக்கிறது. இதன் விளைவாக, சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்கள மக்கள் - ஒன்றில், மற்றைய தேசிய மொழியைப் பேச முயற்சிக்க வேண்டிய தேவையை உணரவில்லை, அல்லது மற்றவர் பேசும் மொழி எந்தத் தொடர்பாடலிலும் பயன்படுத்தப்படுவது அபூர்வம் என்பதால் அதைப் புரிந்து கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பம்கூட அவர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. எனவே இவ்வாய்வின் தரவுகள் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் மற்றைய தேசிய மொழி குறித்து மிகச் சாதாரணமான சராசரிப் புரிதலைக் கொண்டுள்ளதையே காட்டுகின்றன.

51% மற்றும் 65% என்னும் வீதத்தைக் கொண்டிருந்தனர். அதுபோல் எழுதுவதில் முறையே 42% மற்றும் 61% ஐயும் கொண்டிருந்தனர். ஒப்பீட்டளவில், அனைத்து மாகாணங்களிலும் வாழும் சிங்களப் பதிற் செயற்பாட்டாளர்கள் மற்றைய தேசிய மொழியை வாசிப்பதிலும் எழுதுவதிலும், தமது இயலுமையைத் திறமையானதென மதிப்பீடு செய்திருக்கவில்லை. மற்றைய தேசிய மொழியில் மிகக்குறைந்த அளவான பரிச்சயத்தையே அவர்கள் கொண்டிருந்தனர் அல்லது அறவே பரிச்சயமில்லாதிருந்தனர் என்பதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதாக இது அமைந்திருந்தது. ஆயினும், இப்போக்கானது, பெரும்பான்மையாகச் சிங்களம் மற்றும் பெரும்பான்மையாகத் தமிழ் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்கள பதிற்செயற்பாட்டாளர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவாறு, மற்றைய மொழி பேசுவோருடன் கலந்து வாழ்ந்து அவர்கள் பேசும் மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதற்கான துடிப்பான ஆர்வத்தின் மூலமாக இலகுவாக எதிர்கொள்ளப்பட முடியும்.

பெரும்பான்மையாகச் சிங்களத்தையும் பெரும்பான்மையாகத் தமிழையும் பேசுகின்ற மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களப் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களின் ஆங்கிலத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கான இயலுமையானது மொத்தமாகப் பார்க்கின் ஓரளவு சராசரியாக (முறையே 58% மற்றும் 54%) இருந்தது, அதேவேளை பெரும்பான்மையானோர் சிங்களத்தையும் பெரும்பான்மையானோர் தமிழையும் பேசுகின்ற மாகாணங்களில் வாழும் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களில் முறையே 35% மற்றும் 38% ஆனவர்களால் மட்டுமே ஆங்கில மொழியைத் தம்மால் நல்ல விதமாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும் எனக் கூறக்கூடியதாயிருந்தது. பெரும்பான்மையானோர் சிங்களத்தைப் பேசும் மாகாணங்களில் வாழும் 60% ஆன தமிழ் மக்கள் ஆங்கிலப் பயன்பாட்டில் உயர்மட்டப் பரிச்சயத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் ஆய்வு செய்யப்பட்ட தமிழ் மக்கள் மட்டில் அதேபோல் கூறமுடியாதிருந்தது. அவர்களில் 56% ஆனோர் மட்டுமே ஆங்கில மொழியில் சராசரி அறிவைக் கொண்டிருந்தனர். சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழ்ப் பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் பேசுதல், வாசித்தல் மற்றும் எழுதுதல் என்பவற்றில் தாம் கொண்டிருந்த சிறந்த இயலுமையினூடாக (56%, 54% மற்றும் 56%) ஆங்கில மொழியில் தமது திறனைத் தொடர்ந்து முத்திரை பதித்துவந்தனர். பெரும்பான்மையானோர் சிங்களத்தையும் பெரும்பான்மையானோர் தமிழையும் பேசுகின்ற மாகாணங்களில் வாழும்

முஸ்லிம் மக்கள் ஏறத்தாழச் சம அளவிலான ஆங்கில அறிவையும் (47% மற்றும் 47%) ஏற்கக்கூடிய அளவில் அம்மொழியைப் புரிந்து கொள்வதற்கான பரிச்சயத்தையும் (49% மற்றும் 47%) கொண்டிருந்தனர் (சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழ் மக்களைத் தவிர) பதிற்செயற்பாட்டாளர்களினதும் ஆங்கில மொழியில் பேசும், வாசிக்கும் மற்றும் எழுதும் இயலுமையானது சராசரியானதெனப் பதிவாகியிருந்தாலும் கூட, ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கையில் ஆங்கிலத்தைப் பேசுவதற்கும் வாசிப்பதற்கும் மற்றும் எழுதுவதற்குமான இயலுமை சராசரியானதாகக் காணப்பட்டாலும்கூட 40% க்குச் சற்று அதிகமான அனைத்து மாகாணங்களிலுமான பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் ஆங்கில மொழியின் பேச்சு, வாசிப்பு மற்றும் எழுத்து ஆகிய வடிவங்களில் சராசரியான ஓர் அறிவைக் கொண்டிருக்கும் காரணத்தால், இலங்கை முழுவதும் ஆங்கிலமானது ஓர் இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதை அது சுட்டிக்காட்டுகிறது. பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் மத்தியில் தம்மால் ஆங்கில மொழியைப் புரிந்து கொள்ளவும், பேசவும், வாசிக்கவும் மற்றும் எழுதவும் கூடியவாறு தமக்கு அதில் உயர்ந்த பட்சப் பரிச்சயமுண்டு என்று கூறியவர்கள் தொழில் வாண்மைச் சேவையில் உள்ளவர்களும் மற்றும் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களுமாவர். இது, தலையீடுகள் எங்கு புகுத்தப்பட வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கான அனைத்து எதிர்கால ஆங்கில மொழி முன்னெடுப்புக்களுக்குமான குவிமையத்தை வழங்குகிறது.

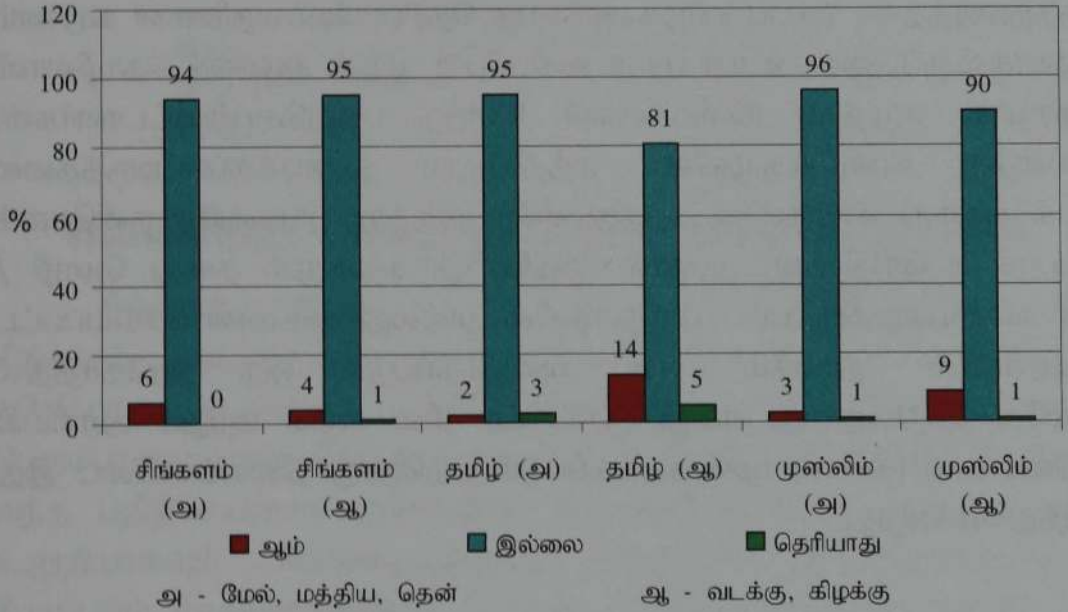
பெரும்பான்மையாகச் சிங்களம் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்கள மக்களில் 3% ஆனோர், பெரும்பான்மையாகத் தமிழ் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்கள மக்களில் 11% ஆனோர், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழ் மக்களில் 8% ஆனோர், பெரும்பான்மையாகத் தமிழ் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழ் மக்களில் 9% ஆனோர், பெரும்பான்மையாகச் சிங்களம் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம் மக்களில் 4% ஆனோர் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம் மக்களில் 6% ஆனோர் மாத்திரமே ஒரு மொழி மட்டுமே போதுமானது; மற்றொரு மொழியைக் கற்கவேண்டிய தேவையில்லை என்று கூறினர்.

பன்மொழிகளில் உரையாடப் பதிற்செயற்பாட்டாளருக்குள்ள விருப்பம்

வெவ்வேறு மொழிக் குழுக்களிடமிருந்தான பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் அனைவர் மத்தியிலும் தாம் பன்மொழி பேசுவோராக மாறவேண்டும் என்ற தளராத ஆசையே தேசிய பத்தாண்டுத்திட்டத்திற்கு நம்பிக்கையூட்டும் ஓர் அம்சமாக அமைவது. இக்கண்ணோட்டமானது, தகவல் தொடர்பாடல் தொழில் நுட்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதும், அறிவுப்பசியைக் கிளப்பிவிட்டதுமான வெகுசன ஊடகத்தினூடாக மக்கள் நேர்முகப்படுத்தப்பட்டுள்ள பரந்த அடிப்படையிலான நவநாகரீக மனநிலைச்சார்பின் விளைவுதானோ என்று ஒருவரை ஆச்சரியப்படவைக்கிறது. இனங்களுக்கிடையே ஒருங்கிசைவு இல்லாமையே இலங்கை முகங்கொடுக்கும் ஒரு பிரதான பிரச்சினையென பெரும்பாலான பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் உணர்வதாக ஆய்விலிருந்து எழும் சான்றுகள் சரியாகவே தெரிவிக்கின்றன. சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களிலும் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களிலும் வாழும் சிங்கள மக்களின் கருத்துப்படி இனங்களிடையே ஒருங்கிசைவு இல்லாமையே நாட்டில் உள்ள பிரதான பிரச்சினையாகும். முறையே 60% மற்றும் 79% வீதத்தினர் அவ்வாறு கூறுகின்றனர். சிங்களமும் தமிழும் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழர்களினதும் முஸ்லிம்களினதும் கருத்துக்கள் மேற்சொன்ன கருத்திற்கு அமைவாக முறையே 58% மற்றும் 87% ஆகவும் 50% மற்றும் 68% ஆகவும் இருந்தன. எனவே மக்கள் ஒருவர் மற்றவருடைய மொழியைக் கற்றுக்கொண்டால் சிங்களம் மற்றும் தமிழ் பேசும் மக்களிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த அது உறுதுணையாய் அமையும் என்பது பெரும்பாலான மக்களின் ஒருமித்த கருத்தாயிருந்தது. இதன்பிரகாரம், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களவர்களில் 100% ஆனோரும் சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழர்களில் 91% ஆனோரும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழ் மக்களில் 52% ஆனோரும், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில் 88% ஆனோரும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில் 44% ஆனோரும் வெவ்வேறு மொழிக் குழுவினரின் மத்தியில் ஒற்றுமையைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான ஓர் அத்தியாவசிய மூலகமாக மொழியை இனங்கண்டுள்ளனர்.

சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 94% சிங்களவர்களும் 95% தமிழர்களும் 96% முஸ்லிம்களும் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 95% சிங்களவர்களும் 81% தமிழர்களும் 90% முஸ்லிம்களும் அனைத்துச் சமூகங்களும் வேறுவேறான அருகிடங்களில் அன்றி ஒரே இடத்திலேயே வசிக்க வேண்டுமென்பதை விரும்புகின்றனர். சமூக ஒருங்கிணைப்பு, மற்றும் மற்றைய மொழியைக் கற்றல் என்பவற்றின் செயன்முறைகளை பிரதானமாக இலகு படுத்த கலப்பு முறை வாழ்க்கையையே அவர்கள் விரும்புகின்றனர்.

உங்கள் சமூகம் ஏனைய சமூகங்களிலிருந்து புறம்பான இடத்தில் வாழ வேண்டுமென நினைக்கிறீர்களா?

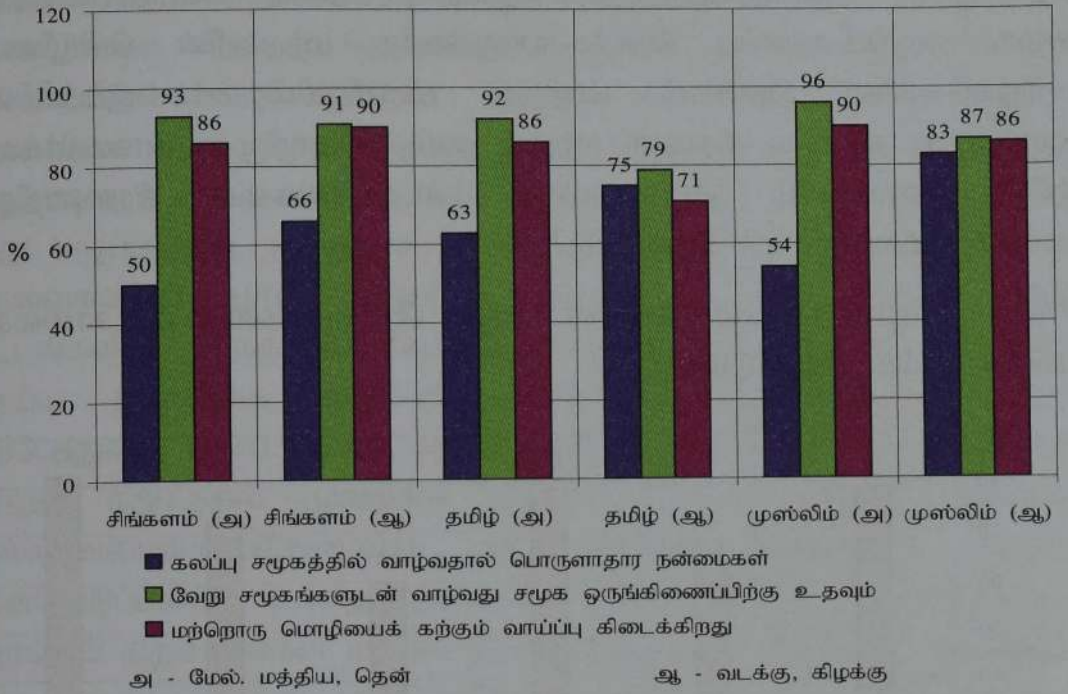

கலப்பு வாழ்க்கைக்கு ஆதரவளித்தல்

சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 50% சிங்கள மக்களும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களவரில் 66% ஆனோரும், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழரில் 63% ஆனோரும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில் 54% ஆனோரும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில்

83% ஆனோரும் பொருளாதார நன்மைகளை அடையும் பொருட்டுக் கலப்புச் சமூக வாழ்க்கையை விரும்புகின்றனர். சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் ஆய்வு செய்யப்பட்ட சிங்கள, தமிழ், மற்றும் முஸ்லிம் சமூகங்கள் சமூக ஒருங்கிணைப்பு, மற்றும் மொழி மேம்பாடு ஆகியவற்றின் நோக்கங்களை இலகுவடுத்தக் கலப்பு முறை வாழ்க்கை தேவை என்றனர். அதேவேளை வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் ஆய்வு செய்யப்பட்ட தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் சமூகங்கள் ஏனைய இரண்டு நன்மைகளுக்கு மேலதிகமாக சாத்தியமான பொருளாதாரப் பிரதிபலன்கள் கலப்புச் சமூகமொன்றினால் கிடைக்கப்பெறும் என்றனர் (75% மற்றும் 83%). கலப்புமுறை வாழ்க்கை தமக்குப் பொருளாதார நன்மைகளை வழங்குவதோடு இன்னொரு மொழியைக் கற்பதற்கான வாய்ப்பையும் அனுமதிப்பதாகத் தொழில்வாண்மைசார் சேவையணியினர் கருத்துரைத்தனர். கலப்பு வாழ்க்கையைத் தெரிவு செய்வதற்கான காரணம் எதுவாகவிருப்பினும், உயர் பதவி வகிப்போர் முதல் ஆலைத் தொழிலாளி வரையான சமுதாய நிலைகளைச் சேர்ந்த பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள், அனைத்து மொழிக்குழுவினர் மத்தியிலும் துண்டிக்கப்பட்டிருத்தலை விடக் கலந்து வாழ்தல் உகந்தது என்ற கருத்து ஓங்குவதே நன்றெனக் கூட்டாக உணர்ந்தனர். ஆனால், ஒவ்வொரு சமூகமும் தனது மொழி / இன வரையறைக்குட்பட்ட பிரதேசத்தில் அல்லது கற்பனை செய்யப்பட்ட பெயரளவில் “தாயகம்” என அழைக்கப்படும் ஒரு பிரதேசத்தில் வாழவே விரும்புகிறது என்று குறிப்பிட்ட சில சமூக மற்றும் அரசியல் அறிவியலாளர்களால் முன்வைக்கப்படும் மற்றொரு நிலைப்பாட்டை இது மறுத்துரைக்கிறது.

இல்லையெனில் கலப்பு சமூகத்தில் ஏன் வாழ விரும்புகிறீர்கள்?

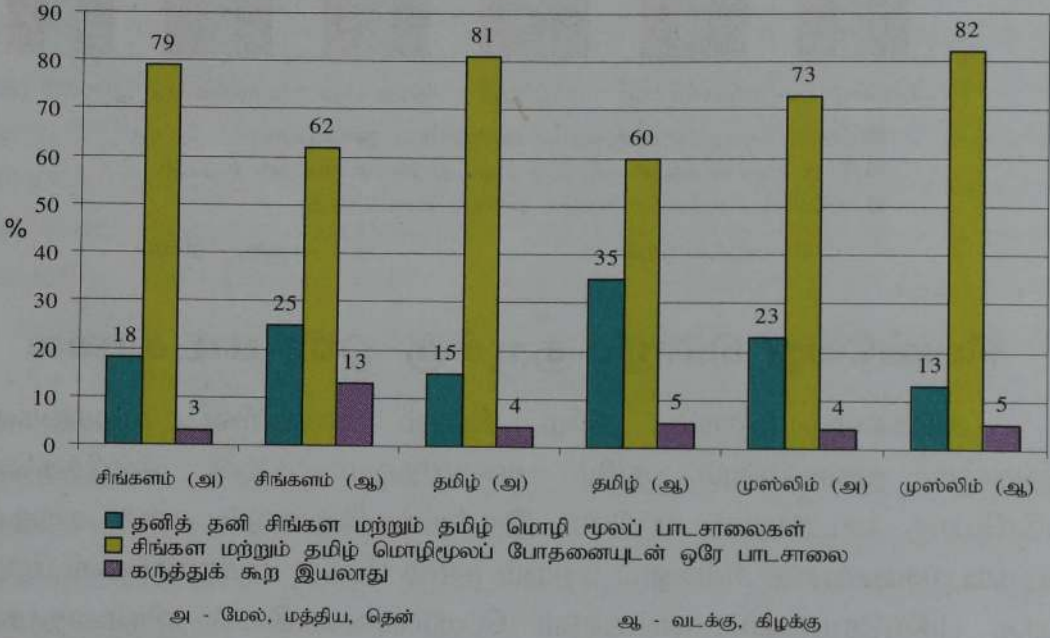

வெவ்வேறு மொழிக்குழுக்கு ஒரே பாடசாலை

சிங்களம் மற்றும் தமிழ் பேசும் மக்களின் சமூகங்களில் சிங்களம் மூலமாகவும் தமிழ் மூலமாகவும் கல்வி கற்பிக்கவேண்டிய ஒரேயொரு பாடசாலை மட்டுமே இருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தை பெரும்பான்மையாக சிங்களம் மற்றும் தமிழ் பேசும் மாகாணங்களிலிருந்து வந்த பதிற்செயற்பாட்டாளர்களுள் பெருமளவிலானோர் ஒருமனதாகவும் உறுதியாகவும் கொண்டிருந்தனர். சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களைச் சேர்ந்த பதிற்செயற்பாட்டாளர்களுள் 79% சிங்கள மக்களும் 81% தமிழ் மக்களும் மற்றும் 73% முஸ்லிம் மக்களும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களைச் சேர்ந்த பதிற்செயற்பாட்டாளர்களுள் 62% சிங்கள மக்களும் 60% தமிழ் மக்களும் 82% சிங்கள மக்களும் கலப்பு மொழிமூலப் பாடசாலைகளுக்குத் தம் ஆதரவைத் தெரிவித்தனர். 'மொழித்திறன்களைப் பெற்றுக்கொள்வதில் பொருளாதார ரீதியில் அல்லது வேலைவாய்ப்பு ரீதியில் நன்மை உண்டு என்பதை மக்கள் கண்டாலொழிய மும்மொழி முன்னெடுப்பு வெற்றிபெறாது அல்லது பெரும்பான்மையினர் சிறுபான்மையினரின் மொழியைக் கற்றுக்கொள்வதற்கான தேவை இல்லை' என்ற வாதத்தை இது பலமிழக்கச் செய்கிறது. வேறு வார்த்தைகளிற் சொல்வதனால்,

மொழி ரீதியாக வேறுபட்டிருக்கும் குழுக்களிடமிருந்து இனிமேலும் தொடர்ந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்க மக்கள் விரும்பவில்லை; சமூக ஒருங்கிணைப்பு நோக்கங்களுக்காக மற்றவரின் மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள அவர்கள் பெரிதும் விரும்புகின்றனர். இப்பணியை ஆரம்பித்து வைக்க சிங்கள மற்றும் தமிழ் மொழிமூல மாணவர்களை ஒரே கூரையின்கீழ் கொண்டுவரும் பாடசாலைகளை நிறுவுவதிலும் பார்க்க மேலான வழி எதுவுண்டு?

சிங்கள மற்றும் தமிழ் சமூகங்கள் வாழும் பிரதேசங்களில் பாடசாலைகள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும்?..... ,

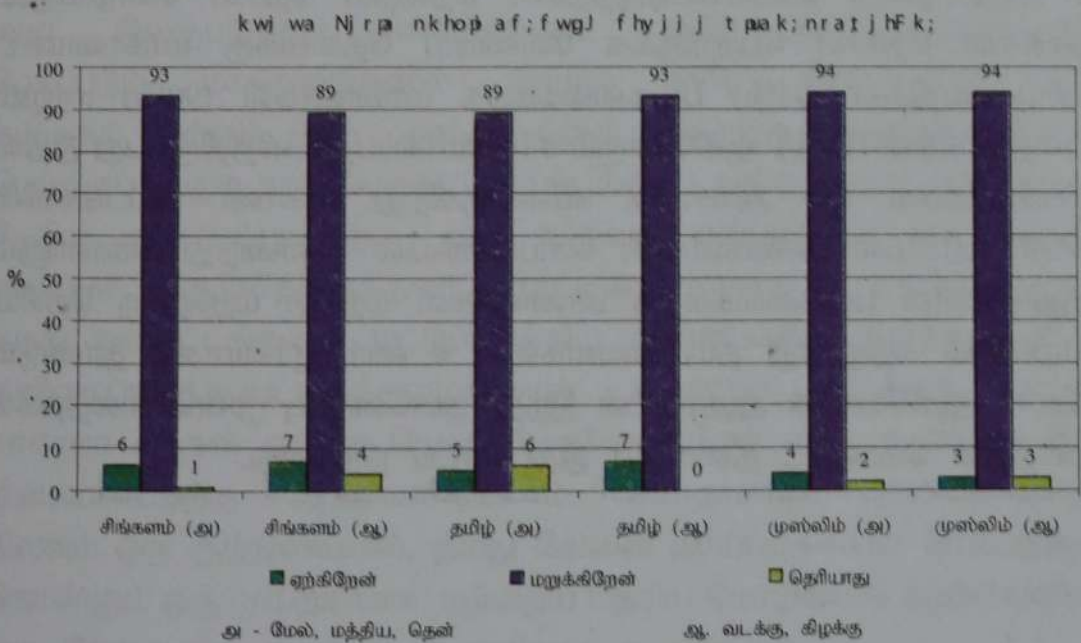

மற்றைய தேசிய மொழியைக் கற்றுக்கொள்வதன் முக்கியத்துவம்

மற்றொரு தேசிய மொழியைக் கற்றுக்கொள்வது என்பது நேரத்தை விரயம் செய்வதாகும் என்று மக்கள் இனிமேலும் கருதப்போவதில்லையென்ற உண்மைக் காரணத்தால், பன்மொழித்திறமை வாதத்தின் நன்மையைக் குறைத்து மதிப்பிடுவோரின் வாதத்திற்குச் சமதி கட்டிவிடலாம்; இதன்பிரகாரம், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 93% சிங்களவரும், 89% தமிழரும் மற்றும் 94% முஸ்லிம்களும் அத்துடன் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 89% சிங்களவரும், 93% தமிழரும் மற்றும் 94% முஸ்லிம்களும் தாய்மொழியில் பேசும் ஒருவர்

என்றவகையில் பேசுந்திறன் மட்டுமல்லாது அதனோடிணைந்து எழுதும் திறனும் கொண்டதாக மற்றொரு மொழியிலும் புலமை விளங்க வேண்டுமென விருப்பம் தெரிவித்தனர். நாட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் மொழித்திறனை வியாபிக்கச் செய்ய வேண்டிய இத்தேவைக்குப் பயன்விளைவுறு வகையில் நாடு பதிற்செயலாற்ற வேண்டுமாயின், இதற்கான உட்கட்டமைப்புத் தொடர்பான முக்கிய பிரச்சினையொன்றை அது எழுப்புகிறது. அத்துடன், இதுவிடயத்தில் இலங்கைப் பிரசைகளின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் பொருட்டு, மொழித்திறன் என்ன மட்டங்களில் இருத்தல் வேண்டுமென்பதைத் திட்டமிட்டு வரையறை செய்ய கொள்கை வகுப்பாளர்களை நிர்ப்பந்திக்கிறது. அத்துடன் தற்போதுள்ள புதிய மொழி கற்கைநெறிகள், கருவிகள், உபகரணங்கள் மற்றும் கற்பித்தல் முறைகள் என்பன மீள்கட்டமைக்கப்படுவதையும் மீள்வடிவமைக்கப்படுவதையும் அது தேவைப்படுத்துகிறது. ஆகவே முன்னெடுப்பைப் பேண்தகுநிலையில் வைத்திருக்க, துணையாதரவு வழங்கும் நிறுவனங்கள் மற்றும் நிதிவளங்கள் என்பவற்றுடன் இணைந்த, மொழி ஆசிரியர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் பயிற்றுவிப்பாளர் பதவியணியினர் நிறைந்த புதிய உட்கட்டமைப்பொன்றைக் கட்டியெழுப்ப, தேசிய பத்தாண்டுத் திட்டமானது மொழி கற்பித்தலில் ஈடுபடும் அனைத்து நிறுவனங்களையும் வளவாளர்களையும் உள்ளே கொண்டுவர வேண்டியுள்ளது.

பின்வரும் கூற்றுக்களுடன் இணங்குகிறீர்களா?

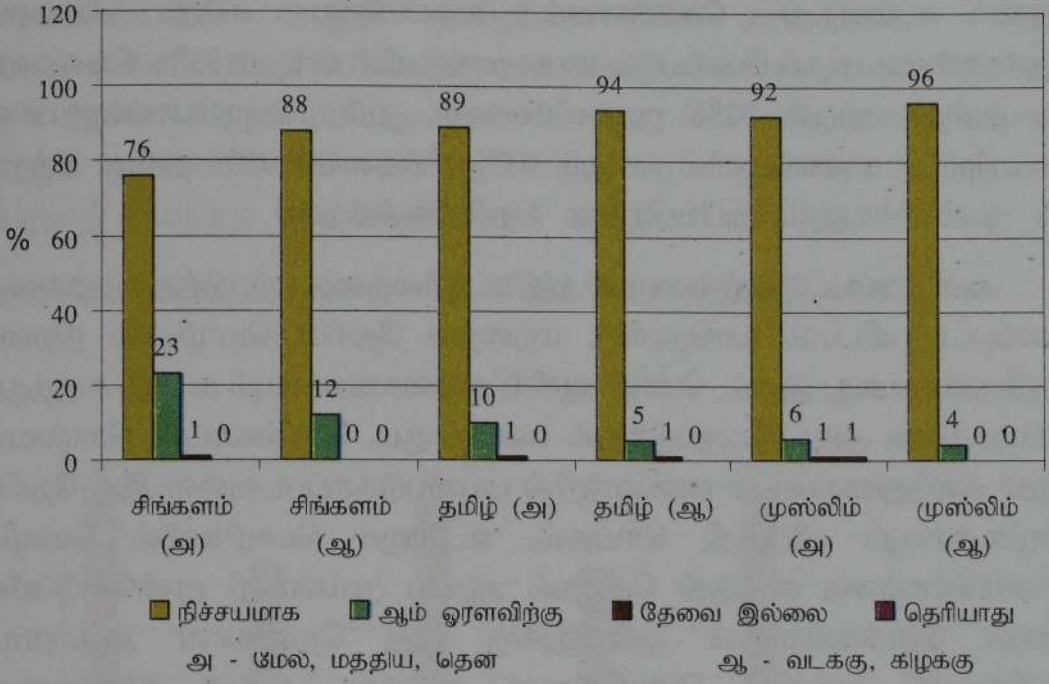

சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களவரில் 6% தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களவரில் 7%, சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழரில் 5% தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழரில் 7%, சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில் 4% மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில் 3% ஆகிய வீதத்தினர் மட்டுமே மற்றைய தேசிய மொழியைக் கற்பது காலத்தை விரயமாக்கும் செயல் என்று கூறினர்.

பல்வேறு காரணங்களினிமித்தம் சிறுவர்களும் மற்றைய தேசிய மொழியில் திறமை பெற்றிருக்க வேண்டிய அவசியத்தை ஓர் அறுதிப் பெரும்பான்மை கொண்ட பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் வலியுறுத்தினர். அவர்கள் கருத்துப்படி, சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வதியும் சிங்களம், தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் மத்தியில் தேசிய ஒருமைப்பாடு முன்னிடம் வகித்தது. சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 76% சிங்களவர், 89% தமிழர் மற்றும் 92% முஸ்லிம்களும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 88% சிங்களவர், 94% தமிழர் மற்றும் 96% முஸ்லிம்களும், மற்றைய தேசிய மொழியிலும் தமது சிறுவர்கள் திறமை பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதற்கான தம் விருப்பத்தை வெளியிட்டிருந்தனர். மற்றைய தேசிய மொழியிலும் சிறுவர்கள் தேர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டிய தேவைக்கு மாகாணமட்ட அரசியல்வாதிகள் (94%) பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் (90%) மற்றும் இல்லத்தரசிகள் (90%) ஆகியோரும் சாதகமாகப்பதிலளித்திருப்பது இதில் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சமாக விளங்குகிறது. மாகாண மட்டங்களில் உள்ள அரசியல் தலைவர்கள், செயலணியில் இணைந்து கொள்ளும் சாத்தியமுள்ள பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மற்றும் மற்றொரு தேசிய மொழியைக் கற்குமாறு தம்பிள்ளைகளை உணர்வுபூர்வமாகத் தூண்டும் தாய்மார் ஆகியோரின் ஆதரவுடன் இந்த முன்னெடுப்பு முன்செல்லத்தக்க இயல்திறன் கொண்ட, திசையை இது காட்டி நிற்கிறது.

மற்றைய தேசிய மொழியில் பிள்ளைகள் தேர்ச்சி பெற்றிருத்தல் வேண்டுமெனக் கருதுகிறீர்களா?

தம் பிள்ளைகள் மற்றைய தேசிய மொழியிலும் திறமை பெற்றிருப்பதை பெற்றோர்கள் ஏன் விரும்புகின்றனர் என்று பார்த்தால், மொழிச் சமூகங்களிடையே கருத்துப்பரிமாற்றங்கள் நிகழ்வதை அது இயலுமானதாக்குமென்று 75% - 93% வீதத்தினர் கூறுகின்றனர்; அனைத்துப் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களிலும் 92% ஆனோர் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை அது இலகுபடுத்தும் என்கின்றனர். தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 89% சிங்களவரும் 94% தமிழரும், மற்றும் 96% முஸ்லிம்களும் மற்றொரு மொழியில் தேர்ச்சி பெற்றிருப்பதனுடாக வேலை வாய்ப்புக்கள் அதிகரிக்கும் என்பதற்கும், தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு அது உதவும் என்பதற்கும் சம அளவில் விருப்பம் தெரிவித்திருந்தனர். நாட்டின் மற்றைய பாகங்களுடனான தமது ஊடாட்டங்களை மட்டுப்படுத்திய காரணிகளின் நிமித்தம் ஓரளவு தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்தமையினால் அதனால் வடக்குக் கிழக்கு மாகாண மக்கள் ஒற்றை மொழி பேசுவாராயினர் என்ற உண்மை இந்த நிலைப்பாட்டிற்கு ஆதரவளிக்கலாம். சமாதானமும் நல்லிணக்கமும் நிலவும் ஒரு சூழ்நிலையில், தமது வேலை வாய்ப்புக்களை மேம்படுத்திக் கொள்ளும் ஒரு முயற்சியாக, மற்றைய தேசிய மொழியைக் கற்கவேண்டிய ஒரு தேவையை அவர்கள் உறுதியாக உணரலாம்.

மற்றைய சமூகத்தின் மொழியைத் தெரிந்து கொள்வதானது அச்சமூகத்து மக்களைப் புரிந்து கொள்ளவும் அவர்களது நற்பண்புகளை மேலும் உணர்ந்து கொள்ளவும் வைக்கிறது என்று சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 93% சிங்களவர், 86% தமிழர் மற்றும் 92% முஸ்லிம்களும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 93% சிங்களவர் 96% தமிழர் மற்றும் 97% முஸ்லிம்களும் அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கின்றனர்.

அளிக்கப்பட்ட பதில்களுள் அதிக ஆர்வத்தை ஏற்படுத்துவதற்காகக் காணப்பட்ட விடயம் யாதெனில், மற்றைய தேசிய மொழியில் திறமை பெற்றிருப்பதானது இனம், மொழி ஆகிய எல்லைகளையும் கடந்த கருத்துப் பரிமாற்றத்தை அது இலகுபடுத்தும் என்பதாகும். சொல்லாடல், சொற்சமர், மற்றும் கலந்துரையாடல் என்பவற்றில் பயன்படுத்தப்படவுள்ள இரு தேசிய மொழிகளையும் விருத்தி செய்தல், உள்ளூர் மொழிகளில் மொழிக் கலாசாரமொன்றை விருத்தி செய்தல் ஆகிய மும்மொழி முன்னெடுப்பின் பிரதான நோக்கங்களுள் ஒன்றினுக்கு இது தெளிவான ஆதாரமாக அமைகிறது. ஆங்கில மொழியினை விடுத்து, நவீன சிந்தனையும் அறிவும் குறித்த உரையாடல், அபிவிருத்தி, மற்றும் பகுத்தாய்வு என்பவற்றுக்கான வழிமூலங்களாக மாறுவதை இயலுமானதாகும் ஒரு நிலைக்கு எமது இரு தேசிய மொழிகளும் விருத்தி செய்யப்பட முடியும் என்ற உண்மையை உணர்ந்துகொள்வதன் மூலம் இப்பதில்கள் இந்த முன்னெடுப்பிற்கு மேலும் அங்கீகாரத்தை வழங்குகின்றன. மற்றொரு தேசிய மொழியில் திறமை பெற்றிருப்பதானது உயர் கல்விபெறும் நோக்கங்களிலும் அனுசூலமளிப்பதாகக் கருதப்பட்டது. மற்றைய தேசிய மொழியில் திறமையைப் பெறத் தம்மீது சமூக ரீதியாக அழுத்தமேதும் பிரயோகிக்கப்படுவதாகப் பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் உணரவில்லை என்பது இந்த முன்னெடுப்பின் வெற்றிக்கு ஓர் அடையாளமாகவுள்ளது. அதேவேளை, தாம் விரும்பும் வேளையில், தமது இயலுமைக்குட்பட்ட விதத்தில் அம்மொழியைக் கற்கவும் அதில் தகுதி பெறவும் அவர்களை இது அனுமதிக்கிறது.

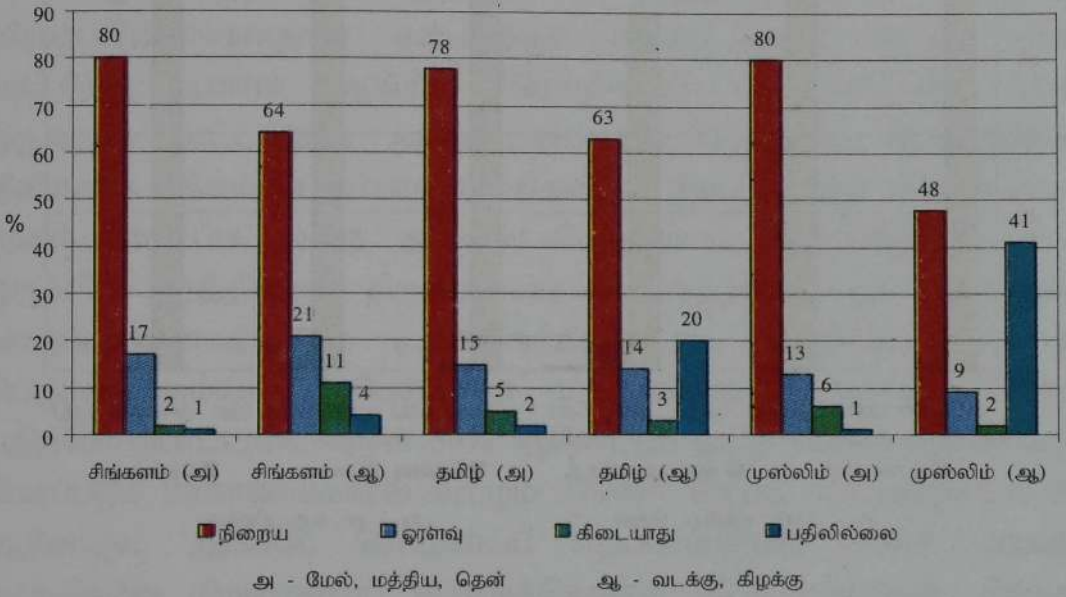
ஆங்கிலம் - சமூக நகர்வுக்கான ஒரு சாதனம்

சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களவரில் 80% ஆனோரும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களவரில் 64% ஆனோரும்,

சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழரில் 78% ஆனோரும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழரில் 63% ஆனோரும், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில் 80% ஆனோரும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில் 48% ஆனோரும் சமூக நகர்வில் ஆங்கிலத்தை பெறுமதி வாய்ந்த ஒரு சாதனமாகக் கருதினர்.

ஆங்கிலம் கற்பது பயனள்ளதென நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

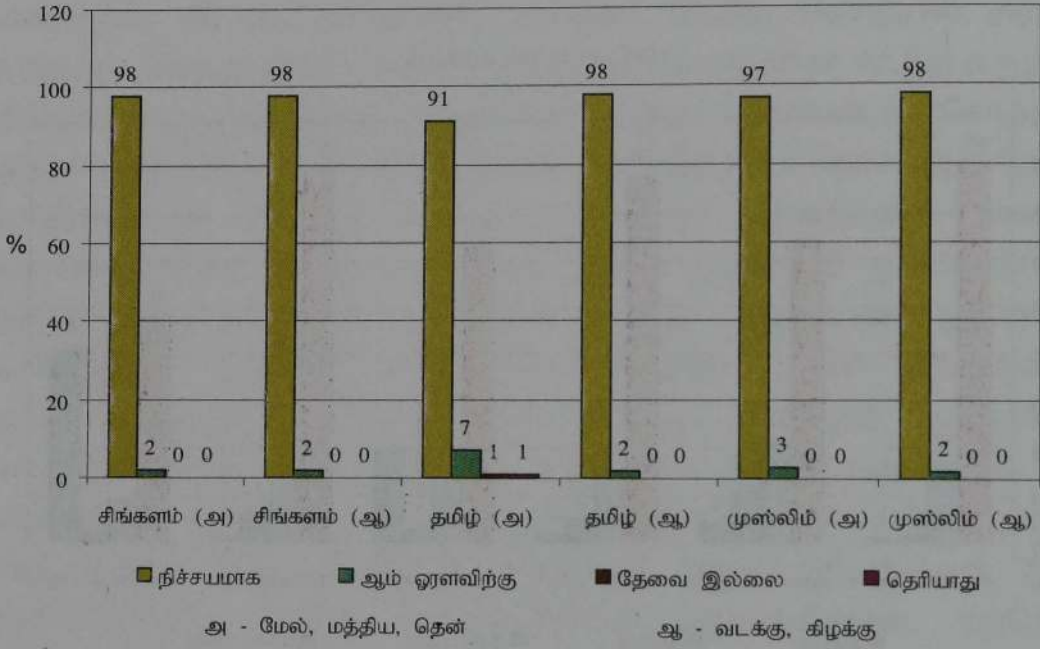
r % f e f h t m ; n g h U I L

*ஆய்வில் வகைப்படுத்திக் காட்டப்பட்டவாறு, ஒரு மொழி என்ற வகையில் ஆங்கிலம் தனது முக்கியத்துவத்தை இழந்துவிடவில்லை. வெவ்வேறு வகுதிகளைச் சார்ந்தோரும் நாட்டின் வெவ்வேறு மாகாணங்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்வோருமான அனைத்துப் பதிற்செயற்பாட்டாளருள் 90% க்கு மேற்பட்டோர் சிறுவர் ஆங்கிலத்தில் திறமை பெற்றிருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை ஆணித்தரமாக ஆதரித்தனர். அதன்பிரகாரம், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்கள மக்களுள் 98% ஆனோரும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்கள மக்களுள் 98% ஆனோரும், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழ் மக்களுள் 91% ஆனோரும், தமிழ்

பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழ் மக்களுள் 98% ஆனோரும், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம் மக்களுள் 97% ஆனோரும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களுள் 98% ஆனோரும் தமது பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தில் திறமைபெற்றிருக்க வேண்டுமென விரும்பினர்.

பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தில் திறமை பெற்றிருக்க வேண்டுமென நினைத்திறீர்களா?

வேலை வாய்ப்பினை அதிகரித்தல் மற்றும் தரமான உயர்கல்வியைப் பெறுதல் ஆகிய இரண்டுமே ஆங்கிலத்தில் திறமைபெற விரும்பியமைக்கான பிரதான காரணங்களாயிருந்தன. இவ்வாய்வில் பங்குபற்றிய பாடசாலை மாணவர்கள் அனைவருமே (100%) உயர்கல்வி பெறும் நோக்கங்களுக்காக ஆங்கிலத்தில் திறமை பெறவேண்டிய தேவையை வெளிப்படுத்தினர். தேசிய ஒருமைப்பாட்டை நோக்கியதாகப் புங்களிப்புச் செய்யும் ஒரு மொழியாக ஆங்கிலம் உயர்வாக மதிக்கப்பட வில்லையாயினும், ஆய்வின் பெறுபேறுகளால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டவாறு சமூக அந்தஸ்துக்கும் கௌரவத்திற்குமான ஒரு மொழி என்ற அதன் நீண்டகால மதிப்பையும் மரியாதையையும் இலங்கையர் மத்தியில் அது இழந்துவிடவில்லை; சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்கள மக்களுள் 86% ஆனோரும் தமிழ்

மக்களுள் 82% ஆனோரும் மற்றும் முஸ்லிம் மக்களுள் 75% ஆனோரும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்கள மக்களுள் 91% ஆனோரும் தமிழ் மக்களுள் 81% ஆனோரும் மற்றும் முஸ்லிம் மக்களுள் 83% ஆனோரும் சமூக அந்தஸ்தையும் கௌரவத்தையும் ஆங்கிலம் உயர்த்துவதாகக் கருத்துரைத்தனர். தமது பிள்ளைகள் ஏன் ஆங்கிலத்தில் திறமை பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது தொடர்பில், கூறுகையில் அது வேலைவாய்ப்பிற்கான வழிகளை அதிகரிக்கின்றது என்று அனைத்துப் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களில் 91% - முதல் 97% ஆனோரும், உயர்கல்விக்கான சிறந்த வழிகளைத் திறந்து விடுகின்றதென 96% முதல் 98% வரையானோரும் பதில் அளித்தனர்.

ஆங்கிலத்தில் திறமை பெறவேண்டுமென மக்கள் விரும்புகின்றார்கள்தான் என்பதற்குச் சமூக மொழி ஆய்வு சான்று பகர்கிறது; ஆனால் ஆங்கில மொழியைப் பிறப்பிலிருந்தே பேசும் ஒருவரால் காட்டப்படும் அதேதிறமையைப் பெற்றுவிட வேண்டுமென்ற தீவிரமான ஏக்கம் பெரும்பாலானவர்களிடம் இல்லை. பிற விசாரணைகள் மூலம் காட்டப்பட்டவாறு, ஆங்கில மொழியைப் பிறப்பிலிருந்தே பேசும் ஒருவரின் தரத்திலான திறமையைப் பெறுவதற்கான ஓர் ஆர்வமானது பெரும்பாலானவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒன்றல்ல. சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்கள பதிற்செயற்பாட்டாளர்களுள் 56% ஆனோரும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்கள செயற்பாட்டாளர்களில் 37% ஆனோரும் ஆங்கில மொழியைப் பிறப்பிலிருந்தே பேசும் ஒருவரின் தரத்திலான திறமையைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகின்றனர். சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படுகின்ற மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படுகின்ற மாகாணங்களிலிருந்து வந்த முறையே 55% மற்றும் 61% ஆன பெரும்பாலான தமிழ்ப்பதிற் செயற்பாட்டாளர்கள் ஆங்கில மொழியைப் பிறப்பிலிருந்தே பேசும் தரத்திலான மொழித் திறனைப்பெற விரும்பினர். அதேவேளை அனைத்து மாகாணங்களிலுமிருந்துவந்த முஸ்லிம் பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் மத்தியில் அதேமட்டத்திலான திறனைப்பெற வேண்டிய தேவை சார்பளவில் ஆய்வுக்குட்பட்ட மற்றைய இரு குழுவினரையும்விட அதிகமாக இருந்தது, இதன்பிரகாரம் சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களிலிருந்தான முறையே 66% மற்றும் 75% வீதமான முஸ்லிம் பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் ஆங்கிலத்தில் பிறப்பிலிருந்தே பேசும் தரத்திலான மொழித்திறனைப் பெறவிரும்பினர்.

பதிற்செயற்பாட்டாளர்களில் வெகுசிலரே ஆங்கில மொழியிலான தேர்ச்சித்திறனை பேச்சு வடிவத்திற்கு மாத்திரம் மட்டுப்படுத்த விரும்பினர்; பதிற்செயற்பாட்டாளர்களுள் பெரும்பாலானோர் வெறுமனே ஆங்கில மொழியில் பேசக்கூடியதாயிருப்பதனைவிட அதற்கும் அப்பால் தேர்ச்சிறனுள்ளோராய் . மாறவேண்டிய தேவையை வெளியிட்டனர். சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழ்வோருள் 83% சிங்களவரும் 79% தமிழரும் 78% முஸ்லிம்களும் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களுள் 87% சிங்களவரும் 85% தமிழரும் 86% முஸ்லிம்களும் ஆங்கிலத்தில் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய ஒரு மொழித்திறனைப் பெறுவதற்கு ஆதரவு தெரிவித்தனர்.

சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் பதிற்செயற் பாட்டாளர்களுள் 90% சிங்களவரும் 83% தமிழரும் 85% முஸ்லிம்களும் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களுள் 73% சிங்களவரும் 73% தமிழரும் 67% முஸ்லிம்களும் வேலைவாய்ப்பை பெறுவதில் ஆங்கிலம் முக்கியமானதெனக்கருதினர். வியாபாரக் கொடுக்கல் வாங்கல்களிலும் ஆங்கிலம் முக்கியமானதெனக் கருதப்பட்டதோடு, நவீன அறிவைப் பெற்றுக்கொள்வதில் அதிலுள்ள நன்மைகளுக்காகவும் அதற்கு ஆதரவு தெரிவிக்கப்பட்டது; அதன்படி சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களவரில் 88% ஆனோரும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களவரில் 88% ஆனோரும், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழரில் 79% ஆனோரும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழரில் 87% ஆனோரும், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில் 82% ஆனோரும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில் 87% ஆனோரும் ஆங்கிலத்தை நவீன அறிவைப்பெற உதவும் சாதனமாகப் பார்த்தனர்.

அரச அலுவலகங்களில் கருமங்களைச் செய்துமுடிப்பதற்கும் (சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழ்வோருள் 54% சிங்களவர், 54% தமிழர் மற்றும் 59% முஸ்லிம்கள் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழ்வோருள் 68% சிங்களவர் 74% தமிழர் மற்றும் 52% முஸ்லிம்கள் ஆகியோரின

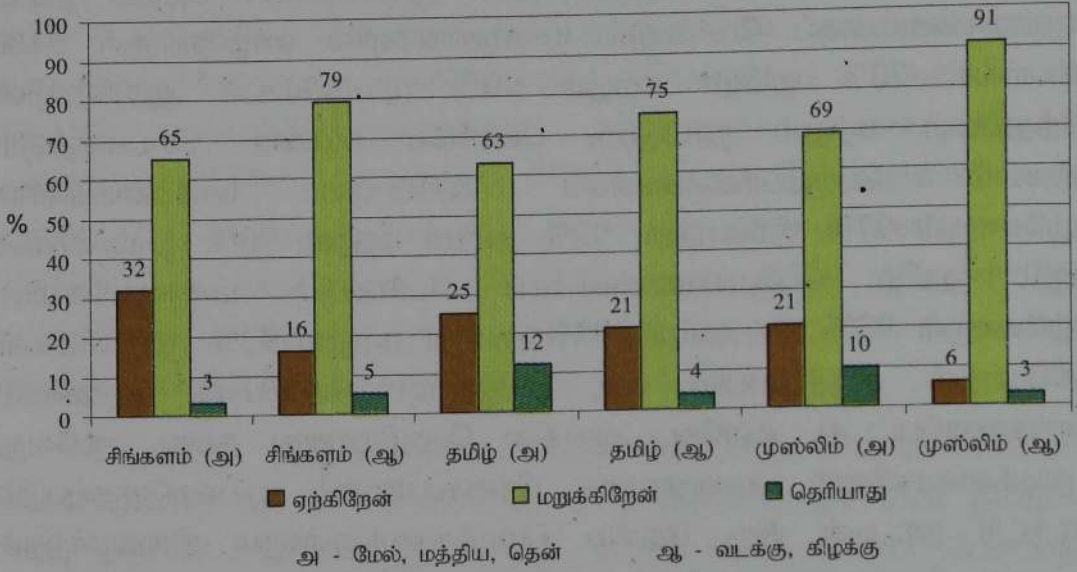
கருத்துப்படி) உள்நாட்டில் பயணம் செய்வதற்கும் (சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழ்வோருள் 47% சிங்களவர் 51% தமிழர் மற்றும் 50% முஸ்லிம்கள் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழ்வோருள் 51% சிங்களவர், 70% தமிழர் மற்றும் 49% முஸ்லிம்கள் ஆகியோரின் கருத்துப்படி) மற்றும் நாட்டிற்கு வெளியே பயணம் செய்வதற்கும் (சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழ்வோருள் 97% சிங்களவர், 92% தமிழர் மற்றும் 96% முஸ்லிம்கள் மற்றும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழ்வோருள் 93% சிங்களவர், 93% தமிழர் மற்றும் 92% முஸ்லிம்கள் ஆகியோரின் கருத்துப்படி) ஒரு பயனுள்ள மொழியாக ஆங்கிலம் இனங்காணப்பட்டது. எனவே, ஆங்கில மொழியானது தமது பல்வேறு நடவடிக்கைகளிலும் அனைத்துப் பிரச்சைகளாலும் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்டு நாட்டின் இரு தேசிய மொழிகளுக்கும் நலைமாற்றம் செய்யப்படக் கூடியவகையிலும் அதேவேளை, தேசிய மொழிகளிலான தேசிய சொல்லாடல் மூலமான சிந்தனை மற்றும் கலந்துரையாடலின் வெவ்வேறு கொள்கைக் குழாம்களின் விருத்திக்குமாக நாட்டிற்கு வெளியே விருத்தி செய்யப்பட்ட நவீன அறிவைப் பெற்றுக்கொள்ளும் செயன்முறைக்குத் துணைபுரிவதில் அது தனது அச்சாணி போன்ற வகிபாத்திரத்தை தொடர்ந்தும் ஆற்ற முடியும்.

தொடர்பாடலுக்காக மொழிகளைக் கலத்தல்

தொடர்பாடலுக்காக மொழிகளைக் கலந்து பயன்படுத்துவது குறித்துப் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களுக்குப் பொதுவாக ஆட்சேபனைகள் ஏதும் இருக்கவில்லை என்பதுடன், தொடர்பாடற் செயன்முறையை அது இலகுவாக்குகின்றது என்பதிலும் அவர்கள் உடன்பாடு கொண்டிருந்தனர். ஆனால், சில விடயங்கள் வேறு மொழிகளிலிருந்து இரவல் பெறப்பட்டால் ஒருவரின் மொழி பாதிப்புக்குள்ளாகும் என்று சிறு எண்ணிக்கையிலான பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் கவலை தெரிவித்திருந்தாலும், மற்றொரு மொழியிலிருந்து கடன் பெறுதல் காரணமாக ஒரு மொழியானது திரிபுபடுத்தப்படும் என்ற கருத்துடன் மொத்தப் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களில் 50%க்கும் அதிகமானோர் உடன்படவில்லை.

பின்வரும் கூற்றுடன் எவ்வளவு தூரம் நீங்கள் இணங்குகிறீர்கள்?

ஏனைய மொழிகளிலிருந்து இரவல் பெற்றால் உங்கள் மொழி பங்கமுறும்

மொழிகளைக் கலக்குமாறு சிறுவரை ஊக்குவிப்பதில் ஆசிரியரின் வகிபாகம் குறித்து ஒரு குழப்பமான கண்ணோட்டமும் உய்த்துணர்வும் இருப்பது கண்கூடு. மொழிகளைக் கலப்பதற்கு ஆசிரியர்கள் சிறுவரை ஊக்குவிப்பதற்கு 50%க்கும் அதிகமான தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களிடமிருந்து எதிர்ப்பு தெரிவிக்கப்படவில்லையாயினும், பெரும்பான்மையாகச் சிங்களமும் பெரும்பான்மையாகத் தமிழும் பேசப்படும் மாகாணங்களைச் சார்ந்த சிங்களப் பதிற்செயற்பாட்டாளர்கள் அனைவரும் ஆசிரியர்கள் அவ்வாறான ஒரு சாத்தியப்பாட்டை பின்தொடர்வதை அங்கீகரிக்க மறுத்தனர். (56% மற்றும் 54%) பேசுகையில் அவ்வாறு மொழிகளைக் கலப்பதில் பாதகமில்லை என்று அநேகமாக அனைத்துப் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களும் இணங்கிக் கொண்டாலும் எழுதுகையில் மொழிக்கலப்பிற்கு இடமளிக்க முடியாது என்று அவர்களால் தெரிவிக்கப்பட்ட உண்மையிலிருந்து, ஓர் அடிப்படை முறைசார் மட்டத்தில் எந்தவொரு மொழியினதும் தூய்மை பேணப்படல் வேண்டும் என்ற மக்களின் விருப்பம் வெளிப்படுகிறது; இதன்பிரகாரம், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படுகின்ற மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களவரில் 76% ஆனோரும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படுகின்ற மாகாணங்களில் வாழும் சிங்களவரில் 64% ஆனோரும், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் தமிழரில் 61% ஆனோரும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில்

வாழும் தமிழரில் 70% ஆனோரும், சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில் 73% ஆனோரும், தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களில் 73% ஆனோரும் எழுத்துமூல நிர்மாணிப்புகளில் மொழியின் தூய்மை பேணப்படல் வேண்டுமென விருப்பம் வெளியிட்டனர். மொழியின் தூய்மை பேணப்படல் வேண்டுமென விரும்பிய பதிற்செயற்பாட்டாளர்களின் பெரும்பான்மையானது பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களை உள்ளடக்கியிருந்தது. சிங்களம் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 78% சிங்களவர் 60% தமிழர் மற்றும் 62% முஸ்லிம்கள் ஆகியோரும் தமிழ் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும் மாகாணங்களில் வாழும் 82% சிங்களவர், 76% தமிழர் மற்றும் 69% முஸ்லிம்கள் ஆகியோரும் முறைசார் நிலைமைகளில் மொழிக்கலப்படம் செய்தலாகாது என ஏகமனதாய் இணக்கம் தெரிவித்தனர்.

நாட்டைப் பொறுத்த அளவில் இனங்களுக்கிடையே ஒத்திசைவு காண்பதுதான் பாரியதொரு பிரச்சினையாக உள்ளதென்பதும் ஒருவர் மற்றவருடைய மொழியைக் கற்றுக்கொள்வது இனங்களுக்கிடையிலான அந்த ஒத்திசைவை மீள ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் பெரிதும் உதவியாய் இருக்குமென்பதும் பதிற்செயற்பாட்டாளர்களில் பெரும்பான்மையானோரின் கருத்தாக இருந்தது. அது, மக்கள் மத்தியில் உள்ள மொழிகளைக் கற்பதற்கு அவர்களிடம் இயல்பாகவே ஆவல் உள்ளது; ஆனால் அடுத்தடுத்துப் பதவிக்கு வந்த ஆட்சியாளர்கள் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவில்லையென்ற வெளிப்பாடுகளோடு இணைந்த, மும்மொழி முன்னெடுப்பிற்கான தெளிவான ஓர் ஒப்புதலையே காட்டுகிறது. தனி நபர் தேவைகள் மற்றும் அபிலாசைகள் என்பவற்றுக்கான தேவையான மட்டங்களில் கற்கையாளருக்குச் சேவைகள் வழங்குவதில் அரசு நிறுவனங்கள் பொருத்தமான வகையில் செயற்படவில்லை அல்லது அச சேவை போதுமானதாக இருக்கவில்லை. மொழிகளைக் கற்க விரும்புவோருக்குத் தேவையான தேர்ச்சித் திறன் மட்டங்கள் எவையென சமூக மொழியியல் ஆய்வின் பெறுபேறுகள் தெளிவுறத் தெரிவிக்கின்றன. அவை மும்மொழி இலங்கைக்கான தேசிய பத்தாண்டுத் திட்டம் எனும் பாரிய செயற்றிட்டத்தின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றும்பொருட்டுப் பணிநோக்கு, இலட்சியம் என்பவற்றுடன் இணைந்த ஊக்குவிசையை ஏற்படுத்துவதற்கான பணியை அரசு இயந்திரம் முன்னெடுக்க வேண்டியதற்கான போதிய சான்றாதாரங்களையும் அவை வழங்குகின்றன.

The first part of the book discusses the general principles of the theory of the firm, including the role of the entrepreneur and the importance of the firm's structure. It also covers the relationship between the firm and the market, and the role of the firm in the economy. The second part of the book discusses the theory of the firm in more detail, including the role of the firm's structure and the importance of the firm's culture. It also covers the relationship between the firm and the market, and the role of the firm in the economy.

The third part of the book discusses the theory of the firm in more detail, including the role of the firm's structure and the importance of the firm's culture. It also covers the relationship between the firm and the market, and the role of the firm in the economy. The fourth part of the book discusses the theory of the firm in more detail, including the role of the firm's structure and the importance of the firm's culture. It also covers the relationship between the firm and the market, and the role of the firm in the economy.

Introduction

Language is the soul of a people. It provides character, renders individuality in a social milieu that endows each person with a sense of identity. Language nevertheless cannot be imposed on a people. The world is replete with examples of failure when governments attempted to impose a language on a people against their will. Before any kind of language planning is attempted, it is always necessary to carefully assess the desires of the people so that the language plan will be a response to and not an imposition on the people's wishes and aspirations. This gives pith and substance to the very comprehensive Socio-Linguistic Survey of Sri Lanka (August 2010) conducted under the auspices of the Public Survey and Research Unit (PSRU) of the Presidential Secretariat as the quintessential determinant of the inherent desires of Sri Lankans as they coexist with linguistically diverse groups of people.

The culture of language learning is not alien to Sri Lanka. History abounds with written and inscribed evidence of language acquisition across borders and the pleasure with which people revelled in the experience of learning languages. The culture of language learning was fostered and regarded with deference by the leaders of ancient Sri Lanka. The clergy, especially scholar monks contributed immensely through prominent and illustrious *pirivenas* that were distinguished seats of learning and higher education by taking on the translation of Buddhist texts from the sub-continent. For many centuries, teachers and students and the people of ancient Sri Lanka as in the rest of South Asia considered proficiency in many languages beyond its mere functional value. It was regarded as an instrument of knowledge, accomplishment and civility. The eminent *Totagamuwe Sri Rahula Thera* was described as '*Shad Bhasha Parameshvara*' or the '*Supreme Master of Six Languages*'. Multilingualism in ancient Sri Lanka was celebrated. Being a monolingual was slighted as a personal shortcoming and drawback. The fact that Sinhala, Tamil, Sanskrit and Pali were popular languages back then was demonstrated in an

explanation by Alagiyawanna Mukaveti on his decision to write the Subhashitaya in Sinhala: Demala saku magada nosahala satata dada, Sinhala başin sekevin kiyami pada benda (I am compiling this poem in Sinhala verse for the benefit of the ignorant folk who do not know Tamil, Sanskrit or Pali).

In later years the culture of language learning lost its significance, largely due to a waning in state patronage. The tradition was almost relegated to a limbo of insignificance. The outcome of such a state of affairs is clearly demonstrated by the data available with the Ministry of National Languages and Social Integration vis-à-vis the level of language skills in Sri Lanka in 2010. Accordingly nearly 90% of Sinhala speaking people are unable to communicate in Tamil and cannot communicate effectively in English; and 70% of Tamil speaking people in Sri Lanka cannot communicate in Sinhala. The preceding facts convey a reality far removed from the high scores generated by students who follow language courses in a multitude of tuition classes/tutorials in the country that testify to a large number of successful learners. But official statistics show that a majority cannot communicate effectively. The people of this country though have not completely discarded the desire for learning languages as expounded in the sociolinguistic survey. The results of the survey demonstrate a latent desire amongst people to learn languages that successive governments had failed to respond adequately. The evidence belies another common viewpoint that language/s will appeal to a people only if there were economic dividends, which does not apply to the cultures of Sri Lanka and South Asia.

The sociolinguistic survey had accommodated the views of a wide gamut of people representative of various professions and professionals, occupations, statuses and strata. They ranged from religious and political leaders to academics, school teachers, students, public service officers, pensioners, security forces personnel to housewives and factory workers. That the inherent desire for learning languages nevertheless has not completely left the consciousness of Sri Lankans is demonstrated by their candid responses. It revealed that there has always been a want on the part of the population of native speakers of Sinhala and Tamil to learn each other's languages together with English. The sociolinguistic survey is indicative of a possible new direction for the country with the feedback validating a yearning

for social cohesion and emotional integration as well as for acquiring trilingual competencies among all communities.

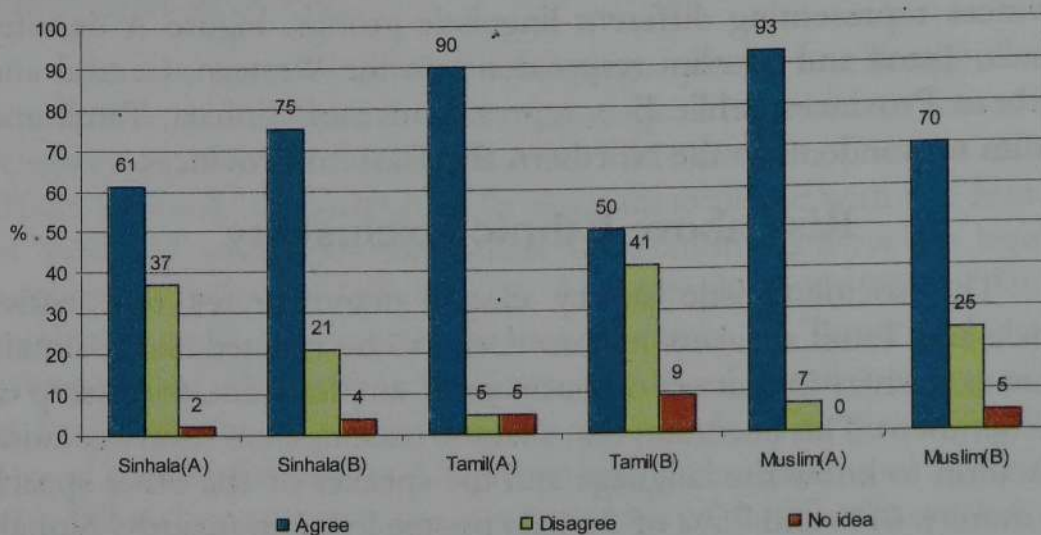
The respondents were selected from five provinces of the country, namely the Western, Central, Southern, Northern and Eastern provinces representing different linguistic groups. Figure A denotes Sinhala, Tamil and Muslim respondents in the Western, Central and Southern Provinces, while B is representative of Sinhala, Tamil and Muslim respondents in the Northern and Eastern Provinces.

Rise above Ethnic Exclusivity

The sociolinguistic survey clearly demonstrates that native Sinhala and Tamil speakers had no desire to be isolated and maintain ethnic exclusivity in matters of business or employment, friendship or entertainment. This illustrates that all these reasons stem from a genuine inclination to know the language and the speaker of the other speech community. 61% and 75% of Sinhala people living in majority Sinhala speaking provinces and in majority Tamil speaking provinces, 90% and 50% Tamil people living in majority Sinhala speaking provinces and majority Tamil speaking provinces, 93% and 70% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and majority Tamil speaking provinces respectively had expressed their willingness to accept and work under a leader from a linguistically different group. The responses are a manifestation of a mature and unprejudiced worldview and open-mindedness that has moved gradually into peoples' consciousness. The bottom-line of their assessment was that the inability to speak each other's languages had been a cause for discord between different ethnic groups in the country for decades.

How far do you agree with the following statement with reference to speakers of the other national language?

I would be ready to accept him / her as a leader

A-Western, Central, Southern

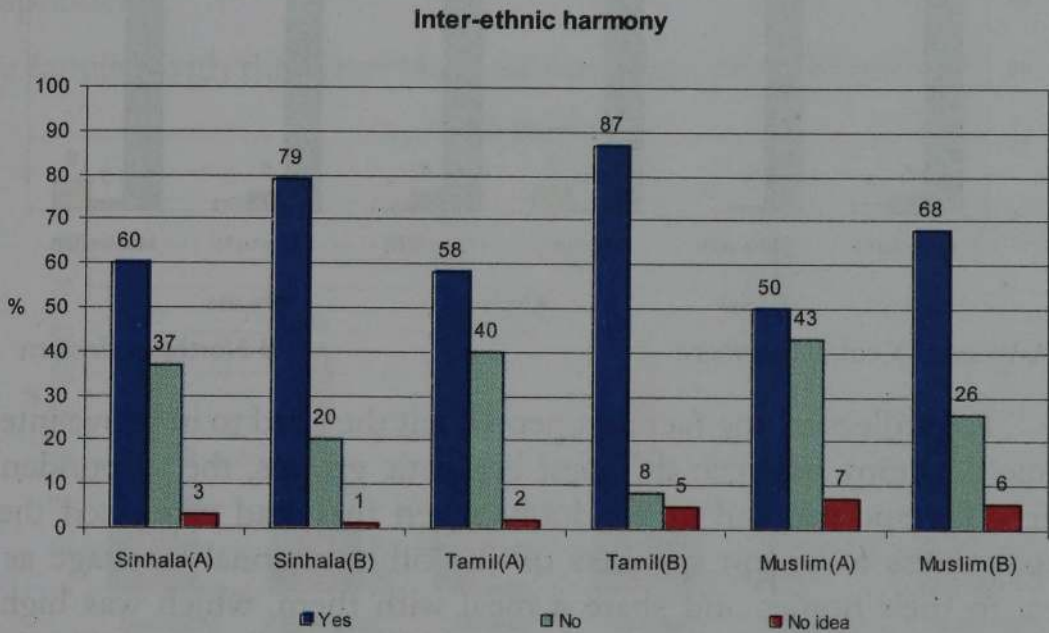
B-Northern, Eastern

Language as a Tool for Effective Communication

The sociolinguistic survey reveals a very progressive population that has emerged in Sri Lanka in the last few decades. It must be acknowledged that the respondents who had been selected from five provinces in the country consisted of populations living in vital parts of the country such as the Western, Central, Southern, Northern and Eastern provinces. The sample is representative of people with chequered backgrounds and social milieu and diverse upbringing that have been influenced by the ideologies and sentiments of the histories of those territories and their political outlook. Accordingly the responses of the Sinhala and Tamil speaking respondents living in majority Sinhala speaking provinces differed somewhat on certain subjects as opposed to respondents of the two aforesaid groups living in the Northern and Eastern Provinces of the country. Both the Sinhala (59%) and Tamil (58%) respondents in the Northern and Eastern Provinces of the country had strongly felt that the language element was not the solitary cause for disunity between the two communities. However Sinhala (43%), Tamil (53%) and Muslim (57%) respondents in

the Western, Central and Southern Provinces had attributed barriers to effective communication between different linguistic groups as having had a hand in impeding any effort to identify with and be responsive to the person from a different linguistic group.

Do you agree that a major problem facing our country is concerned with .....

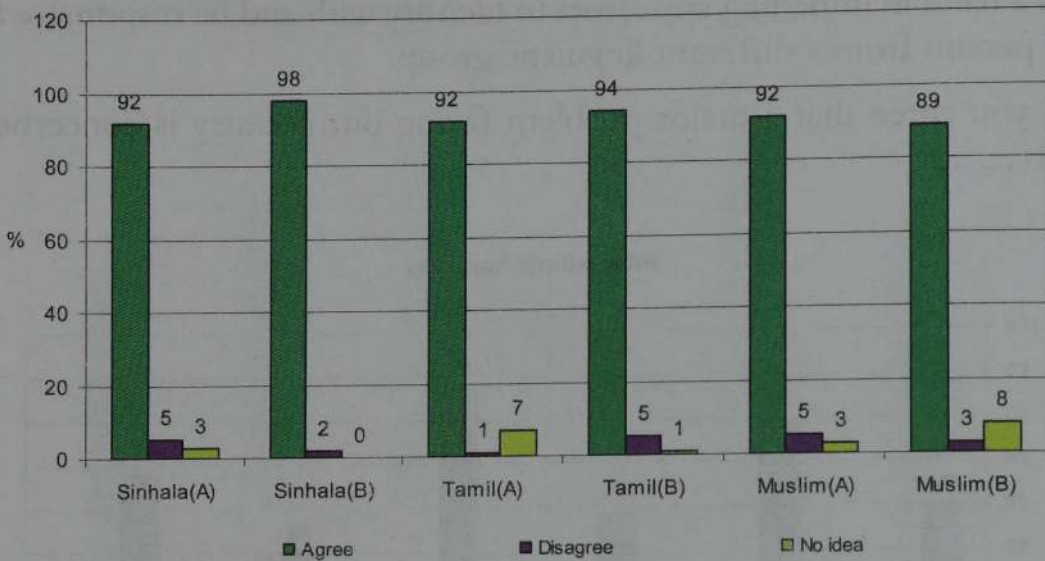
A-Western, Central, Southern

B-Northern, Eastern

92% of Sinhala people living in majority Sinhala speaking provinces, 98% of Sinhala people living in majority Tamil speaking provinces, 92% of Tamil people living in majority Sinhala speaking provinces, 94% of Tamil people living in majority Tamil speaking provinces, 92% of Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 89% of Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had said that learning the other language fosters national integration.

Do you agree with the following statement?

Learning additional languages promotes national integration

A-Western, Central, Southern

B-Northern, Eastern

Regardless of the fact that people felt the need to improve inter-ethnic harmony between different linguistic groups, the respondents were quite specific and in no doubt when they had expressed their preparedness to accept speakers of the other national language as a guest in their homes and share a meal with them, which was highly supported by provincial level politicians (100%), while over 90% of all other categories of respondents too had expressed their willingness to do the same. Respondents in all five provinces belonging to different linguistic groups articulated their keenness to build friendship, work with or under a person speaking the other national language, rely on him/her on confidential matters, participate in sports and games with them and importantly live as neighbours.

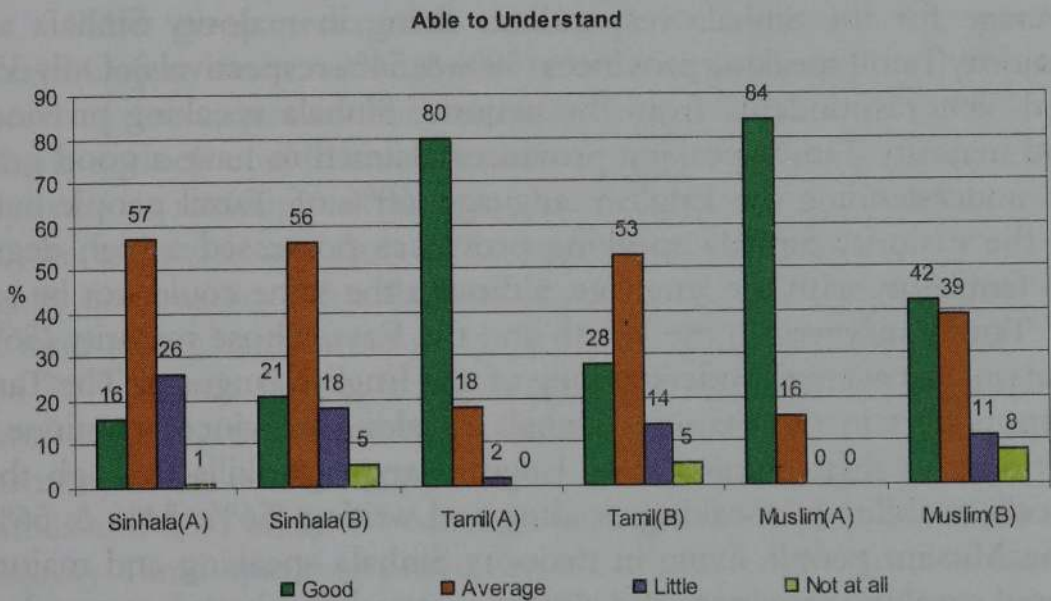
Varying Levels of Language Proficiency

The present levels of language skill among Sri Lankans, as demonstrated in the survey reveals a varied distribution of degrees of competencies, based on self evaluation about their levels of proficiency. For instance the ability to understand the other national language was high only among Tamil (80% & 80%) and Muslim (84% & 85%) respondents in the majority Sinhala speaking provinces, indicative of the fact that people in these provinces having lived and interacted among a majority proficient in Sinhala had learnt the

language frequently spoken in interactions pertaining to employment and business. As a result the Sinhala people living in majority Sinhala speaking provinces had not felt the need to either attempt to speak the other national language or were not afforded the opportunity to even understand the other's language because it was hardly used in any communication. Hence the survey findings displayed a very average knowledge of the other national language among the Sinhala respondents.

are familiar with the other National Language, How Much?

The Sinhala, Tamil and Muslim respondents living in majority Tamil speaking provinces although not claiming to possess an impressive knowledge of the other national language had nevertheless made inroads in trying to understand, speak, read and write, which is remarkable given the degree of isolation that they had been living in for decades. Sinhala respondents in majority Tamil speaking provinces although they were not rated highly as being good in understanding the other national language, 56% of the respondents had an average understanding of the other language. Likewise the Tamil people living in majority Tamil speaking provinces although low in proficiency in the other national language possessed a fair understanding (53%) of the other national language. The Tamil and Muslim respondents living in majority Sinhala speaking provinces had scored the highest in their ability to read, which was 51% and 65% respectively and also write

the other national language, which was 42% and 61% respectively. Comparatively, the Sinhala respondents in all provinces had not evaluated their ability to read or write in the other national language as excellent, acknowledging familiarity with the other national language as being very little or not at all. However, the trend could be easily counteracted by the keen desire to intermingle and learn the other's language in all forms of competencies as acknowledged by the Sinhala respondents living in majority Sinhala and majority Tamil speaking provinces.

The ability to understand the English language was on the whole average for the Sinhala respondents living in majority Sinhala and majority Tamil speaking provinces (58% & 54% respectively). Only 35% and 38% respondents from the majority Sinhala speaking provinces and majority Tamil speaking provinces claimed to have a good grasp of understanding the English language. 60% of Tamil people living in the majority Sinhala speaking provinces possessed a high degree of familiarity with the language, although the same could not be said of Tamils surveyed in the North and the East, whose majority (56%) had only an average understanding of the English language. The Tamil respondents in the majority Sinhala speaking provinces continue to impress on their command in English language skills through their excellent ability at speaking, reading and writing (56%, 54% & 56%). The Muslim people living in majority Sinhala speaking and majority Tamil speaking provinces had almost an equal number of respondents possessing a good (47% & 47%) and passable familiarity in their ability to understand the language (49% & 47%). Although the ability to speak, read and write the English language had been recorded as average for most categories of respondents in the five provinces (except the Tamil people living in majority Sinhala speaking provinces), it nevertheless indicates that English as a second language has been taught across Sri Lanka, because even if the ability to speak, read and write English may be average on the whole, still more than 40% of the respondents in all the provinces had an average command of the spoken, written and reading form of the English language. Among the respondents who claimed to possess a high degree of familiarity in understanding, speaking, reading and writing the English language were professional service personnel and university lecturers, which provide focus for all future English language initiatives in determining where interventions ought to be directed at.

Only 3% of Sinhala people living in majority Sinhala speaking provinces, 11% of Sinhala people living in majority Tamil speaking provinces, 8% of Tamil people living in majority Sinhala speaking provinces, 9% of Tamil people living in majority Tamil speaking provinces, 4% of Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 6% of Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had said that one language was enough and there was no need to learn more languages.

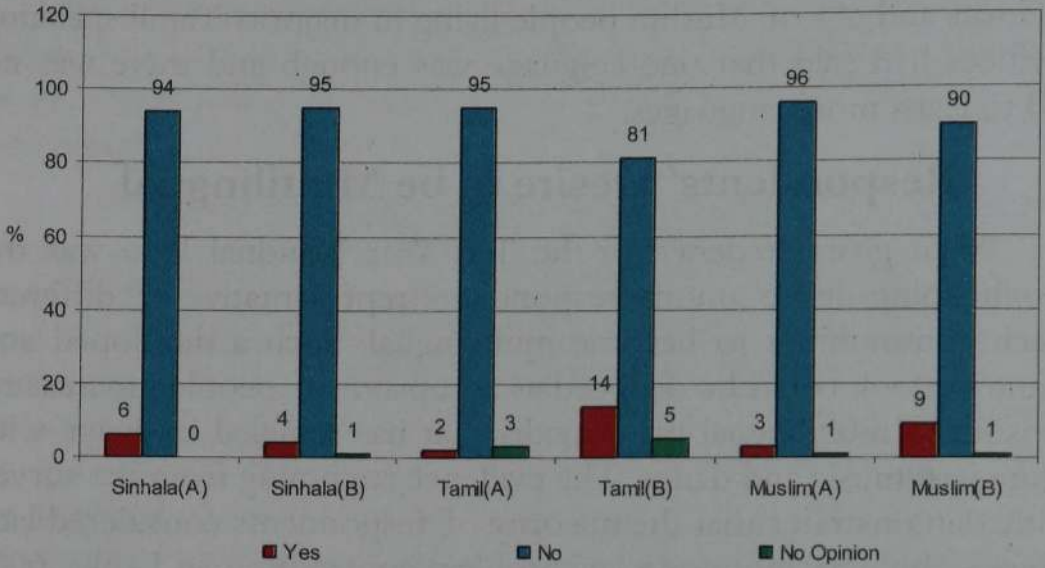
Respondents' Desire to be Multilingual

What gives credence to the Ten Year National Plan was the overwhelming desire among respondents representative of different speech communities to become multilingual. Such a developed and urbane outlook could be deduced as an upshot of people's increasing exposure to multilingual mass media that has mingled language with culture, art, music and dance. The evidence stemming from the survey rightly demonstrates that the majority of respondents considered lack of inter-ethnic harmony as a key problem confronting Sri Lanka. 60% and 79% Sinhala people living in both majority Sinhala and majority Tamil speaking provinces had acknowledged the lack of inter-ethnic harmony in the country supported by the responses of 58% and 87% Tamils and 50% and 68% Muslims representing majority Sinhala and majority Tamil speaking provinces. Hence the consensus among the majority was that unity amongst Sinhala and Tamil speaking people would be greatly assisted if people learnt each other's languages. Accordingly 90% of Sinhala people living in majority Sinhala speaking provinces, 100% of Sinhala people living in majority Tamil speaking provinces, 91% of Tamil people living in majority Sinhala speaking provinces, 52% of Tamils living in majority Tamil speaking provinces, 88% of Muslims living in majority Sinhala speaking provinces and 44% Muslims living in majority Tamil speaking provinces had identified language as an essential element in solidifying unity among different linguistic groups.

94% Sinhala, 95% Tamil and 96% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 95% Sinhala, 81% Tamil and 90% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had desired different speech communities living in the same locality and not in separate neighbourhoods. Their support for mixed living stemmed

from a desire to facilitate above all the process of social integration and to learn another language.

Do you think people of your community should live in separate localities from other communities?

A-Western, Central, Southern

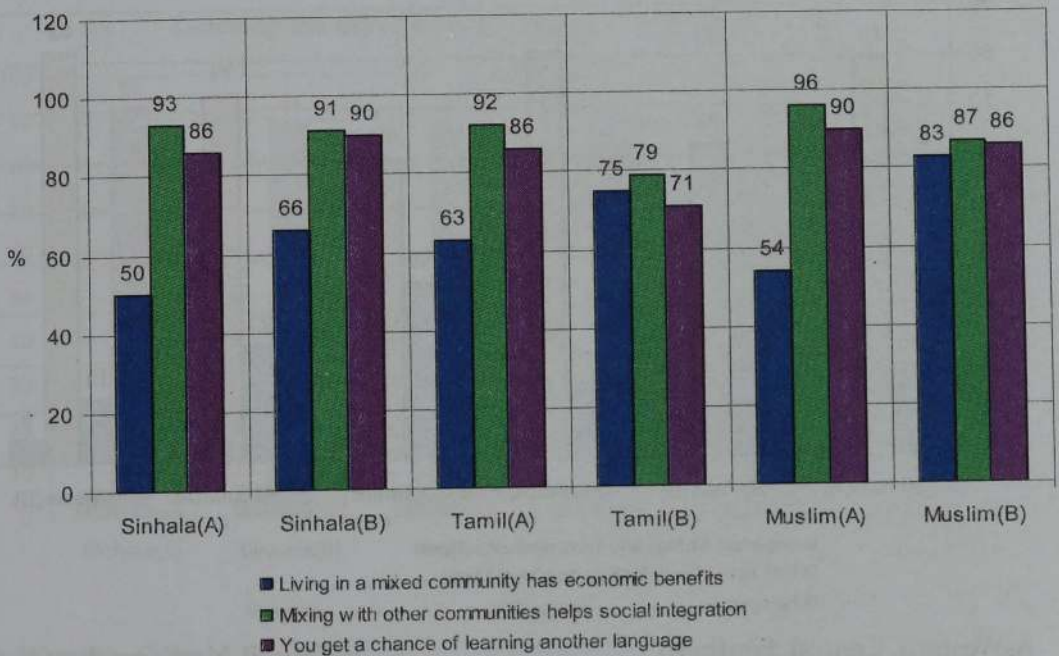
B-Northern, Eastern

In Support of Mixed-Living

50% Sinhala people living in majority Sinhala speaking provinces, 66% Sinhala people living in majority Tamil speaking provinces, 63% Tamil people living in majority Sinhala speaking provinces, 75% Tamil people living in majority Tamil speaking provinces, 54% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 83% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces desired living in mixed communities for the objective of obtaining economic benefits. The Sinhala, Tamil and Muslim communities surveyed in the majority Sinhala speaking provinces had wanted mixed living to facilitate the objectives of social integration and language enhancement. The Tamil and Muslim communities surveyed in the Northern and Eastern Provinces had given equal weight to the likely economic paybacks (75% & 83% respectively) that could be derived from living in a mixed community, in addition to the other two benefits of social integration and language acquisition. The point of view of professional service personnel had been that mixed living had economic advantages and allowed them the opportunity to learn another language. Whatever the reasons may be to opt for mixed living, the respondents occupying

the most high-status jobs to those in less significant positions had collectively recognised the need to prevail over ideas of disconnection amongst all linguistic groups. This contradicts another position that has been embraced by certain social and political scientists that each community likes to live in linguistic/ethnic enclaves or in a so-called perceived 'homeland'.

If you like to live in a mixed community, why is that?

A-Western, Central, Southern

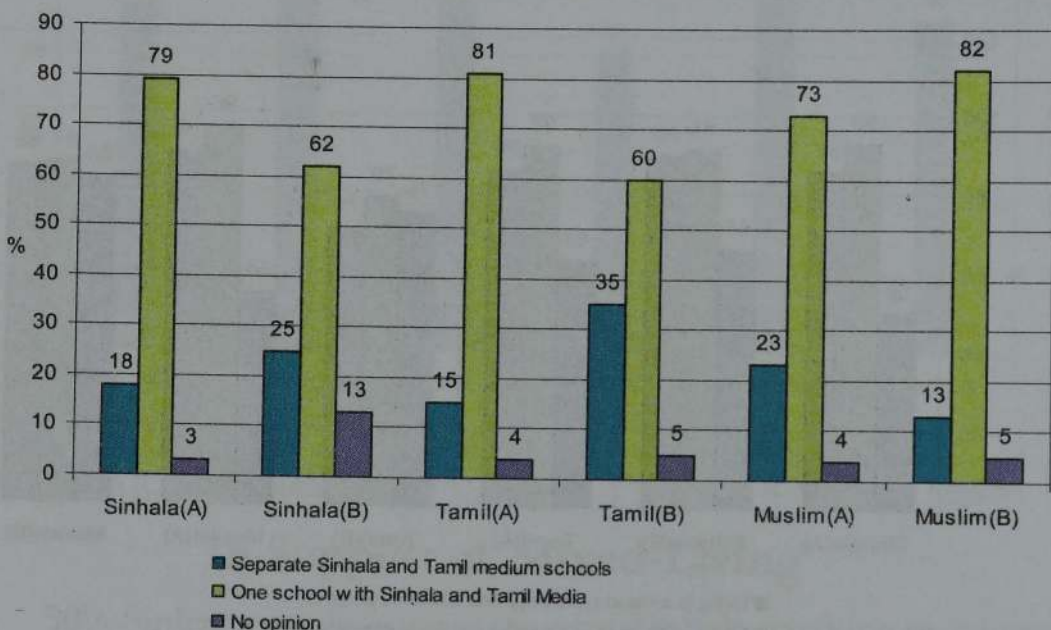
B-Northern, Eastern

One School for Children of Different Speech Communities

The mass of the population of respondents from the majority Sinhala and Tamil speaking provinces had unanimously and overwhelmingly endorsed the view that in communities of Sinhala and Tamil speaking people there should be one school with Sinhala and Tamil media. 79% of Sinhala people, 81% of Tamil people and 73% of Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 62% of Sinhala people, 60% of Tamil people and 82% of Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had favoured schools with mixed media. This counteracts the argument that may contend that the trilingual initiative would not succeed unless people see a purely economic or employment benefit in acquiring language competencies or that there is no felt need for the majority to learn the language of

the minority. In other words people no longer wish to be isolated from linguistically different groups and desire to learn the other's language for purposes of integration. And what better way to embark on the mission but by establishing schools housing Sinhala and Tamil medium students under one roof.

Do you think that in areas with Sinhala and Tamil communities there should be.....,

A-Western, Central, Southern

B-Northern, Eastern

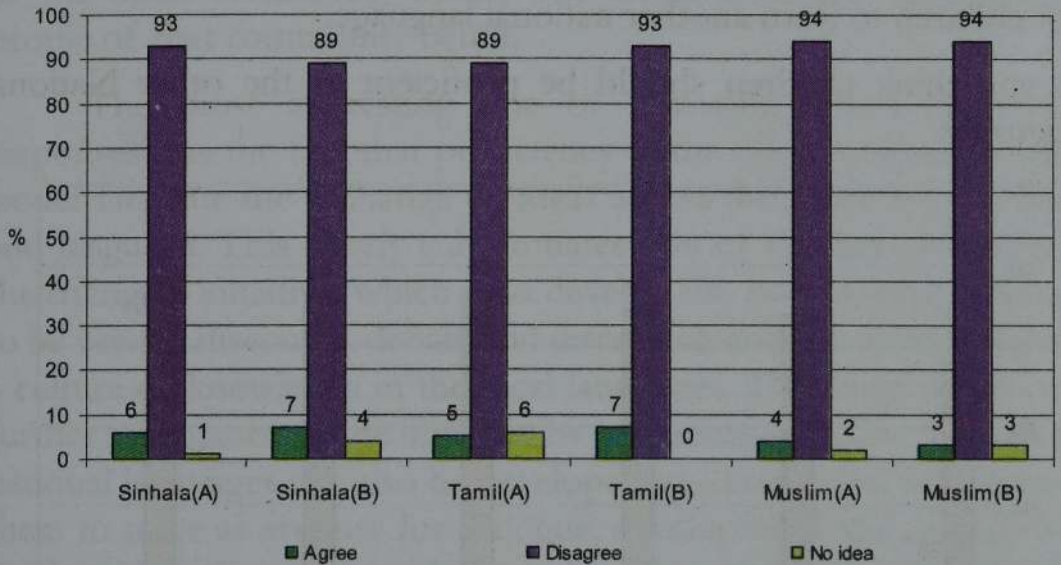
Importance of Learning the 'Other' National Language

The arguments of the detractors of multilingualism could be laid to rest by the fact that people no longer considered learning another national language a waste of time. By stating thus, 93% of Sinhala people, 89% Tamil people and 94% Muslims living in majority Sinhala speaking provinces, and 89% of Sinhala people, 93% Tamil people and 94% Muslims living in majority Tamil speaking provinces, had demonstrated their desire to be proficient in the other national language, combined with the ability to speak and write as well. This raises the important issue concerning infrastructure, if the country is to respond effectively to the need of taking language proficiency to the farthest part of the country. It will also compel decision makers to outline and define levels of proficiency to cater to the needs of the citizens of Sri Lanka, which will also require restructuring and

redesigning existing and new language courses, tools, materials and teaching methods. Therefore the Ten Year National Plan will have to bring in all institutions and resource persons engaged in language teaching to build new infrastructure complete with a cadre of competent trainers of language teachers combined with supporting institutions and financial resources to sustain the initiative.

Do you agree with the following statement?

Learning the other national language is a waste of time.

A-Western, Central, Southern

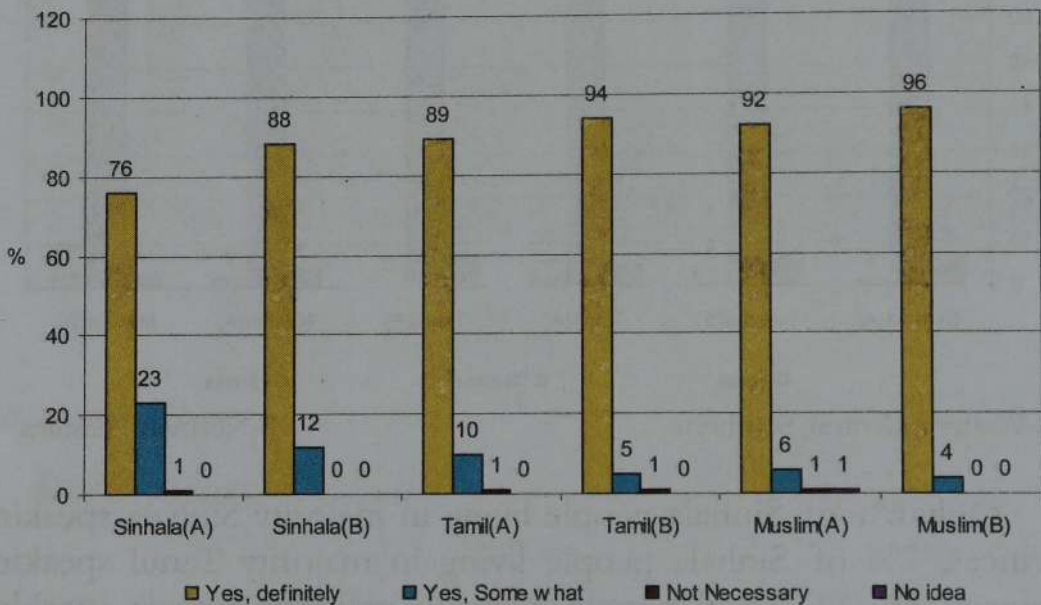
B-Northern, Eastern

Only 6% of Sinhala people living in majority Sinhala speaking provinces, 7% of Sinhala people living in majority Tamil speaking provinces, 5% of Tamil people living in majority Sinhala speaking provinces, 7% of Tamil people living in majority Tamil speaking provinces, 4% of Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 3% of Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had said that learning the other national language would be a waste of time.

An absolute majority of respondents had articulated the need for children also to be proficient in the other national language for various reasons, among which national integration took precedence amongst Sinhala, Tamil and Muslim respondents in the majority Sinhala speaking provinces. 76% Sinhala people, 89% Tamil people and 92% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 88% Sinhala

people, 94% Tamil people and 96% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had expressed their preference for children also to be proficient in the other national language. A distinctive feature is that provincial level politicians (94%), university students (90%) and housewives (90%) had responded positively to the need for children to acquire aptitude in another national language. This is indicative of the potentially desirable direction the initiative will take with the backing of political leaders in the provinces, university students who are expected to join the workforce and mothers who will passionately encourage their children to learn another national language.

Do you think children should be proficient in the other National Language?

A-Western, Central, Southern

B-Northern, Eastern

As for the reasons for wanting their children to be proficient in the other national language, 75%-93% had said it was to enable the exchange of ideas across speech communities. 92% of all respondents had said it was to facilitate national integration, 89% Sinhala people, 94% Tamil people, and 96% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had given equal partiality to the improvement of job opportunities through proficiency in another language as much as their choice for national integration. This stance could be supported by the fact that the people in the Northern and Eastern Provinces having been somewhat remote due to various factors that restricted

interaction with other parts of the country, which had caused them to be monolinguals, may strongly feel in an environment of peace and reconciliation the need to learn the other national language in an effort to improve their job opportunities.

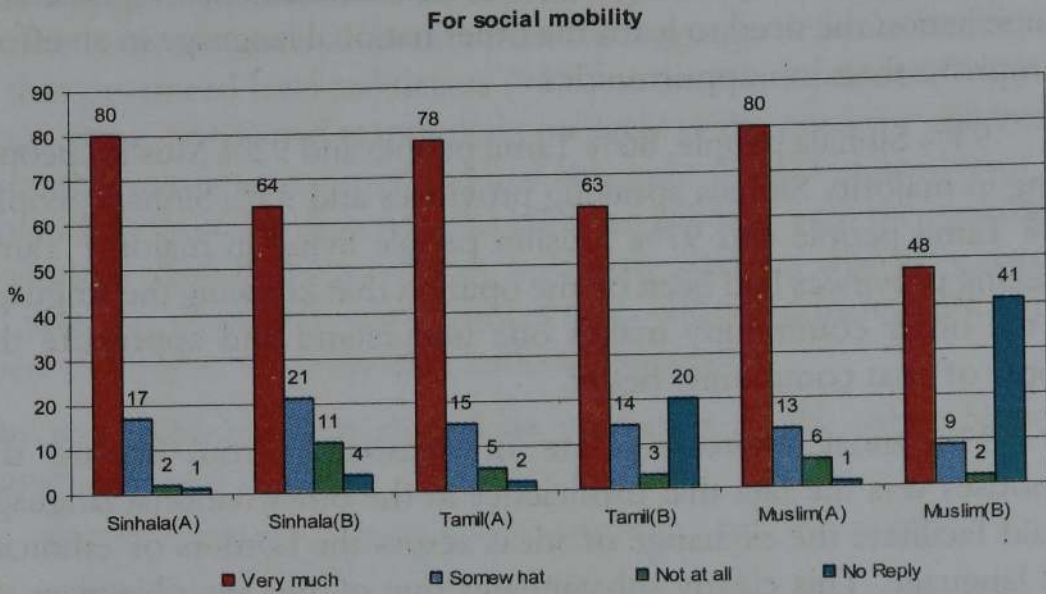
93% Sinhala people, 86% Tamil people and 92% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 93% Sinhala people, 96% Tamil people and 97% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had been of the opinion that knowing the language of the other community makes one understand and appreciate the people of that community better.

The most interesting line of reasoning from among the responses was the fact that proficiency in the other national language would facilitate the exchange of ideas across the borders of ethnicity and language. This clearly substantiates one of the key objectives of the trilingual initiative, which is to develop the two national languages to be used in discourse, debate and discussion and the development of a culture of knowledge in the local languages. The responses provide further acceptance of the initiative by recognising the fact that our two national languages can also be developed to a status that would enable them to serve as avenues for dialogue, development and dissection of modern thought and knowledge other than in the English language. Proficiency in another national language was considered advantageous for purposes of higher education as well. It would augur well for the initiative that the respondents did not feel pressured socially to acquire proficiency in the other national language, which allows them the space to learn and acquire competence in their own time and according to their ability.

English as a Vehicle for Social Mobility

80% of Sinhala people living in majority Sinhala speaking provinces, 64% Sinhala people living in majority Tamil speaking provinces, 78% Tamil people living in majority Sinhala speaking provinces, 63% Tamil people living in majority Tamil speaking provinces, 80% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces, 48% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces considered English useful for social mobility.

Do you consider English useful?

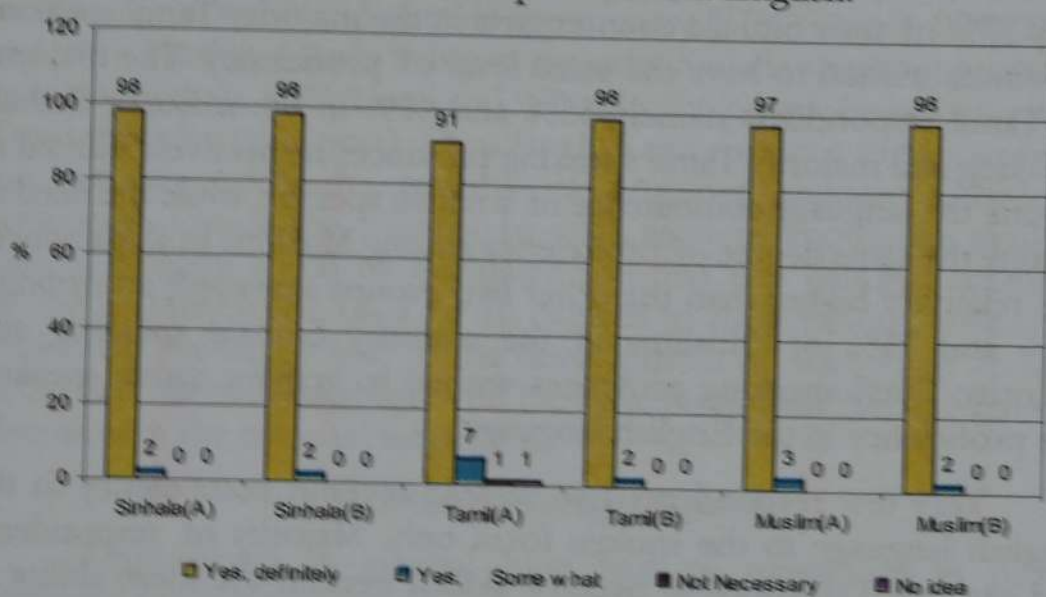

A-Western, Central, Southern

B-Northern, Eastern

English as a language has not lost its significance as exemplified in the study. Over 90% of all respondents belonging to different categories and representing different provinces in the country had convincingly supported the need for children to be proficient in English. Accordingly 98% of Sinhala people living in majority Sinhala speaking provinces, 98% of Sinhala people living in majority Tamil speaking provinces, 91% of Tamil people living in majority Sinhala speaking provinces, 98% Tamil people living in majority Tamil speaking provinces, 97% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 98% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had wanted their children to be proficient in English.

Do you think children should be proficient in English?

A-Western, Central, Southern

B-Northern, Eastern

The most important reasons for acquiring proficiency in English were to improve job opportunities and to have access to higher education of substance/quality. All school students (100%) that had taken part in the survey had expressed the need for proficiency in English for purposes of higher education. Although English has not been highly regarded as contributing towards national integration, it nevertheless had not lost its long-standing significance as a language of social status and prestige among Sri Lankans as confirmed by the survey results. 86% Sinhala people, 82% Tamil people and 75% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 91% Sinhala people, 81% Tamil people and 83% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces considered English as enhancing social status and prestige. As for the reasons for wanting their children to be proficient in English, 91% - 97% of all respondents said it was to enhance access to job opportunities, 96% - 98% said it was to enable better access to higher education.

The sociolinguistic survey makes evident that people do want to be proficient in English, but the majority do not seek to have the proficiency of a native speaker of the English language. An eagerness for acquiring a native speaker-like proficiency in English is not a majority endorsement as demonstrated in other responses. 56% of Sinhala respondents living in majority Sinhala speaking provinces had

wanted to acquire native speaker-like proficiency in English, although only 37% of their Sinhala counterparts in the majority Tamil speaking provinces wished to have the same level of proficiency. The majority of Tamil respondents namely 55% and 61% in the majority Sinhala speaking and majority Tamil speaking provinces respectively wanted to acquire the language competence of a native speaker, while the need to acquire the same degree of proficiency among Muslims in all provinces was relatively higher than the other two groups surveyed; accordingly 66% and 75% of Muslims in the majority Sinhala speaking and majority Tamil speaking provinces wished to acquire native speaker-like proficiency in the English language.

Very few respondents had wanted to limit competency in the English language to the spoken form only. Majority of respondents had expressed the need to become skilled beyond the mere ability to speak the English language. 83% Sinhala, 79% Tamil and 78% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 87% Sinhala, 85% Tamil and 86% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had supported an all-inclusive proficiency in the English language.

90% Sinhala, 83% Tamil and 85% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 73% Sinhala, 73% Tamil and 67% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces considered English important in securing employment. English was also regarded important in business transactions and was highly endorsed for its benefits in acquiring modern knowledge; accordingly 88% Sinhala people living in majority Sinhala speaking provinces, 88% Sinhala people living in majority Tamil speaking provinces, 79% Tamil people living in majority Sinhala speaking provinces, 87% Tamil people living in majority Tamil speaking provinces, 82% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces, 87% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had looked on English as a vehicle to acquire modern knowledge.

English has been identified as being useful in getting work done in government offices (54% Sinhala, 53% Tamil and 59% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 68% Sinhala, 74% Tamil and 52% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces) and for travel within (47% Sinhala, 51% Tamil and 50% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 51%

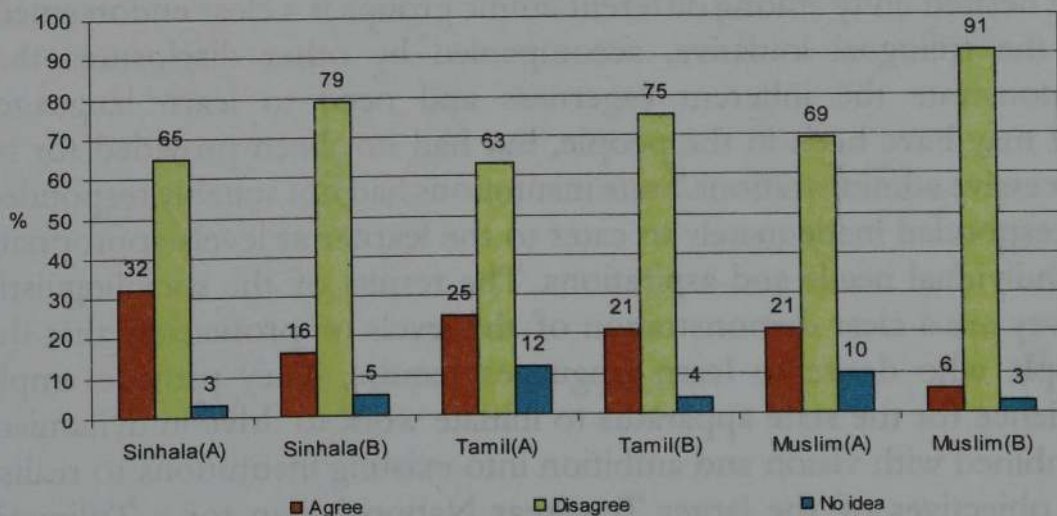
Sinhala, 70% Tamil and 49% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces) and outside the country (97% Sinhala, 92% Tamil and 96% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 93% Sinhala, 93% Tamil and 92% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces). Thus English can continue to play a pivotal role in supporting the process of acquiring modern knowledge developed outside the country. In time, modern knowledge available only in English could be translated into the two national languages of the country to be used by all citizens in their various pursuits. It could also eventually lead to the development of schools of thought in the two national languages and facilitate discussion through national discourse in the national languages.

Mixing Languages

Respondents in general have had no objections in mixing languages for communication and agreed that it made the process easier and although a small number of respondents felt that one's language is likely to be damaged if certain aspects were borrowed from other languages, over 50% of all respondents in all five provinces disagreed with the notion that a language will get distorted owing to borrowings from another language.

How far do you agree with the following statement?

Your language will become corrupt if you borrow from other languages

The respondents' point of view and perception of the teachers' role in encouraging children to mix languages is evidently varied. Although over 50% of Tamil and Muslim respondents had not raised

objections against teachers encouraging children to mix languages, Sinhala respondents from majority Sinhala and majority Tamil speaking provinces on the whole had disapproved of teachers opting for such a possibility (56% & 54%). The peoples' desire to maintain the purity of any language at a formal level is evident in the fact that all respondents had by and large agreed that there was no harm in mixing languages in speech but not so in writing. Accordingly 76% Sinhala people living in majority Sinhala speaking provinces, 64% Sinhala people living in majority Tamil speaking provinces, 61% Tamil people living in majority Sinhala speaking provinces, 70% Tamil people living in majority Tamil speaking provinces, 73% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 73% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces had wanted to maintain purity of language in written constructions. The majority of respondents who desired to maintain language purity in its written form had included university lecturers. 78% Sinhala, 60% Tamil and 62% Muslim people living in majority Sinhala speaking provinces and 82% Sinhala, 76% Tamil and 69% Muslim people living in majority Tamil speaking provinces unanimously agreed that languages should not be mixed in formal situations.

The opinion of the majority of respondents that inter-ethnic harmony was a major problem affecting the country and that learning each other's languages would greatly assist the process of rebuilding that desired unity among different ethnic groups is a clear endorsement of the trilingual initiative, accompanied by other disclosures that demonstrate the inherent eagerness and need to learn languages that may have been in the people, but had not been provided for by successive administrations. State institutions had not suitably responded or responded inadequately to cater to the learner at levels appropriate to individual needs and aspirations. The results of the sociolinguistic survey are a clear demonstration of the levels of proficiency that the people who desire to learn languages require. They provide ample evidence for the state apparatus to initiate work to drive in dynamism combined with vision and ambition into existing institutions to realise the objectives of the larger Ten Year National Plan for a Trilingual Sri Lanka.

1, 3, 4, 6, 14, 30
 " " " " " "

Contain { Within control with power. L. below. old case
 Another ^{12 years from 1940} control has to be kept
 in the power of the control.
 as regards, report + intended effort with respect
 for the report and other former categories
 sub-subject.

- 1 100 - Dist. of ...
 Ryan Inc
- 2 100 Dist. of ...
 Ryan Inc
- 3 - Dist. of ...
 Ryan Inc

L.H.

- L.H. state by ...
 that paper -
 Plan Eng

මෙම ලේඛනයෙහි ඇතුළත් සියලුම දත්තයන්
ජනාධිපති කාර්යාලයෙහි මහජන සමීක්ෂණ හා
පර්යේෂණ ඒකකය (PSRU) වෙනුවෙන්
2010 වර්ෂයේ දී ස්වාධීන පර්යේෂණ ආයතනයක් විසින්
පැවැත්වුණු ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජ-භාෂාමය සමීක්ෂණයෙන් ලබා ගැනිණි.

இந்த ஆவணத்திலுள்ள அனைத்து அம்சங்களும் சனாதிபதி
செயலகத்தின் பொது அளவாய்வு மற்றும் ஆராய்ச்சி
பிரிவுக்காக (PSRU) 2010 ஆம் ஆண்டில் சுயாதீ
ஆராய்ச்சி நிறுவகமொன்றினால் நடாத்தப்பட்ட இலங்கை
சமூக - மொழியியல் 2010 அளவாய்விலிருந்து
எடுக்கப்பட்டவைகளாகும்.

All figures contained in this document are taken from
the Socio-Linguistic Survey of Sri Lanka conducted by
an independent research institute in 2010 for the Public
Survey and Research Unit (PSRU) of the Presidential Secretariat.